Unu

La mulţi ani, scumpo!

În lumina celor şaptesprezece lumânări de pe tortul aniversar al lui Claire, mama ei arăta febril de bucuroasă, purtând pe chip acel zâmbet forţat, mult prea obişnuit prin casa Danvers în ultimele zile.

Era mult prea obişnuit prin tot oraşul Morganville, din statul Texas. Lumea zâmbea, pentru că era obligată, altfel...

Acum, era rândul lui Claire să facă asta şi să simuleze veselia.

— Mersi, mami, răspunse, întinzându-şi buzele în ceva care în realitate nu semăna absolut deloc cu un zâmbet.

Se ridică de pe scaunul ei de la masa din bucătărie şi suflă în lumânări. Toate cele şaptesprezece flăcări pâlpâiră şi se stinseră de la primul suflat. Îmi doresc...

De fapt, nu îndrăznea să-şi dorească nimic, iar asta, mai mult decât orice altceva, facea ca frustrarea şi furia şi mâhnirea să se reverse asupra ei într-un val fierbinte şi cleios. Asta nu era sărbătoarea aniversară pe care şi-o plănuise în ultimele şase luni, de când sosise în Morganville. Mizase pe o petrecere la ea acasă, împreună cu prietenii. Michael ar fi cântat la chitară, şi aproape că-i putea vedea zâmbetul acela rătăcit, minunat, din momentele în care era adâncit în muzică. Eve, vesela şi sfidătoarea adeptă a modei goth, ar fi pregătit cine ştie ce tort scandalos şi probabil necomestibil, în formă de liliac, cu glazură de lemn-dulce şi lumânări negre. Iar Shane...

Shane ar fi...

Claire nici nu putea să se gândească la Shane, fiindcă asta-i facea ca respiraţia să i se oprească în gât, iar în ochi să simtă usturimea lacrimilor. Îi era dor de el. Ba nu, ar fi o afirmaţie incorectă... că-i era dor de el ar fi însemnat prea puţin. Avea nevoie de el. Însă Shane era închis într-o cuşcă, în centrul oraşului, împreună cu tatăl lui, smintitul vânător de vampiri.

Încă nu reuşea să se împace întru totul cu ideea că Morganville — un oraş normal, prăfuit, din Texas, aflat în mijlocul pustietăţii — era condus de vampiri. Dar îi venea mult mai uşor să creadă asta, decât ipoteza că Frank Collins ar fi putut, cumva, să îmbunătăţească situaţia.

La urma urmei, îl şi cunoscuse.

Bishop — noua căpetenie a vampirilor din Morganville —

punea la cale ceva senzaţional ca tip de execuţie pentru Frank şi Shane, ceea ce, după toate aparenţele, constituia standardul de modă veche în descotorosirea de oamenii cu idei exaltate. Nimeni nu se sinchisise s-o pună la curent cu amănuntele, iar ea bănuia că ar trebui să fie mulţumită pentru asta. În mod cert, ar fi fost ceva cumplit de medieval.

Cel mai rău lucru, în această privinţă, în cazul lui Claire, era că, aparent, nu putea să facă nimic ca să împiedice deznodământul. Nimic. Ce folos să fii principalul favorit malefic, dacă nu puteai nici măcar să te bucuri de postura asta... şi nici să-ţi salvezi propriii prieteni?

Favorit malefic. Lui Claire nu-i plăcea să se considere astfel, însă Eve îi aruncase în faţă epitetul, ultima dată când mai vorbiseră.

Şi, desigur, ca totdeauna, Eve avea dreptate.

O felie din tortul aniversar — cu vanilie, glazură din vanilie şi presărat cu mici bomboane în culori pastelate (exact opusul a ceea ce ar fi pregătit Eve) — ateriză în faţa ci, pe o farfuriuţă din cel de-al doilea set, în ordinea preferinţelor, de porţelanuri al mamei. Mama crease tortul de la zero, până şi glazura: ea nu credea în nimic preparat de-a gata. Sigur era delicios, însă Claire ştia deja că n-o s-o intereseze. Fantezistul tort al lui Eve ar fi fost îngrozitor la gust, i-ar fi lăsat dantura şi limba pătate cu negru, dar lui Claire i-ar fi plăcut la nebunie fiecare înghiţitură.

Îşi ridică linguriţa, clipi ca să-şi frâneze lacrimile şi atacă delicatesa aniversară. Mormăi un „Minunat, mami!” cu gura plină de tort şi o senzaţie de plutire şi de tristeţe.

Tatăl ei se aşează la masă şi acceptă, la rândul lui, o felie.

— La mulţi ani, Claire. Ai vreun plan pentru restul zilei?

Da, avea planuri. Tot felul de planuri. Îşi imaginase petrecerea aceasta de un milion de ori, şi, în absolut toate variantele, finalul era cu ea şi cu Shane, singuri.

Ei bine, ea era singură. La fel şi el.

Numai că nu erau singuri împreună.

Claire înghiţi şi rămase cu privirea coborâtă spre farfurie. Era pe cale să rostească adevărul, cu toată sinceritatea: nu. Nu avea niciun plan. Dar gândul de a rămâne înţepenită acolo toată ziua, împreună cu părinţii ei, cu ochii lor înfricoşaţi şi zâmbetele lipsite de veselie, era prea greu de suportat.

— Mda, răspunse. Ar... trebui să mă duc la laborator. Myrnin

are nevoie de mine.

Myrnin îi era şef — un şef vampir — şi ea îl detesta. Nu-l detestase dintotdeauna, însă el o trădase o dată prea mult, iar ultima oară îi pusese capac: îi dăduse, pe ea, pe Michael şi pe Shane, pe mâinile celui mai rău dintre duşmani, doar pentru că lui îi fusese mai simplu decât să le fie loial, când se încurcase treaba.

Practic, putea să-l audă pe Shane, rostind pe un ton încărcat de ironie: Păi, e vampir. La ce te-ai fi aşteptat?

La ceva mai bun, probabil. Şi poate că asta o clasifica drept o tâmpită, fiindcă, vezi tu, el chiar e vampir, şi în definitiv, Myrnin nu se putuse niciodată lăuda cu o sănătate mintală grozavă. După cele întâmplate, ar fi refuzat să lucreze cu el... numai că n-avea cum să refuze orice fel de ordine directe ale lui Bishop. Magie. Claire nu credea în magie — aceasta fiind, cel puţin din punctul ei de vedere, doar o ştiinţă care n-a fost cercetată încă pe deplin — însă acest lucru se apropia stânjenitor de mult de cerinţele definiţiei standard.

Nu-i plăcea să se gândească la momentul acela în care devenise — aşa cum atât de limpede se exprimase Eve — un pion al răului, deoarece se temea, în cele mai dezgustătoare profunzimi ale coşmarurilor ei, că făcuse alegerea greşită. Când întinse mâna după paharul cu coca-cola, mâneca lungă a tricoului îi alunecă pe antebraţ, dezvăluind ceea ce-i făcuse Bishop: era un tuş albastru, ca la acele tatuaje tribale ale bikerilor, numai că tuşul acesta se mişca. I se făcea rău când vedea felul în care i se rotea şi i se zvârcolea pe sub piele.

Nu există magie. Nu există.

Claire îşi trase mâneca la loc, ascunzând semnul: nu de părinţi, fiindcă ei n-ar fi putut vedea absolut nimic în neregulă la braţul ei. Era ceva pe care puteau să-l numai ea şi vampirii. I se păruse că s-ar mai fi decolorat din ziua în care i-l aplicase Bishop cu forţa, dar poate că nu era decât o autosugestie. Dacă se decolorează îndeajuns, poate că nu-şi mai face efectul. Poate că n-o va mai forţa să i se supună ori de câte ori îi dădea el ordine.

Nu avea cum să ştie dacă vraja slăbea, oricum ar fi făcut, decât dacă era dispusă să rişte să-l sfideze făţiş pe Bishop. Ceea ce era ceva mai puţin recomandabil decât înotul într-un bazin cu rechini, unsă pe tot corpul cu untură de peşte şi cu un afiş mare

pe care să scrie Mănâncă-mă.

Întorsese pe dos biblioteca lui Myrnin, căutând orice informaţie legată de ceea ce-i făcuse Bishop şi de cum putea scăpa de asta, însă, dacă exista vreo astfel de informaţie, era mult prea bine ascunsă, încât s-o poată găsi ea. Pentru binele tău, probabil că i-ar fi spus, însă ea nu l-ar fi crezut. Nu l-ar mai fi crezut. Myrnin nu acţiona decât pentru binele lui, şi al nimănui altcuiva.

Bine măcar că izbutise să definească efectul tatuajului asupra ei: îi înlăturase voinţa de a-i spune „nu” domnului Bishop. Nu e magie, îşi repetă sieşi pentru a mia oară pe ziua de azi. Nu e magie, fiindcă nu există magie. Totul are o explicaţie. E posibil ca noi doar să n-o putem înţelege deocamdată, însă tatuajul ăsta se supune anumitor reguli şi legi, şi trebuie să existe o cale de a-l îndepărta.

Claire îşi trase încă o dată mâneca peste tatuaj, iar degetele îi atinseră în treacăt brăţara din aur pe care încă o purta. Brăţara Ameliei, având imprimat pe ea simbolul fostei stăpâne a oraşului Morganville. Înainte de sosirea lui Bishop, reprezentase un semn al Protecţiei... însemna că ea avea faţă de Amelie anumite datorii, de obicei sub formă de bani, de servicii şi de donări de sânge, iar în schimb, Amelie — şi ceilalţi vampiri — trebuiau să se poarte drăguţ. Era cam ca o Mafie, dar una cu colţi. Şi înţelegerea nu se respecta chiar totdeauna, însă oricum era cu mult mai bine decât să umbli prin Morganville în chip de prânz gratuit.

Acum, însă, brăţara nu prea mai reprezenta cine ştie ce avantaj. N-o mai văzuse pe Amelie, nici nu auzise vreo veste despre ea, de săptămâni, şi toţi aliaţii Ameliei păreau să fi dispărut în luptă. Cei mai proeminenţi reprezentanţi ai comunităţii vampirilor din Morganville erau fie în ascunzătorile lor, fie chiar morţi... iar ceilalţi se aflau sub stăpânirea lui Bishop, ceea ce însemna că nu mai aveau o voinţă a lor, proprie. Şi se părea că numărul acestora creştea de la o zi la alta. Bishop ajunsese la concluzia că i-ar fi dat mai multă bătaie de cap nimicirea opozanţilor, decât convertirea lor.

Exact cum o convertise şi pe ea, cu toate că ea era se pare singura fiinţă umană pe care se obosise el să şi-o plaseze direct la degetul mic. El nu avea o părere prea bună despre rasa umană, în general.

Claire îşi termină de mâncat tortul, după care îşi desfăcu, îndatoritoare, cadourile pentru ziua ei, pe care părinţii le aduseseră pe masă. Pachetul de la tatăl ei — ambalat de mama, după cât de îngrijit erau împăturite colţurile — conţinea un frumos lanţ din argint cu o inimioară delicată. Din cel al mamei, scoase la iveală o rochie — Claire nu purta niciodată rochii — cu o culoare şi o croială despre care Claire era convinsă că ar fi fost absolut dezavantajoase pentru statura ei măruntă.

Cu toate acestea, îi sărută pe amândoi şi le mulţumi, promiţând că va încerca mai târziu rochia şi probând lănţişorul de dragul tatălui ei, atunci când mama dădu fuga la bucătărie să pună bine tortul rămas. Şi-l potrivi deasupra lănţişorului cu cruciuliţă dăruit de Shane.

— Stai, zise tatăl ei, încercând să-i fie de folos. Ţi-l desfac eu pe celălalt.

— Nu! strigă ea, ducându-şi repede mâna la lănţişorul de la Shane şi făcând câţiva paşi înapoi, cu ochii mari. Scuză-mă... dar pe ăsta nu-l scot niciodată. E... a fost un cadou.

Atunci, înţelese şi el.

— Ah. De la băiatul acela?

Ea încuviinţă şi lacrimile începură iarăşi să-i usture ochii, fierbinţi. Tatăl ei îşi desfăcu braţele şi-o ţinu la pieptul lui vreo câteva clipe, după care-i şopti:

— O să fie bine, draga mea. Nu plânge.

— Nu, nu plâng, răspunse ea, deznădăjduită. Nu şi dacă n-o să facem noi să fie bine, tati. Nu înţelegi? Trebuie să facem ceva!

El o împinse uşurel înapoi, până la o lungime de braţ, şi-o studie cu ochii lui obosiţi, miopi. Nu prea fusese într-o stare grozavă de sănătate de o vreme încoace, şi de câte ori îl vedea, Claire îşi facea tot mai multe griji. De ce nu s-a putut să nu-mi amestece şi părinţii în toate astea? De ce i-au mai târât până aici, în miezul nebuniei?

Înainte, situaţia fusese bună; mă rog, poate nu tocmai bună, dar măcar stabilă. Când venise să urmeze facultatea la Texas Prairie University, fusese nevoită să părăsească nebunesc de primejdiosul cămin în favoarea găsirii unei anumite siguranţe, aşa că ajunsese locatară a Casei Glass, împreună cu Eve, cu Shane şi cu Michael. Mama şi tatăl ei rămăseseră la adăpost, departe de oraş.

Dar asta numai până când Amelie ajunsese la concluzia că ademenirea lor aici ar ajuta-o s-o manevreze mai bine pe Claire. Acum, şi ei erau locuitori ai oraşului Morganville. Captivi ai lui.

Exact la fel ca şi Claire.

— Am încercat să plecăm, draga mea. Am luat-o pe mama ta, alaltăseară, şi am pornit, dar motorul maşinii s-a oprit la marginea oraşului. Nu cred că domnul Bishop vrea ca noi să plecăm, adăugă el, cu un zâmbet palid.

Claire se simţi un picuţ uşurată la gândul că măcar încercaseră, dar numai pentru o clipă... după care ajunse la concluzia că era mult mai îngrozită.

— Tati! Te rog, nu mai încerca aşa ceva. Dacă te prind vampirii în afara oraşului...

Nimeni nu pleca din Morganville fară permisiune; existau tot felul de oprelişti în acest sens, dar faptul că vampirii erau neîndurători în privinţa hăituirii celor plecaţi era suficient ca să-i împiedice pe cei mai mulţi.

— Ştiu, zise el, lipindu-şi palmele calde de obrajii ei şi privind-o cu atât drag, încât îi frânse inima. Claire, tu te crezi pregătită să iei lumea în piept, dar nu eşti. Nu vreau să fii în focul bătăliei. Eşti, pur şi simplu, prea mică.

Ea îi răspunse cu un zâmbet trist.

— E prea târziu pentru asta. Şi, pe urmă, tati, nu mai sunt copil: am şaptesprezece ani. Ca dovadă, lumânările de pe tort şi tot restul.

El o sărută pe frunte.

— Ştiu. Dar pentru mine o să rămâi mereu de cinci ani, plângând din cauză că ţi-ai julit genunchiul.

Cam jenant.

— Aşa m-am simţit şi eu, când părinţii mi-au spus acelaşi lucru, recunoscu tatăl ei, privind-o cum învârte absentă între degete cruciuliţa de pe lănţişorul de la Shane. Şi, ce faci, te duci la laborator?

— Ce? A, da.

El ştia că minte, îşi dădea seama de asta şi, pentru o clipă, fu convinsă c-o să-i ceară să nu se ducă. Dar, în loc de asta, tatăl ei îi zise:

— Te rog să-mi promiţi doar că n-o să te duci şi azi să încerci să-ţi salvezi iubitul. Iarăşi.

Claire îşi lăsă mâna peste a lui.

— Tati... Nu mai încerca să-mi spui că sunt prea mică. Ştiu bine ce simt pentru Shane.

— Nu încerc absolut deloc, zise tatăl ei. Încerc să-ţi spun că, în clipa de faţă, e periculos să te îndrăgosteşti de oricare băiat din oraşul ăsta. Iar să fii îndrăgostită de băiatul acela e sinucidere curată. N-aş fi fost eu entuziasmat nici în condiţii normale, iar cele de acum nici măcar nu se apropie de normal.

Hai, nu mai spune!

— N-aş putea să fac vreo prostie, îi promise ea.

Deşi nu era convinsă că şi-ar putea ţine această promisiune, totuşi ar fi făcut bucuroasă orice prostie i-ar fi garantat măcar o clipă cu Shane.

— Tati, trebuie să plec, zise. Mersi pentru lănţişor.

El o privi atât de intens, încât pentru o clipă Claire crezu că avea s-o încuie în camera ei, sau ceva asemănător. Nu că n-ar fi găsit ea vreo metodă de evadare, desigur, dar nu voia să-l facă să se simtă mai rău decât era necesar.

Până la urmă, domnul Danvers suspină şi clătină din cap.

— Cu plăcere, draga mea. La mulţi ani. Şi ai grijă.

Rămase pe loc pentru câteva clipe, privindu-l cum îşi face de lucru cu felia lui de tort. Nu părea să-i fie foame. Pierduse în greutate şi arăta mai bătrân decât cu un an în urmă. El îi observă privirea.

— Claire! N-am nimic. Nu mai face faţa asta.

— Ce faţă?

Nevinovăţia nu-i mergea cu el.

— Ştii tu. Faţa de tati-al-meu-e-bolnav-şi-mă-simt-vinovată-că-plec.

— Ah, asta era, zise Claire, străduindu-se să-şi găsească un zâmbet. Scuze.

În bucătărie, mama ei se agita ca o albină într-o ceaşcă de espresso. Când veni Claire să pună farfuriile în chiuvetă, mama ei începu să turuie cu doi kilometri pe minut: despre rochie, despre cum ştia, pur şi simplu, că o să-i vină perfect, şi că neapărat trebuiau să-şi facă planuri să iasă la un restaurant săptămâna asta şi să sărbătorească în stil mare. Pe urmă, vorbi despre noii ei prieteni de la Clubul de Jocuri de cărţi, unde se duceau să joace bridge şi nu ştiu ce soi de gin rummy şi uneori, când îndrăzneau, Texas Hold ’Em. Vorbea despre orice, cu excepţia a ceea ce se petrecea în jurul lor.

Morganville arăta ca un oraş normal, dar fară să fie aşa ceva. Călătorii ocazionali veneau şi plecau, fară să ştie vreodată adevărul: chiar şi studenţii de la facultate, în majoritatea lor, rămâneau strict în campus şi-şi duceau veacul acolo fară să afle nimic despre ceea ce se petrecea în realitate: cei de la Texas Prairie University aveau grijă să rămână un univers închis. Pentru cei care locuiau acolo, pentru adevăraţii rezidenţi, Morganville era ca un lagăr pentru prizonieri, şi cu toţii erau colegi de detenţie, şi mult prea temători să discute deschis despre toate acestea. Claire ascultă, cu o răbdare care se întinse până la subţirimea unui ambalaj din plastic, gata să se rupă, şi reuşi până la urmă s-o întrerupă suficient cât să-i strecoare un „Mersi" grăbit, urmat de un „Mă întorc repede; te pup, mami"

Mama ei se opri din vorbit şi-şi închise ochii, strângând din pleoape.

— Claire, rosti ea, pe un cu totul alt ton: unul plin de blândeţe. Nu vreau să ieşi azi. Mi-ar plăcea să rămâi acasă. Te rog.

Claire se opri pentru câteva clipe în pragul uşii.

— Nu pot, mami, zise. Nu vreau să rămân o spectatoare la toate astea. Dacă voi vreţi să staţi deoparte, vă înţeleg, dar nu aşa m-aţi educat.

Mama lui Claire scăpă din mâini o farfurie, care se sparse. Se lovi de marginea chiuvetei, prefăcându-se în zeci de cioburi ascuţite, care se împrăştiară peste tot pe masă şi pe podea.

După care rămase pe loc, cu umerii tremurându-i.

— Nu-i nimic, zise Claire, grăbindu-se să strângă cioburile de pe podea, după care le mătură pe celelalte de pe masă. Mami... nu-i nimic. Nu mi-e frică.

Mama ei râse. Era un râs fragil, aproape isteric, şi o înspăimântă pe Claire până în vârfurile unghiilor.

— Nu ţi-e? Ei bine, mie îmi este, Claire. Mi-e mai frică decât mi-a fost vreodată, în viaţa mea. Nu te duce. Nu şi azi. Te rog, rămâi acasă.

Claire mai rămase pe loc vreo câteva clipe, după care inspiră adânc şi aruncă cioburile de porţelan în coşul pentru gunoi.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie s-o fac, zise. Mami...

— Atunci, du-te.

Şi mama ei se întoarse din nou spre chiuvetă, luând o altă farfurie, pe care o cufundă în apa cu detergent şi începu s-o

spele, frecând-o cu multă îndârjire, ca şi cum ar fi avut de gând să şteargă trandafirii roz de pe porţelan.

Claire fugi înapoi în camera ei, îşi puse rochia primită în şifonier şi-şi înhăţă rucsacul cam jerpelit dintr-un colţ. În timp ce ieşea, zări o fotografie lipită pe oglinda ei. Fotografia lor standard din Casa Glass: cu Shane, Eva, ea şi Michael, imortalizaţi în toiul râsetelor. Era singura pe care o avea cu toţi patru la un loc. Şi se bucura să fie una atât de veselă, chiar dacă era supraexpusă şi puţin cam neclară. Tâmpeniile astea de camere foto ale telefoanelor mobile!

Dintr-un impuls de moment, dezlipi fotografia şi o vârî în rucsac.

În rest, camera ei era ca o întoarcere în timp: mama îi păstrase toate lucrurile din liceu şi din gimnaziu, toate animalele din pluş şi posterele şi jurnalele cu coperte de culoarea caramelului. Cărţile poştale cu Pokemon şi trusele pentru experienţe ştiinţifice. Afişul adeziv fosforescent cu stele şi planete de pe tavan. Toate diplomele şi medaliile şi trofeele ei.

Totul i se părea acum atât de îndepărtat, de parcă i-ar fi aparţinut altcuiva. Cuiva care nu avea în faţă un strălucit viitor de favorit malefic, şi care să nu fi fost captiv pe vecie în Morganville.

Cu excepţia părinţilor ei, fotografia era singurul lucru din toată casa căruia i-ar fi simţit lipsa, dac-ar fi fost să nu se mai întoarcă niciodată.

Iar gândul acesta, în mod neaşteptat, era unul destul de trist.

Claire rămase în prag timp îndelungat, privindu-şi trecutul; apoi, închise uşa şi plecă spre indiferent ce i-ar fi rezervat viitorul.

Doi

Morganville nu arăta chiar atât de diferit acum, faţă de cel de când sosise Claire în oraş, ceea ce i se părea foarte, foarte ciudat. În definitiv, când suzeranii răului preiau puterea, te-ai aştepta să apară vreo diferenţă vizibilă, cel puţin.

Dar, dimpotrivă, viaţa îşi urma cursul pe mai departe: lumea se ducea la muncă, la şcoală, închiria filme şi bea prin baruri. Unica diferenţă reală era că nimeni nu mai bântuia pe-afară

după lăsarea întunericului. Nici măcar vampirii, din câte ştia ea. Perioada întunericului era, pentru domnul Bishop, cea de vânătoare.

Dar nici măcar asta nu era o schimbare prea mare faţă de cum s-ar crede. Locuitorii cu scaun la cap din Morganville nu ieşeau niciodată după lăsarea întunericului, dacă aveau de ales. Din instinct, dacă nu de altceva.

Claire îşi privi ceasul. Unsprezece dimineaţa... şi ea chiar nu era obligată să se ducă la laborator. De fapt, laboratorul era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să se afle azi. N-avea chef să-şi vadă aşa-zisul şef, pe Myrnin, sau să-i audă pălăvrăgelile de nebun, sau să-i suporte întrebările despre motivul pentru care era atât de supărată pe el. Myrnin ştia de ce era ea supărată. Doar nu era chiar atât de nebun.

Tatăl ei avusese perfectă dreptate. Claire avea de gând să-şi petreacă ziua încercând să-l ajute pe Shane.

Primul pas: o vizită la primarul oraşului Morganville. La Richard Morrell.

Claire nu avea maşină, însă Morganville nu era un oraş prea mare, în realitate, iar ei îi plăcea să meargă pe jos. Vremea era încă bună: puţin răcoroasă chiar şi acum, pe timpul zilei, dar numai răcoroasă, nu friguroasă. Era ceea ce trecea drept iarnă în vestul statului Texas, cel puţin până începeau furtunile de zăpadă. Avuseseră parte de câteva zile de toamnă, adică frunzele căpătaseră o bolnăvicioasă nuanţă de galben pe la margini, în locul obişnuitului verde-închis. Claire auzise că toamna era un anotimp frumos în alte părţi ale ţării şi ale lumii, însă aici nu însemna decât o jumătate de oră, mai mult sau mai puţin, de pauză între dogoarea verii şi gerul iernii.

În timp ce mergea, lumea o studia. Nu-i plăcea asta, şi nici nu era obişnuită cu aşa ceva: Claire făcuse parte totdeauna din Marea Armată a Tocilarilor Anonimi, în afara cazurilor în care era vorba despre vreun simpozion ştiinţific, sau de câştigarea cine ştie cărui trofeu şcolar. Niciodată nu ieşise în evidenţă din punct de vedere fizic — prea scundă, prea slabă, prea mititică — şi se simţea ciudat văzând că oamenii o fixează cu privirea şi-şi înclină capetele, sau doar se holbează şi-atât.

Se dusese vorba cum că ea ar fi solul lui Bishop. El niciodată n-o punea să facă personal ceva, ci doar să-i transmită ordinele.

Şi se petrecuseră lucruri neplăcute. Faptul că o obliga aşa

ceva, cât timp ea purta încă brăţara Ameliei, era felul lui Bishop de a glumi.

Toate aceste priviri stăruitoare făcură ca drumul să-i pară mai lung faţă de cât era în realitate.

În timp ce urca în fugă treptele spre biroul provizoriu al lui Richard — cel vechi fusese, în mare parte, distrus de o tornadă care lovise Primăria — se întrebă dacă el fusese numit primar doar ca să nu se mai schimbe vreo firmă. Tatăl lui — fostul primar Morrell, unul dintre acei texani tipici, cu zâmbetul larg şi ochii mici şi duri — murise în timpul furtunii, iar acum fiul său ocupa partea din faţă a unui vechi şi prăpădit magazin, în vitrina căruia fusese lipit un afiş din hârtie cu inscripţia: PRIMAR RICHARD MORRELL — BIROU PROVIZORIU.

Era dispusă să parieze că el nu se bucura prea mult de noul său serviciu. Cam multă lume nu era prea bucuroasă în ultimul timp.

Când deschise uşa, Claire auzi clinchetul unui clopoţel, şi ochii i se adaptară, încetul cu încetul, la semiîntunericul din interior. Presupunea că el lăsase lumina mai slabă din curtoazie faţă de vampirii care-i călcau pragul: acelaşi motiv pentru care pusese să fie camuflată vitrina cea mare de la stradă. În schimb, pentru ea, încăperea aceea mică şi prăfuită arăta ca o grotă: o grotă cu tapet de proastă calitate şi mochetă ieftină, subţire.

Secretara lui Richard îşi ridică privirea şi-i zâmbi lui Claire, care tocmai închidea uşa.

— Bună, Claire, îi zise.

Nora Harris era o femeie drăguţă, pe la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată îngrijit, în costume negre în majoritatea timpului, şi avea o voce ca un sos cald de ciocolată cu unt.

— Ai venit să vorbeşti cu primarul, dragă? o întrebă ea.

Claire făcu un semn de încuviinţare şi-şi roti privirea prin încăpere. Nu era singura venită pe ziua de azi: mai văzu trei bărbaţi în vârstă aşezaţi în spaţiul pentru aşteptare, şi un puşti cu mutră de tocilar, încă în luptă cu burtica lui de copilaş, purtând un tricou cu emblema liceului din Morganville, cu tot cu mascotă: un şarpe cu colţii scoşi. Băiatul îşi ridică privirea spre ea, cu ochii mari şi, în mod evident, înfricoşat, aşa că ea îi zâmbi senină, vrând să-l liniştească. Se simţea ciudat, să fie tocmai ea persoana a cărei apariţie îi înspăimântă pe alţii.

Niciunul dintre adulţi n-o privi direct, însă îi simţea studiind-o

cu coada ochiului.

— E supraaglomerat azi, Claire, continuă Nora, facându-i semn cu capul spre spaţiul pentru aşteptare. Dar o să-l anunţ că eşti aici. Facem noi cumva să intri.

— Poate să intre înaintea mea, interveni unul dintre bărbaţi.

Ceilalţi îl priviră miraţi, iar el ridică din umeri.

— Amabilitatea n-a omorât pe nimeni, se justifică el.

Dar aici nu era vorba despre amabilitate, Claire o ştia bine. Ci despre urmărirea propriului interes, prin linguşirea fetei care juca rolul de intermediar între Bishop şi comunitatea umană. Ea era o persoană importantă acum. Şi detesta asta în totalitate.

— N-o să dureze mult, promise ea.

Totuşi, omul evită să-i întâlnească privirea.

Nora îi arătă spre uşa închisă din fundul încăperii.

— Mă duc să-l anunţ că intri. Domnule Golder, veţi urma imediat cum termină ea.

Domnul Golder, cel care-i cedase rândul lui Claire, încuviinţă. Avea faţa arsă de soare, pielea ca de cizmă veche şi ochii de culoarea gheţii murdare. Claire nu-l cunoştea, însă el îi zâmbi în timp ce trecea. Se vedea că e un zâmbet forţat.

Nu-i răspunse la zâmbet. Nu avea inima să se prefacă.

Ciocăni, ezitantă, în uşa închisă, în timp ce-o împingea uşor, zgâindu-se prin deschizătură de parcă i-ar fi fost frică să nu-l prindă cumva pe Richard făcând ceva… în fine, nedemn de un primar. Totuşi, el doar stătea la biroul lui şi citea dintr-un dosar plin de hârtii.

— Claire, zise el.

Închise dosarul şi se lăsă pe spătarul vechiului său scaun cu tapiţeria din piele, care scârţâi şi gemu.

— Cum te mai descurci?

Ridicându-se, îi întinse mâna, şi ea i-o strânse, după care se aşezară amândoi. Claire se obişnuise să-l vadă pe Richard într-o uniformă de poliţie frumos călcată, aşa că încă i se părea ciudat să-l vadă în costum: astăzi, unul drăguţ, cu dunguliţe subţiri, gri, asortat cu o cravată albastră. Nu era chiar bătrân — n-avea nici măcar treizeci de ani, bănuia Claire — dar arăta de parc-ar fi avut de două ori mai mulţi.

Probabil că asta aveau ei doi în comun, presupuse. Nici ea nu se simţea de şaptesprezece ani în prezent.

— Bine, îi răspunse, ceea ce era o minciună. Şi eu, pe-aici. Am

venit să...

— Ştiu ce vrei să-mi ceri, o întrerupse Richard. Răspunsul rămâne nu, Claire.

Tonul îi era ferm, chiar dacă se simţea că-i pare rău.

Claire înghiţi în sec. Nu se aşteptase să primească un răspuns negativ încă din start. De obicei, Richard aştepta măcar să audă ce avea de spus.

— Cinci minute, insistă ea. Te rog. Nu mi-am câştigat dreptul?

— Categoric. Dar nu depinde de mine. Dacă vrei permisiunea de a-l vizita pe Shane, trebuie să te duci la Bishop.

Ochii lui Richard aveau o expresie înţelegătoare, dar inflexibilă.

— Eu fac tot ce-mi stă în puteri ca să-l menţin viu şi nevătămat, adăugă el. Şi vreau ca tu să ştii asta.

— Ştiu, şi-ţi sunt recunoscătoare. Zău.

Simţea cum i se prăbuşeşte moralul. Cumva, mai sperase, chiar dacă ştia că n-o să-i iasă, mai ales azi. Îşi coborî privirea spre mâinile pe care şi le ţinea în poală.

— El cum o mai duce?

— Shane? Richard râse încetişor. Cum te-ai aştepta s-o ducă? E fiert de nervi. Supărat pe lume. Detestă fiecare clipă, cu atât mai mult cu cât e înfundat acolo, fară altă companie decât cea a lui taică-său.

— Dar l-ai văzut?

— Am dat pe-acolo, răspunse Richard. în misiune oficială. Până acum, Bishop n-a considerat de cuviinţă să-mi smucească lanţul şi să-mi interzică rondurile pe la celule, dar dac-aş încerca să te strecor pe tine...

— Înţeleg, zise Claire.

Înţelegea, dar tot o durea sufletul.

— A întrebat cumva...

— Shane întreabă de tine în fiecare zi, îi răspunse Richard, încetişor. Absolut în fiecare zi. Cred că băiatul ăsta s-ar putea chiar să fie îndrăgostit de tine. Şi n-am crezut niciodată că aş ajunge să afirm aşa ceva despre Shane Collins.

Claire îşi simţea acum degetele tremurându-i, o uşoară vibraţie care o determină să-şi strângă pumnii cât putu de tare, doar-doar o înceta.

— E ziua mea de naştere, zise.

Habar n-avea de ce o spusese, dar i se părea că ar avea rost

în clipa aceea. I se părea ceva important Ridicându-şi privirea, constată că-l surprinsese pe Richard şi că-l lăsase, pe moment, fără cuvinte.

— Felicitările nu cred că ar fi prea nimerite acum, zise acesta. Ai împlinit şaptesprezece, da? Asta înseamnă că eşti destul de matură ca să-ţi dai seama când intri în ceva până peste cap. Du-te acasă, Claire. Petrece-ţi ziua cu părinţii tăi, eventual du-te să-ţi vezi prietenii. Ai grijă de tine.

— Nu. Eu vreau să-l văd pe Shane, insistă ea.

Richard clătină din cap.

— Eu chiar nu cred că ar fi o idee prea bună.

Îi dorea binele, ştia asta. Îl văzu ridicându-se de la birou şi ocolindu-l, venind spre ea. Îi puse o mână pe umăr, ca pentru o jumătate de îmbrăţişare, şi-o împinse uşurel spre ieşire.

Nu mă dau bătută. O gândi, dar n-o şi rosti cu voce tare, fiindcă ştia că el n-o să fie de acord.

— Du-te acasă, îi repetă el, şi-i făcu un semn cu capul bărbatului în locul căruia intrase Claire. Domnule Golder? Intraţi. În legătură cu impozitele, nu?

— S-a făcut al naibii de costisitor traiul în oraşul ăsta, bombăni domnul Golder. N-am prea mult sânge de dat, să ştiţi.

Claire îşi săltă rucsacul pe umăr şi plecă să găsească vreo altă cale prin care să poată ajunge la Shane.

Desigur, ceva cu mult mai primejdios.

Încercă să se convingă singură să renunţe, dar până la urmă, se duse în cel mai neplăcut loc cu putinţă: în Piaţa Fondatoarei, acea parte a oraşului care le aparţinea exclusiv vampirilor. La lumina zilei, părea pustie, fiindcă oamenii obişnuiţi nu se mai hazardau pe-aici, nici măcar când soarele le dogorea deasupra capetelor, chiar dacă era un parc public. Erau ceva poliţişti care patrulau pe jos, şi uneori avea senzaţia că zăreşte siluete trecând grăbite printre umbrele copacilor, sau prin zonele întunecoase ale vastelor şi spaţioaselor clădiri situate cu faţa spre piaţeta cu aspect de parc.

Totuşi, nu era vorba despre oameni. Practic vorbind.

Claire înaintă, târşâindu-şi picioarele, pe aleile albe, netede, cu capul plecat, resimţind văpaia soarelui. Îşi fixă cu privirea boturile murdare ale tenişilor ei roşii, cu şireturi. După o vreme, avu un efect aproape hipnotic.

Se opri când vârfurile tenişilor nimeriră peste cea dintâi dintr-un lung şir de trepte din marmură. Privi în sus — şi mai sus — spre cea mai mare clădire din piaţetă: coloane impozante, multe trepte, un stil din acela impunător, de templu grec. Aceasta era varianta de Primărie a vampirilor, iar înăuntru...

— Hai, mergi odată mai departe, bombăni către sine, şi-şi săltă rucsacul într-o poziţie mai comodă în timp ce începea să urce treptele.

Avu două senzaţii când umbra acoperişului se aşternu anupra ei: de uşurare, fiindcă scăpase de bătaia soarelui, dar şi de claustrofobie. Ritmul paşilor îi încetini şi, pentru o clipă, îşi dori să facă stânga-mprejur şi să-i urmeze sfatul lui Richard: să meargă acasă, şi gata. Să stea cu părinţii ei.

La adăpost.

Să se prefacă şi ea că totul ar fi normal, la fel ca mama.

Uşile mari şi lucioase din lemn din faţa ei se deschiseră larg, şi dincolo de ele văzu o femeie-vampir, rămasă la o depărtare considerabilă de văpăile soarelui, privind-o cu cel mai urâcios zâmbet din câte văzuse în viaţa ei. Ysandre, fetişul sexual al lui Bishop, era frumoasă, şi conştientă de asta. Poza ca un model pentru Victoria’s Secret, ca şi cum, dintr-o clipă în alta, ar fi putut începe vreo neaşteptată şedinţă foto.

În clipa aceasta, purta o pereche de blugi mulaţi, cu talie joasă, un top scurt, negru, care lăsa la vedere pogoane întregi de piele în nuanţa alabastrului, şi o pereche de sandale negre, fără toc. Echipamentul lejer pe timp de zi pentru o paraşută de vampiriţă. Îndepărtându-şi valurile de păr lucios care-i căzuseră peste faţă, o privi cu acelaşi zâmbet radios pe buzele mânjite cu Rujul Boarfelor nr. 5.

— Ei, rosti, cu o voce din adâncul gâtului, dulce precum crupele cu melasă otrăvită; ia uite ce-a adus pisica! Hai, intră, micuţă Claire. Laşi să iasă tot întunericul de-aici.

Claire sperase ca Ysandre să fi murit, o dată pentru totdeauna; crezuse că era ceva inevitabil, din moment ce, ultima dată când o văzuse, Ysandre era pe mâinile Ameliei, iar Amelie nu se afla într-o dispoziţie grozav de iertătoare.

Şi totuşi, iat-o aici, fără vreo urmă. Însemna că se petrecuse ceva total nedorit, dacă Ysandre mai era în viaţă, însă Claire n-avea cum să afle cu adevărat ce anume. Poate că Ysandre i-ar fi spus, dar probabil c-ar fi minţit-o.

Din lipsă de altceva mai bun de făcut, Claire intră. Se menţinu pe cât putu mai departe de paraşută, având grijă să nu-i întâlnească Privirea Blestemată. Nu era sigură dacă Ysandre ar fi avut puterea să-i facă vreun rău, însă nici nu considera că ar fi o dovadă de inteligenţă să-şi forţeze norocul.

— Ai venit să vorbeşti cu domnul Bishop? o întrebă Ysandre. Sau doar să gravitezi în jurul afurisitului ăluia de iubit al tău?

— Cu Bishop, răspunse Claire. Nu că ar fi treaba ta, în afară de cazul în care ai fi o onorabilă secretară cu colţi.

Ysandre scoase un sâsâit în chip de râs, în timp ce încuia uşile după ele două.

— Mai aşteaptă, să creşti mare, Bucăţică. Perfect, du-te fuguţa şi vorbeşte cu domnul şi stăpânul nostru. Poate c-o să vorbesc şi eu cu el mai târziu, să-i spun că ţi-ai face mai bine treaba dacă n-ai mai vorbi atât. Sau, deloc.

Era cam greu să-i întorci spatele Ysandrei; şi totuşi, Claire o făcu. Auzi chicotitul sâsâit al vampiriţei, şi simţi furnicături la ceafa.

Simţi o atingere de gheaţă acolo, aşa că, tresărind, se răsuci pe călcâie, la timp cât să vadă degetele reci ale Ysandrei prelingându-se prin aer exact acolo unde se aflase ceafa lui Claire.

— De unde-ai învăţat să te porţi ca un vampir? o luă Claire la rost, enervată din cauză că se speriase, ceea ce detesta. Din filme? Pentru că nu eşti altceva decât un clişeu mare, umblător şi ridicol, şi ştii ceva? Nu mă impresionezi.

Se sfredeliră reciproc cu privirea. Zâmbetul Ysandrei era răutăcios şi îngrozitor, şi Claire nu ştia ce-ar putea să facă, decât să-i susţină privirea.

În cele din urmă, Ysandre râse încetişor şi se contopi cu umbrele.

Dispăru.

Claire inspiră adânc şi-şi văzu de drumul ei: un drum pe care-l cunoştea mult prea bine. O ducea pe un coridor silenţios, mochetat, spre un atriu vast, de formă circulară, placat cu marmură, cu o boltă deasupra, după care mai departe, la stânga, pe un alt coridor.

Bishop ştia totdeauna când venea ea.

O privi drept în faţă când intră în încăpere. Era ceva cu adevărat neliniştitor în felul în care veghea uşa cu privirea,

aşteptând-o. Totuşi, oricât de neplăcută i-ar fi fost privirea, zâmbetul îi era şi mai şi. Era plin de satisfacţie şi de simţul proprietăţii.

Ţinea în mână o carte deschisă. Claire o recunoscu şi un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării. Coperta era simplă, din piele, având ştanţat în ea simbolul Fondatoarei. Cartea aceasta fusese cât pe ce să-i aducă moartea în primele ei săptămâni de şedere în Morganville, iar asta cu mult înainte să aibă vreo idee despre puterile ei.

Era o istorisire scrisă de mână, în cea mai mare parte în limbajul codificat al lui Myrnin, cu toate metodele lui de alchimist. Toate secretele din Morganville, despre care se documentase pentru Amelie. Cuprindea amănunte necunoscute lui Claire despre oraş. Despre tot.

Mai cuprindea şi însemnări cu ceea ce ea nu-şi închipuia că ar putea fi decât incantaţii magice, cum era şi cea întipărită în tatuajul de pe braţul ei. Habar n-avea ce să fi fost în ea, fiindcă nici Myrnin însuşi nu-şi amintea; totuşi, Bishop îşi dorise cartea mult, mult de tot. Pentru el, era cel mai important lucru din Morganville; de fapt, Claire bănuia că în primul rând pentru carte venise el în Morganville.

Închise cartea cu zgomot şi şi-o strecură în buzunarul interior al hainei, acolo unde o persoană credincioasă şi-ar fi putut ţine un exemplar din Biblie, ca să-l aibă la îndemână.

Încăperea pe care pusese el stăpânire era, de fapt, un birou vast, mochetat, cu o canapea mică şi dichisită, cu fotolii într-un capăt şi un birou în celălalt. Bishop nu stătea niciodată la birou. Mereu îl găsea în picioare, şi nici azi nu făcu excepţie. Trei alţi vampiri erau aşezaţi pe fotoliile oaspeţilor: Myrnin, Michael şi un alt vampir pe care Claire nu-l cunoştea... la drept vorbind, nici nu-şi dădea seama precis dacă era bărbat, sau femeie. După conformaţia osoasă a feţei sale palide, părea femeie, însă după tunsoare, nu, iar palmele şi braţele aveau un aspect cam prea colţuros.

Claire îşi concentră atenţia asupra străinului, evitând astfel să-l privească pe Michael. Prietenul ei — pentru că tot prietenul ei era, şi n-avea ce să facă într-o astfel de situaţie, la fel ca şi ea — îi evita, la rândul lui, privirea. Vedea că e supărat, şi ruşinat, şi Claire şi-ar fi dorit să-l poată ajuta cu ceva. Ar fi vrut să-i spună nu eşti tu de vină, însă el n-ar fi crezut-o.

Şi totuşi, era adevărat. Michael nu avea pe braţ vreun tatuaj cu puteri magice; în loc de aşa ceva, avea urmele colţilor lui Bishop pe gât, ceea ce avea un efect similar în cazul celor lipsiţi de viaţă. Încă putea să-i zărească umbrele livide ale cicatricelor pe pielea lui palidă.

Muşcătura lui Bishop era ca un însemn al proprietarului.

— Claire, zise Bishop. După ton, nu părea încântat s-o vadă. Te-am convocat cumva din vreun motiv pe care să-l fi uitat?

Claire simţi că-i sare inima, de parcă ar fi împuns-o cu un băţ pentru vite. Se strădui să nu tresară.

— Nu, domnule, îi răspunse, păstrând un ton scăzut şi respectuos. Am venit să vă rog să-mi faceţi o favoare.

Bishop — care purta astăzi un costum negru simplu, cu o cămaşă albă care cunoscuse şi zile mai bune — îşi culese o scamă de pe mânecă.

— Atunci, răspunsul este nu, fiindcă eu nu acord favoruri. Altceva?

Claire îşi umezi buzele şi mai făcu o încercare.

— E un mărunţiş... aş vrea să-l văd pe Shane, domnule. Doar pentru câteva...

— Am zis nu, cum ţi-am mai repetat deja de vreo cincizeci de ori, o întrerupse Bishop, şi ea îi simţi mânia trosnind ca o descărcare electrică prin încăpere.

Michael şi vampirul străin îşi ridicară amândoi privirile spre ea, cu ochii luminos de ameninţători; Michael, împotriva voinţei sale, era convinsă. Myrnin — îmbrăcat într-o lamentabilă combinaţie de pantaloni aruncaţi ca pomană şi o redingotă dintr-un magazin de lux, plus câteva şiraguri de mărgele ieftine şi de prost gust, din cele pentru carnavalul de Mardi Gras — părea doar plictisit. Căscă, arătându-şi colţii ucigător de ascuţiţi.

Bishop o privi cu severitate.

— Sunt foarte sătul de cererea aceasta a ta, Claire.

— Atunci, poate c-ar fi mai bine să spuneţi da şi să terminam cu asta.

Bishop pocni din degete. Michael se ridică în picioare, ca o marionetă trasă de sfori. În ochi i se citea disperarea, însă părea să nu se poată împotrivi în vreun fel.

— Michael, Shane îţi este prieten, din câte-mi amintesc.

— Da.

— Da, stăpâne Bishop.

Claire îi văzu omuşorul lui Michael zvâcnind, semn că şi înghiţise ceea ce părea să fie o felie zdravănă de furie.

— Da, zise el. Stăpâne Bishop.

— Bun. Adu-l încoace. A, şi adu şi ceva cu care să acoperim podeaua. Vom elimina acest motiv de iritare o dată pentru totdeauna.

— Nu! strigă Claire.

Făcu un pas înainte, însă Bishop o ţintui cu privirea, silind-o să se oprească.

— Vă rog! N-am vrut... Nu-i faceţi rău! Nu se poate să-i faceţi rău! Michael, nu! Nu face asta!

— N-am încotro, Claire, îi răspunse el. Şi tu ştii bine.

Ştia. Michael porni spre uşă. Ea văzu totul în minte,

Coşmaresc de real: Michael, aducându-l pe Shane acolo, forţându-l să cadă în genunchi, şi Bishop... Bishop...

— Îmi cer scuze, zise Claire, inspirând adânc, tremurat. N-o să vă mai rog asta niciodată. Niciodată, jur.

Bătrânul îşi înălţă sprâncenele groase, sure.

Exact la aşa ceva mă refeream. Îl elimin pe băiat, şi elimin orice risc ca tu să nu-ţi ţii cuvântul faţă de mine.

— Oh, nu mai fi atât de aspru, bătrâne, interveni Myrnin, dându-şi ochii peste cap. Ea nu-i decât o adolescentă îndrăgostită. Lasă fata să-şi aibă momentul ei. O să sufere şi mai mult, până la urmă. Despărţirea e un necaz atât de dulce, dacă e să ne luăm după barzi. Eu, personal, n-aş putea să ştiu. Nu m-am despărţit vreodată de cineva.

Simulă că sfâşie pe cineva în două, după care pe faţă îi apăru o expresie neobişnuită.

— În fine. O singură dată, de fapt. Dar nu se pune.

Claire uită să mai respire. Nu se aşteptase ca tocmai Myrnin, dintre toţi, să ia cuvântul, chiar dacă intervenţia lui fusese mai degrabă una de nebun, decât să-i fie de folos. Totuşi, îl determinase pe Bishop să zăbovească, şi Claire aşteptă, cât putu de nemişcată, lăsându-l să se gândească.

Deodată, Bishop facu un gest, şi Michael se opri din drumul lui spre uşă.

— Stai, Michael, zise Bishop. Claire. Am o misiune pentru tine, dacă vrei să-i mai prelungeşti viaţa băiatului cu încă o zi.

Claire se simţi cuprinsă pe dinăuntru de un tremur bolnăvicios. Nu era prima oară, dar de fiecare dată presupunea

— era nevoită să presupună! — că ar fi şi ultima.

— Ce gen de misiune?

— De curierat.

Bishop se duse până la birou şi deschise capacul unei cutii din lemn sculptat. Înăuntru era un mic teanc de suluri de pergament, toate legate cu panglică roşie şi pecetluite cu sigilii din ceară. Alese, aparent la întâmplare, unul pe care să i-l dea.

— Ce este?

— Ştii ce este.

— Ştia. Era o sentinţă de condamnare la moarte; văzuse mult prea multe de genul acesta.

— Nu pot...

— Aş putea să-ţi poruncesc să-l iei. Dar, dacă o fac, nu mă voi mai simţi obligat să-ţi acord vreun favor. Este cea mai bună învoială pe care ai putea s-o obţii, micuţă Claire. Viaţa lui Shane, în schimbul simplei transmiteri a unui mesaj, zise Bishop. Şi, dacă n-o faci tu, oricum trimit pe altcineva, Shane moare, iar tu ai parte de o zi dintre cele mai cumplite.

Claire înghiţi în sec.

— Dar de ce-mi mai daţi o şansă? Nu vă stă în fire să cădeţi la învoială.

Bishop îşi arătă dantura, dar nu şi colţii: pe aceştia îi ţinea ascunşi, ceea ce, însă, nu-i facea nicidecum să fie mai puţin periculoşi.

— Pentru că vreau să înţelegi care ţi-este rolul în Morganville, Claire. Îmi aparţii. Aş putea să-ţi poruncesc s-o faci, printr-o simplă exercitare a voinţei. În loc de aşa ceva, îţi permit să îndeplineşti misiunea din propria alegere.

Claire răsuci pergamentul în mâini şi-şi coborî privirea spre el. Pe exterior era un nume, înscris cu negru, într-o caligrafie demodată. Detectivul Joe Hess.

Îşi ridică privirea, buimăcită.

— Nu puteţi să...

— Gândeşte-te cu foarte mare grijă la următoarele tale cuvinte, o întrerupse Bishop. Dacă ele implică faptul de a-mi spune mie ce pot să fac şi ce nu în propriul meu oraş, atunci vor fi şi ultimele tale cuvinte, ţi-o garantez.

Claire închise gura. Bishop zâmbi.

— Aşa este mai bine, zise el. Dacă alegi să te supui, îmi vei transmite mesajul. Iar când te vei întoarce, îţi voi permite să-l

vezi pe băiat, numai de data aceasta. Vezi cât de bine putem să ne înţelegem, dacă ne străduim?

Claire simţea pergamentul greu în mâini, chiar dacă nu era vorba decât despre o bucată de hârtie şi puţină ceară.

În cele din urmă, facu un semn de încuviinţare.

— Atunci, du-te, zise Bishop Cu cât porneşti mai repede, cu atât sfârşeşti mai repede, şi cu atât mai repede ajungi în braţele celui iubit. Asta numesc eu o fată cuminte.

Michael era cu ochii pe ea. Nu îndrăzni să-şi ridice privirea spre el; se temea că va vedea mânie acolo, şi decepţia uitării. Era cu totul altceva să fii pedestraşul diavolului când erai silit.

Şi cu totul alta, prin propria alegere.

Claire se grăbi să iasă din încăpere.

Până să ajungă la treptele din marmură şi la căldura soarelui, alerga deja.

Detectiv Joe Hess.

Claire răsuci sulul de pergament pe toate părţile în palmele transpirate, în timp ce mergea, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă l-ar arunca, pur şi simplu, într-un canal de scurgere. Ei, în mod evident, Bishop ar deveni furios. Şi, probabil, ucigător, nu că n-ar fi fost aşa cam tot timpul. Şi, pe urmă, ceea ce ducea cu ea putea să nu fie ceva rău. Este? Poate că doar părea să fie o condamnare la moarte. Poate că era un decret care stabilea că vinerea e ziua îngheţatei, sau cam aşa ceva.

O maşină trecu încet pe lângă ea, şi-l simţi pe şofer fixând-o cu privirea, apoi accelerând. N-ai ce să vezi, decât un pion al răului, trist şi tâmpit, se gândi, cu amărăciune. Du-te mai departe.

Şi secţia de poliţie îşi avea sediul în clădirea Primăriei, iar acum întreaga construcţie era în renovare, echipele de muncitori smulgând fiarele contorsionate şi sfărâmând betonul, ca să pună în loc grinzi şi cărămizi noi. Aripa care conţinea arestul şi sediul poliţiei nu suferise prea multe pagube, şi Claire se îndreptă spre ghişeul masiv, înalt, la care stătea sergentul de serviciu.

— Detectivul Joe Hess, zise ea. Vă rog.

Poliţistul abia catadicsi s-o privească.

— Treceţi-vă în registru; precizaţi numele şi motivul vizitei.

Claire se aplecă asupra registrului şi-şi înscrise cu grijă numele.

— Claire Danvers. Am un mesaj de la domnul Bishop.

Se mai desfăşurau şi alte activităţi în spaţiul pentru primire: vreo doi beţivi se bâţâiau, încătuşaţi de o imensă bancă din lemn, vreo câţiva avocaţi stăteau la o cafea, în spate, lângă un vas mare din argint.

Totul încetă. Până şi bâţâitul beţivilor.

Sergentul de serviciu îşi ridică privirea, şi Claire întrezări în ochii lui o furie epuizată, înainte de a-şi compune o impresie impenetrabilă, dură.

— Ocupaţi un loc, zise el. Să văd dacă este prezent.

Îi întoarse spatele şi ridică receptorul unui telefon. Claire nu-i mai urmări convorbirea. Era mult prea adâncită în propria-i nefericire. Îşi coborî privirea spre scrisul de pe pergament,

dorindu-şi să fi ştiut ce se afla înăuntru... dar, în definitiv, poate c-ar fi fost mai rău dac-ar fi ştiut. Eu nu sunt decât solul...

Mda, de parcă asta ar ajuta-o să mai şi doarmă bine noaptea...

Sergentul de serviciu vorbi încet, iar după ce închise, nu se mai întoarse la ghişeu. O evita, presupuse Claire; începea să se obişnuiască de-acum. Cei buni o evitau; cei răi o linguşeau. Era deprimant.

Tatuajul începu să-i provoace mâncărimi. Încercă să-l frece cu materialul tricoului, cu ochii pe uşa blindată prin care se trecea spre restul secţiei de poliţie.

Detectivul Hess îşi făcu apariţia după circa un minut. Zâmbi la vederea ei, iar asta o duru. Rău. El fusese printre primii adulţi care chiar o ajutaseră în Morganville: el şi cu partenerul lui, detectivul Lowe se dăduseră peste cap pentru ea, nu doar o dată, ci de destule. Iar acum, ea îi făcea asta...

Simţi că-i vine rău când se ridică în picioare.

— Claire! Întotdeauna, o plăcere, zise el, şi părea să creadă în ce spune. Hai, pe-aici, o invită.

Sergentul de serviciu îi întinse un ecuson în timp ce trecea pe lângă el. Şi-l prinse de bluză şi pătrunse, în urma lui Joe Hess, într-un spaţiu deschis şi simplu. Biroul lui era aproape de fundul încăperii, lângă un altul identic, având pe margine o plăcuţă cu numele partenerului său. Nimic deosebit. Nimeni nu avea prea multe lucruri personale pe propriul birou. Claire se gândi că nu era prea inspirat să ai obiecte casabile, dacă toată ziua discutai cu persoane furioase.

Se aşeză pe un fotoliu de lângă biroul lui, iar el îşi trase un scaun, se aplecă în faţă şi se rezemă cu coatele pe genunchi. Avea o înfăţişare blândă şi nu încerca nicidecum s-o intimideze. De fapt, Claire avea impresia că el încearcă să-i uşureze misiunea.

— Cum te mai descurci? o întrebă el, exact aceeaşi replică pe care o auzise şi de la Richard Morrell.

Se întrebă dacă arăta chiar atât de distrusă. Probabil că da.

Înghiţi în sec şi-şi privi mâinile, apoi sulul de pergament pe care-l ţinea în cea dreaptă. I-l întinse cu o mişcare toarte înceată.

— Îmi pare rău, zise. Domnule... Îmi pare foarte rău.

Ar fi vrut să-i poată explica, dar chiar nu avea ce scuză să

invoce, în clipa de faţă. Era acolo. Şi făcea ceea ce voia Bishop să facă.

De data aceasta, ea alesese.

Şi, pentru aşa ceva, nu avea scuză.

— Nu eşti tu de vină, îi zise detectivul Hess, luându-i pergamentul din mână. Claire, nimic din toate astea nu se întâmplă din vina ta. Înţelegi ce-ţi spun, da? Nu eşti tu de vină pentru ce face Bishop, sau pentru toate lucrurile întoarse cu fundu-n sus de pe-aici. Tu ai făcut tot ce-ai putut.

— Şi n-am putut prea multe, aşa-i?

El o privi prelung, după care scutură din cap şi rupse pecetea pergamentului.

— Dacă e cineva care a dat greş, aceea a fost Amelie, zise. Acum, noi doar trebuie să ne dăm seama cum putem să scăpăm cu viaţă. Suntem pe un teritoriu neexplorat.

Desfăşură pergamentul. Mâinile nu-i tremurau şi expresia feţei era de o impasibilitate prudentă. Nu voia s-o înspăimânte, îşi dădu Claire seama. Nu voia s-o facă să se simtă vinovată.

Detectivul Hess citi conţinutul documentului, după care-l lăsă să se înfăşoare la loc într-un sul lejer. Şi-l aşeză pe birou, deasupra unui teanc înclinat de dosare.

Claire se simţi nevoită să-l întrebe:

— Ce este?

— Nimic pentru care să-ţi faci tu griji, veni răspunsul, care nu putea să exprime adevărul. Tu ţi-ai făcut treaba, Claire. Acum, du-te. Şi promite-mi...

Şovăi puţin, după care se lăsă pe spătarul scaunului şi deschise un dosar, astfel încât să pară preocupat.

— Promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

Nu putea să-i promită aşa ceva. Avea ea o senzaţie că deja făcuse vreo trei sau patru prostii de la micul dejun încoace.

Totuşi, încuviinţă, fiindcă era chiar singurul lucru pe care putea să-l mai facă pentru el.

El îi zâmbi absent.

— Scuze. Cam aglomerat pe-aici, îi zise.

Şi asta era o minciună: nu se afla aproape nimeni în încăpere. Hess ciocăni cu un creion în dosarul deschis.

— Am înfăţişare la tribunal în dimineaţa asta, îi explică. Tu, du-te acum. Ne vedem noi.

— Joe...

— Du-te, Claire. Mulţumesc.

Voia s-o protejeze: îşi dădea clar seama. S-o protejeze de consecinţele a ceea ce făcuse.

Chiar nu-i trecea prin minte cum ar mai putea să se revanşeze faţă de el pentru asta.

În timp ce ieşea, îl simţi urmărind-o cu privirea, dar când privi înapoi, detectivul era din nou concentrat asupra dosarului.

— Auzi, Claire? La mulţi ani!

Nu trebuia să plângă.

— Mersi, îi răspunse în şoaptă, înecându-se cu cuvântul, în timp ce deschidea uşa şi fugea de cine ştie ce veste cumplită tocmai îi adusese pe birou.

Era aproape ora unu când reuşi să ajungă înapoi în biroul lui Bishop; nu atât din cauză că ar fi fost drumul lung, ci pentru că fusese nevoită să se oprească, să se aşeze şi să-şi plângă amarul, ferită de ochii lumii, după care să se asigure că şi-a șters toate urmele lacrimilor, înainte de a porni înapoi. Dacă n-o făcea, Ysandre avea să-i facă, sigur, capul mare.

Şi Bishop.

Claire se gândi că reuşise să-şi compună o înfăţişare liniștită, când Ysandre îi făcu semn să intre în birou. Bishop era în acelaşi loc în care-l lăsase, cu toate că al treilea vampir, strAinul, dispăruse.

Michael era încă acolo.

Myrnin se străduia să realizeze o complicată construcţie abstractă din cleme şi agrafe pentru hârtii, ceea ce constituia unul dintre cele mai puţin nebuneşti moduri ale sale de a pierde vremea.

— Copilul-minune s-a întors, remarcă Bishop. Şi, cum a primit vestea detectivul Hess?

— Foarte bine, răspunse Claire, hotărâtă să nu-i dea vreun motiv de satisfacţie, însă chiar şi-aşa el păru amuzat.

Sprijinindu-se de un colţ al biroului, îşi încrucişă braţele pe piept şi o privi cu un mic zâmbet straniu.

— Nu ţi-a spus, nu-i aşa?

— Nu l-am întrebat.

— Ce oraş civilizat poate să fie Morganville acesta, comentă Bishop, pe un ton care părea mai degrabă insultător. Foarte bine, tu ţi-ai făcut datoria. Presupun că ar fi cazul să-mi respect

şi eu partea de învoială.

Îşi întoarse privirea spre Myrnin.

— Este favorita ta. Fă curat după ea.

Myrnin îi răspunse cu un salut indolent.

— Cum porunceşte stăpânul, zise, după care se ridică în picioare cu acea graţie involuntară a vampirilor, care o făcea pe Claire să se simtă greoaie, ridicolă şi înceată, şi ochii lui negri, strălucitori, o ţintuiră îndelung.

Dacă voia să-i transmită ceva, Claire habar n-avea ce anume să fi fost.

— Ieşi, fată. Stăpânul Bishop are treburi importante de rezolvat aici.

Ce? se întrebă în sinea ei. Să-şi exerseze hohotele malefice? Să-şi intervieveze candidaţii la postul de lingău personal?

Myrnin traversă încăperea până la ea şi-i cuprinse braţul cu degetele lui reci ca gheaţa. Claire trase scurt aer în piept, ca un icnet, însă el nu-i dădu timp să reacţioneze: se pomeni smucită după el de-a lungul coridorului, într-o alergare împleticită.

Îşi întoarse privirea spre Michael, fară să scoată un sunet, însă el n-avea cum s-o ajute. Era şi el captiv ca şi ea.

Myrnin se opri abia când ajunseră între două uşi închie, şi cam la o milă de coridoare distanţă între ei şi Bishop.

— Dă-mi drumul! se stropşi la el, încercând să se smulgă din strânsoare.

Myrnin îşi coborî privirea spre braţul ei, pe care încă îl strângea cu degetele, şi-şi înălţă sprâncenele, ca şi cum nu prea putea să-şi dea seama ce anume făcea propria lui mână. Claire se smuci din nou.

— Myrnin, dă-mi drumul! El se conformă, şi Claire facu un pas înapoi. Avu impresia că-l vede dezamăgit, pentru o clipă, după care zâmbetul lui ţicnit îşi reluă cu fermitate locul.

— Atunci, o să fii fată cuminte? o întrebă.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Aha. Probabil că nu, trase concluzia Myrnin. Foarte bine atunci, pe capul tău să cadă, Claire, dar să ne străduim să-ţi păstrăm capul prins de restul trupului. O să te duc la băiatul tău, din moment ce pare evident că binefacătorul nostru comun se află într-o dispoziţie mărinimoasă.

Se întoarse şi pulpanele redingotei i se înfoiară. Era din nou încălţat cu şlapi, şi avea picioarele murdare, cu toate că nu-i

miroseau prea urât, în general. Şiragurile de mărgele metalice ieftine îi zornăiau când mergea, iar aceasta, împreună cu lipăitul încălţărilor, îl făcea să fie cam cel mai zgomotos vampir din câţi auzise Claire vreodată.

— Ţi-ai luat medicamentul? se interesă ea.

Myrnin îi aruncă o privire peste umăr şi, încă o dată, ea nu-şi dădu absolut deloc seama ce semnificaţie putea să aibă.

— Asta vrea să însemne nu? insistă ea.

— Eu am crezut că mă urăşti, zise Myrnin. Dac-ar fi aşa, n-ar trebui să-ţi pese cu adevărat, nu?

Avea dreptate. Claire tăcu şi se grăbi să-l urmeze pe un lung şi curbat coridor, până la o uşă mare, din lemn. Lângă ea era un vampir de pază, un bărbat care, în viaţa obişnuită, fusese probabil asiatic, însă acum avea pielea de culoarea fildeşului vechi. Purta părul lung, împletit la spate într-o coadă, şi nu era cu mult mai înalt decât Claire.

Myrnin schimbă vreo câteva cuvinte cu sonorităţi chinezeşti cu celălalt vampir — care, la fel ca şi Michael, purta pe gât urmele colţilor lui Bishop — şi acesta descuie uşa şi-o deschise larg.

Până aici mai reuşise Claire să ajungă. Se simţi cuprinsă de un val de fierbinţeală, urmat de un frison. Acum, că era acolo, intra pe uşa aceea, avu o uşoară senzaţie de leşin, din cauza nerăbdării. Dacă i-au făcut ceva... Şi trecuse atât de mult timp! Dacă el nici măcar nu mai voia s-o vadă?

Încă o uşă încuiată, încă un paznic, după care ajunseră pe un coridor cu pereţii simpli, din piatră, şi cu celule zăbrelite pe latura stângă. Fără ferestre. Fără vreo lumină, în afara tuburilor fluorescente care străluceau mult deasupra. Prima celulă era goală. Într-a doua se aflau doi oameni, însă niciunul dintre ei nu era Shane. Claire se strădui să nu-i privească prea îndeaproape. Îi era teamă ca nu cumva să-i cunoască.

În cea de-a treia celulă erau două priciuri mici, câte unul de fiecare parte a micuţei încăperi, plus un vas de toaletă şi o chiuvetă în mijloc. Nimic altceva. Era aproape dureros de ordonat. Pe unul dintre paturi dormea un bătrân cu părul sur încâlcit, şi Claire avu nevoie de câteva secunde până să-şi dea seama că era Frank Collins, tatăl lui Shane. Era obişnuită să-l vadă treaz, şi se mira să-l zărească de această dată, atât de... fragil. Atât de bătrân şi de neputincios.

Shane stătea turceşte pe celălalt pat. Îşi ridică privirea de pe cartea din care citea şi-şi smuci capul ca să-şi îndepărteze părul căzut peste ochi. Expresia prudentă, închisă, a feţei îi amintea lui Claire de cea a tatălui său; totuşi, aceasta se spulberă când Shane văzu că era ea.

Lăsă cartea să-i cadă, ţâşni în picioare şi ajunse la gratii cam într-o secundă, nu mai mult. Degetele i se strânseră în jurul fierului, şi ochii îi sclipiră sălbatic, până când îi închise strâns.

Când îi redeschise, îşi recăpătase controlul. În mare parte.

— Salut, zise, la fel de calm, de parcă tocmai s-ar fi nimerit să se întâlnească pe hol, în Casa Glass, în bizara lor mică frăţie.

Ca şi cum n-ar fi trecut luni întregi de când fuseseră despărţiţi cu forţa.

— Ce chestie, continuă el, să te văd pe-aici! La mulţi ani, şi aşa mai departe.

Claire simţi că lacrimile încep să-i usture ochii, însă clipi ca să şi le alunge şi-şi compuse un zâmbet curajos.

— Mersi, îi răspunse. Ce mi-ai luat?

— Hm... un diamant strălucitor, zise Shane, privind în jur şi ridicând din umeri. Cred că-i pe-aici, pe undeva. Ştii cum e, toată noaptea la petreceri, şi pe urmă te matoleşti şi uiţi pe unde-ţi pui lucrurile...

Claire înaintă şi-l cuprinse în braţe. Simţi cum îl străbat fiorii, după care Shane oftă, închise ochii şi-şi rezemă fruntea de gratii.

— Mda, şopti el. Acum, tăcere. Bună idee.

Îşi apăsă fruntea de a lui, apoi buzele, şi era o senzaţie de fierbinţeală, şi dulce, şi disperată, şi sentimentele care explodau înăuntrul ei o făcură şi pe ea să tremure. Shane lăsă gratiile şi-şi întinse mâinile printre ele, strecurându-şi degetele prin părul ei moale şi scurt, şi sărutarea deveni mai profundă, mai tulburătoare, căpătând o tentă de dorinţă mistuitoare, care-i facu inima lui Claire să bată cu putere.

Când buzele, în sfârşit, li se dezlipiră, nu se îndepărtară unul de celălalt. Claire îşi strecură mâinile printre gratii, pe după gâtul lui, în timp ce palmele lui îi coborâră spre mijloc.

— Urăsc să te sărut printre gratii, zise Shane. N-am nimic împotriva înfrânării, dar când e din propria voinţă mi se pare mult mai plăcută.

Claire aproape că uitase de prezenţa lui Myrnin acolo. Așa că

micul lui chicotit o făcu să tresară.

— Iată cum vorbeşte un tânăr cu puţină experienţă practică, zise, după care căscă şi se întinse pe o bancă de lângă peretele opus. Îşi propti bărbia în podul palmei. Bucură-te de nevinovăţia asta, cât mai poţi, adăugă el.

Shane o strânse mai tare, şi ochii lui negri îi fixară pe-ai ei. Nu-l lua în seamă, păreau să-i spună. Rămâi cu mine.

Şi ea rămase.

— Încerc să te scot de-aici, îi şopti Claire. Zău că încerc.

— Mda, bine... nu-i mare chestie, Claire. Nu te vârî în necazuri. Adică, stai, am uitat cu cine stau de vorbă. Apropo, azi în ce necazuri te-ai mai vârât?

— În niciunul. Nu-ţi face griji.

— N-am altceva de făcut decât griji, în majoritate pentru tine, replică Shane, care arăta acum extrem de serios, şi chiar îi ridică bărbia, ca s-o poată privi din nou în ochi. Claire. Ce te pune el să faci?

— Tu îţi faci griji pentru mine? întrebă ea, râzând, doar un pic, însă râsul îi ieşi cam panicat. Tu eşti cel închis într-o cușcă!

— M-am cam obişnuit cu aşa ceva, să ştii. Claire, spune-mi. Te rog.

— M-a... nu pot.

Nu era adevărat. Putea. Doar că refuza, cu disperare. Nu voia ca Shane să afle nimic din tot ce se petrecea.

— Cum se descurcă tatăl tău?

Shane îşi înălţă, aproape imperceptibil, sprâncenele.

— Tata? Mda, bine. E OK. Doar că... ştii tu.

Şi iată, Claire îşi dădea abia acum seama, de ce se temea ea: că Shane ar fi putut să-şi ierte tatăl de toate nebuniile. Că bărbaţii familiei Collins erau din nou alături, uniţi în ura lor faţă de Morganville, în general.

Că Shane şi-ar fi revenit la matca vânătorii de vampiri. Dacă era aşa, Bishop nu-l va mai lăsa niciodată să-i scape.

Shane îi citi toate acestea pe chip.

— Nu-i aşa, îi zise, scuturând din cap. Aici e cam înghesuială. Trebuie să ne suportăm, sau să ne omorâm între noi. Am ales să ne suportăm, atâta tot.

— Mda, rosti o voce adâncă şi scrâşnită, dinspre celălalt prici. Mare pleaşcă mi-a picat pe cap, c-am ajuns să-mi cunosc fiul. M-am făcut sentimental şi plângăcios!

Shane îşi dădu ochii peste cap.

— Ţine-ţi fleanca, Frank.

— Aşa se vorbeşte cu bătrânul tău? zise Frank, întorcându-se pe o parte, şi Claire îi zări licărul de duritate din ochi. Ce-ţi caută aici fata asta colaboraţionistă? Tot cu solii din partea vampirilor?

— Tată, ce Dumnezeu, nu înţelegi să taci?

— Aşa zici tu că vă suportaţi? întrebă Claire, în şoaptă.

— Vezi pe-aici oase rupte?

— Corect, recunoscu ea.

Oricum, nu aşa şi-ar fi închipuit ea desfăşurarea unui astfel de moment, cu excepţia sărutărilor. Dar, în definitiv, sărutările erau cu mult mai mult decât îndrăznise ea să ceadă că ar fi posibil.

— Shane...

— Şşt, şopti el, sărutând-o apăsat pe frunte. Ce mai face Michael?

Claire nu voia să vorbească nici despre Michael, aşa că nu făcu decât să clatine din cap. Shane înghiţi în sec.

— Nu e... mort, nu?

— Depinde ce înţelegi prin mort, prin locurile astea, răspunse Claire. Nu, e OK. Doar că... ştii tu. Nu e el.

— E cu Bishop? întrebă Shane.

Ea încuviinţă. Shane închise ochii, strâmbându-se de durere.

— Şi Eve? vru apoi să ştie.

— Ea? Lucrează. N-am mai văzut-o de vreo două săptămâni.

Eve, ca tot restul lumii din Morganville, o trata pe Claire ca pe o trădătoare în momentul de faţă, şi Claire, cu toată sinceritatea, nu putea s-o învinovăţească.

— E dărâmată rău din cauza lui Michael. Şi a ta, normal.

— Nu mă îndoiesc, rosti încetişor Shane, după care păru să şovăie pentru o clipă. Ai auzit ceva în legătură cu mine şi cu tata? Ce-are de gând Bishop cu noi?

Claire scutură din cap. Şi să fi ştiut — şi nu ştia, nu în amănunt — tot nu i-ar fi spus lui.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Shane... mi-a fost atât de dor de tine...

El o sărută din nou, şi lumea se preschimbă într-un minunat vârtej de căldură şi muzică, şi abia după ce se desprinse în sfârşit, cu regret, auzi aplauzele batjocoritoare sacadate, ale lui Myrnin.

— Dragostea învinge totul, declamă el. Ce caraghios! Claire

se întoarse spre el, simţindu-şi furia cum îi erupe din măruntaie, ca un vulcan.

— Gura!

El nu se sinchisi nici măcar s-o privească: doar se rezemă cu spatele de perete şi zâmbi.

— Vrei să ştii ce planuri are el pentru tine, Shane? Chiar vrei?

— Myrnin, încetează!

Shane întinse braţele printre gratii şi-o prinse pe Claire de umeri, întorcând-o la loc cu faţa spre el.

— Nu contează, îi zise. Asta contează acum, Claire: că o să scăpăm din asta. O să scăpăm cu viaţă din asta. Amândoi. Repetă cu mine.

— Amândoi, repetă ea. O să scăpăm cu viaţă.

Degetele reci ale lui Myrnin o apucară de încheietură, trăgând-o de lângă gratii. Ea trebui în cele din urmă să se desprindă de mâna lui Shane.

— Hei! urlă Shane, în timp ce Claire se zbătea, inutil, târâtă de Myrnin spre ieşire. Claire! O să trăim! Spune-o!

O să trăim!

Mymin trânti uşa în urma lor.

— Dramatic, nu-i aşa? Hai, fată. Avem treabă.

Ea încercă să se smulgă din mâna lui.

— Nu merg nicăieri cu tine, trădător nemernic!

Însă Myrnin nu-i lăsă posibilitatea să aleagă: o luă, pe jumătate târând-o, dincolo de primul paznic-vampir, apoi de al doilea, ca până la urmă s-o tragă după el într-o încăpere goală şi tăcută, la capătul lungului culoar. Închise uşa, cu un bubuit puternic, apoi se răsuci pe călcâie, cu faţa spre ea.

Claire apucă primul lucru care-i veni la îndemână — întâmplarea făcu să fie vorba despre un sfeşnic greu — şi-l repezi spre ţeasta lui. Myrnin se lăsă în jos, după care se repezi şi, fără pic de efort, i-l smulse.

— Fato! Claire!

O zgâlţâi, facând-o să încremenească pe loc. Avea ochii mari și foarte, foarte întunecaţi. Dar deloc de nebun.

— Dacă vrei ca băiatul să rămână în viaţă, nu te mai lupta cu mine. Nu e deloc o idee bună.

— Şi ce vrei, să stau şi s-aştept până mă muşti? N-apuci! se răsti ea, încercând din nou să se smucească, însă el era ca o statuie din granit.

Probabil că mai repede îşi rupea ea oasele, decât să-i sclăbească lui strânsoarea.

— Şi de ce naiba să te muşc? replică Myrnin, foarte covingător. Eu nu lucrez pentru Bishop, Claire. Niciodată n-am lucrat pentru el. Eram convins că ai suficient creier ca să înţelegi măcar atât.

Claire clipi, nedumerită.

— Tu vrei să spui că eşti încă de partea noastră?

— Ce înţelegi prin noastră, draga mea?

— De partea...

În definitiv, el avea dreptate. Era ceva cam greu de definit aşa ceva.

— Ştii tu, zise. A noastră!

Myrnin chiar izbucni în râs şi-şi înfundă mâinile în buzunarele redingotei, cu un aer nepăsător.

— A noastră, sigur că da. Îţi înţeleg posibilul scepticism. Ai avea motive. Poate c-ar trebui să las pe altcineva să te convingă... A! Taman la ţanc!

Ea tot nu l-ar fi crezut, nici măcar pentru o clipă, numai că o parte din perete se desprinse, lăsând să pătrundă un fulger de lumină albă până la incandescenţă, şi prin deschizătura creată trecu o femeie, urmată de un lung şir de persoane.

Era Amelie, regina vampirilor din Morganville... cu toate că nu semăna câtuşi de puţin cu princiara făptură palidă pe care o văzuse de fiecare dată Claire. Amelie era în pantaloni negri, un hanorac negru cu glugă şi fermoar, şi pantofi pentru alergare.

Cum nu se putea mai nepotrivit.

Iar în urma ei venea afurisita de armată a vampirilor, în frunte cu Oliver, înveşmântat tot în negru şi arătând mai înspăimântător decât îşi amintea Claire să-l fi văzut vreodată: de obicei, el încerca să pară măcar neprimejdios, însă astăzi, în mod evident, nu se mai sinchisea de aşa ceva. Îşi legase părul încărunţit într-o coadă la ceafă, iar pe faţă avea o mască lipsită de orice urmă de zâmbet.

Încrucişându-şi braţele la piept, îi privi pe Myrnin şi pe Claire de parcă ar fi fost cine ştie ce murdărie pe podeaua cafenelei sale.

— Myrnin, zise Amelie, salutându-l cu o graţioasă înclinare a capului.

El îi răspunse aidoma, ca şi cum s-ar fi întâlnit întâmplător pe

stradă. Ca şi cum ar fi fost o zi ca toate zilele.

— De ce-ai amestecat-o şi pe fată? îl mustră ea.

— Ah, am fost nevoit. Mi-a făcut destule greutăţi, replică el. Ceea ce m-a ajutat să-l conving pe Bishop că sunt, într-adevăr, unealta lui. Dar cred că ar fi mai bine s-o laşi deoparte acum, ca de altfel şi pe mine. Mai avem mult de muncit pe-aici, muncă pe care n-am putea s-o desfăşurăm ascunzându-ne.

Claire deschise gura să spună ceva, după care o închise la loc, fiindcă nu-i trecea prin minte nici măcar o întrebare coerentă de pus. Oliver scutură dispreţuitor capul spre ei, apo le făcu semn trupelor de şoc ale vampirilor să se răspândească prin cameră în evantai, de-o parte şi de cealaltă a ușii care dădea spre coridor.

Amelie mai zăbovi, cu o umbră de încruntare pe chip.

— O vei apăra, Myrnin? Mi-a provocat repulsie gândul de a te lăsa s-o duci atât de departe prin labirint; detest ideea că ai putea s-o abandonezi dintr-o toană. Eu chiar îi datorez Protecţie.

Ochii ei de un cenuşiu decolorat îi sfredeliră pe-ai lui, mai reci decât oţelul în gerul iernii.

— Ai mare grijă la ce-mi răspunzi. Te voi pune să-ţi respecţi cuvântul.

— O voi apăra pe fată până la ultima-mi suflare, jură el, plesnindu-se teatral cu palma peste pieptul redingotei sale jerpelite. Adică, stai puţin. Asta nu înseamnă mare lucru, nu-i aşa, din moment ce ultima suflare mi-am dat-o înainte de a se usca bine cerneala de pe Magna Charta? Adică, sigur c-o să am grijă de ea, cu tot ce-a mai rămas viu în mine.

— Eu nu glumesc, bufonule.

Deodată, Myrnin îşi luă o înfăţişare întru totul serioasă.

— Iar eu nu râd, doamna mea. O voi apăra. Ai cuvântul meu.

Claire simţea că i se învârteşte capul. Îşi plimbă privirea de la Amelie la Myrnin, apoi la Oliver şi, în cele din urmă, îi veni în minte o întrebare potrivită.

— De ce sunteţi aici?

— Ei sunt aici ca să-ţi salveze iubitul, îi răspunse Myrnin. La mulţi ani, draga mea.

Amelie îl săgetă cu o privire tăioasă, poruncitoare.

— N-o minţi pe fată, Myrnin. Nu se cuvine.

Myrnin îşi reluă înfăţişarea serioasă şi-şi înclină, aproape imperceptibil, capul. Totuşi, Claire putea încă să distingă un mic zâmbet maniacal tremurându-i pe buze.

Amelie îşi mută privirea hotărâtă a ochilor ei cenuşii spre Claire.

— Myrnin ne-a ajutat să dobândim acces în clădire. Există anumite lucruri la care lucrăm pentru recăpătarea stăpânirii peste Morganville, însă este un proces care va necesita ceva timp. Mă înţelegi?

Claire înţelese, dar cu o mică întârziere.

— Atunci... atunci înseamnă că nu sunteţi aici ca să-l salvaţi pe Shane, nu?

— Normal că nu, interveni Oliver, pe un ton dispreţuitor. Nu fi proastă. Ce valoare strategică ar putea să reprezinte pentru noi persoana iubitului tău?

Claire îşi muşcă buza, stăpânindu-şi o ripostă impulsivă, și se forţă să gândească. Nu era deloc uşor: în clipa de faţă, nu-şi dorea altceva, decât să ţipe la el.

— Foarte bine, zise, în cele din urmă. În cazul acesta, o să-l fac să capete importanţă strategică pentru voi. Ce părere ai despre asta?

Myrnin îşi ridică încetişor privirea. Pe chipul lui se vedea un licăr alarmat, însă ea îl ignoră cu desăvârşire.

Dacă nu-l salvaţi pe Shane, dar şi pe tatăl lui, n-o să-l mai ajut pe Myrnin să se menţină pe linia de plutire, şi-o să distrug medicamentele de susţinere şi serul la care lucrăm. Bănuiesc că mai vreţi să evitaţi îmbarcarea pe corabia nebunilor, nu?

Pentru că spre aşa ceva se îndreptau acum toţi vampirii, inclusiv Oliver şi Amelie.

La început, după ce sosise în Morganville, avusese impresia că erau nemuritori şi perfecţi, însă, din multe puncte de vedere, aceasta reprezenta numai faţada. Motivul pentru care nu mai existau alţi vampiri pe lume — sau, în fine, existau, dar foarte puţini — era acela că, de-a lungul anilor, efectivul lor scăzuse, iar capacitatea de a crea şi alţi vampiri le scăpase printre degete. Era vorba despre un soi de maladie, una afurisită şi care înainta constant, chiar dacă ei încercaseră s-o tăgăduiască timp îndelungat.

Amelie crease oraşul Morganville ca pe o ultimă şansă de supravieţuire. Cu toate acestea, boala nu se ameliorase, ci se înrăutăţise, iar în ultima vreme părea să-i afecteze într-un ritm tot mai accelerat. Claire învăţase între timp să distingă şi simptomele mai discrete, iar acestea deveniseră deja vizibile:

tremuratul mâinilor palide, uneori extins şi la braţe. Curând, avea să fie şi mai rău. Existau toate premisele în acest sens.

Mymin crease un medicament pentru susţinere, însă vampirii aveau nevoie de un leac. Mare nevoie. Şi, din moment ce starea lui Myrnin se agrava cu rapiditate, Claire era cheia rezolvării acestei probleme.

În cameră se aşternu o tăcere adâncă şi, pentru o clipă, hotărârea furioasă a lui Claire se clătină. Atunci, însă, observă licărul din privirea lui Oliver. A, nici să nu te gândeşti, îşi zise în sinea ei. Nu face tu pe grozavul cu mine.

— Facem cum zic eu, îşi continuă ea ameninţarea, ori distrug tot ce s-a obţinut şi vă las pe toţi să muriţi.

— Claire, murmură Myrnin, pe un ton care părea îngrozit. Foarte bine. Se bucura că era aşa. Claire, nu se poate să vorbeşti serios.

— Ba serios vorbesc! Toată munca, toate cercetările tale. Dacă-l lăsaţi pe Bishop să-l omoare pe Shane, oricum pentru mine nu mai contează nimic din toate astea.

Cuvintele pe care le rostea o înfricoşau, dar, în acelaşi timp, însemnau şi o uşurare.

— Nu stă totul numai în anticele şi tâmpitele voastre dușmănii. În oraşul acesta mai sunt şi oameni vii. Mai sunt şi vieți. Care contează!

Acum, îşi ridicase complet capacul de pe oala în care-i clocotea furia înfricoşată, lăsând-o să se dezlănţuie în voie. Se întoarse spre Mymin.

— Tu! Tu ne-ai dat pe mâinile lui! Tu ne-ai trădat când aveam nevoie de tine. Iar dumneavoastră — îi venise rândul Ameliei — nici măcar nu vă pasă. Unde aţi fost? Am crezut că sunteţi altfel; am crezut că vreţi să ne ajutaţi, dar nu sunteţi altfel decât ceilalţi; sunteţi doar...

— Claire.

Un singur cuvânt, însă rostit de Amelie, fu suficient ca s-o oprească imediat pe Claire.

— Ce altceva aş fi putut să fac? continuă Amelie. Bishop i-a trecut de partea lui pe destui dintre adepţii mei, astfel încât orice acţiune aş întreprinde împotriva lui s-ar răsfrânge asupra propriului meu popor. S-ar fi ajuns la o încleştare pe viaţă şi pe moarte, care ar fi adus pieirea tuturor celor pe care-i iubim, atât eu, cât şi tu. Am fost nevoită să bat în retragere şi să-i permit să

creadă că ar fi triumfat. Iar Myrnin a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să vă protejeze, pe tine şi pe prietenii tăi, în timp ce noi căutam alte căi.

Claire pufni într-un mic hohot de râs amar.

— Da, sigur, zise.

— Sunteţi cu toţii în viaţă, am impresia, spre deosebire de majoritatea celor care l-au deranjat pe Bishop pe parcursul existenţei sale. Ar trebui să-ţi dea de gândit cât de improbabilă era această eventualitate, la atât de mult timp după ce ar fi fost normal să-şi piardă interesul şi să vă prefacă în pulbere, pe tine şi oraşul meu, îi explică în continuare Amelie, cu o înfăţişare la fel de dură ca marmura cioplită. Părintele meu nu are vreun interes să administreze. Ci doar să distrugă. Or, Myrnin a reuşit să-l convingă ca măcar să încerce să menţină Morganville în viaţă, şi procedând astfel, s-a supus unui permanent risc.

Claire n-ar fi vrut s-o creadă, însă când se gândi cu adevărat la cele auzite, îşi aminti cât de frecvent poruncise Bishop ca unele persoane să fie ucise, şi cât de des Myrnin — sau Myrnin şi Michael! — izbutiseră să-i distragă atenţia de la ducerea la îndeplinire a ordinelor.

— Michael, rosti ea încetişor. L-aţi transformat la loc pe Michael, nu-i aşa? În realitate, el nu mai e de partea lui Bishop.

Amelie şi Oliver avură un schimb de priviri, după care Oliver ridică din umeri, aproape imperceptibil.

— Fata asta prinde repede, zise el. N-am afirmat niciodată contrariul. În afară de cazul în care băiatul ar fi un actor prost.

— Dac-ar fi fost un actor prost, era mort de mult, zise Amelie. Dar, Claire... sub nicio formă nu trebuie să te comporţi altfel faţă de Michael. Dacă ţii la binele lui. Iar acum, am nevoie ca tu să te duci cu Myrnin. Serul pe care l-aţi sintetizat din sângele lui Bishop este de o importanţă vitală pentru noi, în clipa de faţă; este necesar să-i tratăm pe toţi cei la care putem ajunge, iar pentru aşa ceva, avem nevoie de o cantitate îndestulătoare. Mă bazez pe tine în acest scop, Claire.

— Şi de ce, mă rog, ar trebui să vă ajut? întrebă Claire, şi imediat simţi un fior de răceală în ceafa, când ochii cenuşii ai Ameliei se concentrară şi mai acut asupra ei. Până la urmă, continuă ea, nu mi-aţi promis nimic. Eu vreau să-mi juraţi că-i veţi scoate vii de-aici pe Shane şi pe tatăl lui.

Oliver scoase un mârâit şi, privindu-l cu coada ochiului, Claire

îi zări scânteierea de fildeş a colţilor.

— Ai de gând să-i permiţi căţeluşei ăsteia să latre la tine?

— Ceea ce fac eu mă priveşte numai pe mine, Oliver, replică Amelie, lăsând să treacă un prelungit moment de tăcere până să continue. Foarte bine, Claire, zise apoi. Ai cuvântul meu că-i vom salva pe Shane şi pe tatăl lui, înainte de a fi executaţi. Altceva?

Claire chiar nu fusese pregătită pentru o astfel de discuţie. Clipi des, căutând în minte o altă cerere, însă nu găsi nimic deosebit.

Dar, deodată, îi veni o idee.

— Eu... vreau să-mi promiteţi că, atunci când se va termina cu toate astea, veţi schimba lucrurile prin Morganville. Amelie păru, pentru o clipă, derutată.

— Să schimb lucrurile? Ce fel de lucruri?

— Să se termine cu vânătoarea de oameni, zise ea. Să se termine cu proprietatea asupra oamenilor. Veţi face ca toţi cei de pe-aici să fie egali.

— Vorbeşti despre lucruri pe care nu le înţelegi. Astfel de lucruri ne sunt necesare pentru supravieţuirea într-o siguranţă relativă. Nu-mi voi supune poporul şi la alte riscuri, nici nu-i voi lăsa pradă capriciilor şi toanelor neamului vostru. Am fost martoră la prea multe veacuri de morţi şi de distrugeri, declară Amelie, clătinând din cap. Nu, în cazul în care acesta-ţi este preţul, atunci este mult prea mare pentru mine, Claire. Tu procedează cum ţi-este placul, însă eu nu voi trăda tot ce-am clădit aici, ca să mă adaptez la concepţia ta sentimentală cu privire la viaţa modernă.

Claire fusese educată să se comporte cu amabilitate, să aprobe, să ajute, şi, pentru o clipă, privindu-se în ochi cu Fondatoarea oraşului Morganville, fu ispitită să cedeze.

Unicul lucru care-o împiedică fu gândul la ce-ar fi spus Shane, dacă s-ar fi găsit în locul ei.

— Nu, zise, şi-şi simţi inima palpitând nebuneşte de panică. Tremura din tot corpul, care o implora să fugă, să evite confruntarea. V-aţi auzit când aţi spus ce-aţi spus, da? Vreţi să vă salvaţi poporul cu preţul vieţilor omeneşti. Eu n-o să fiu de acord cu aşa ceva; nu pot. Înţelegerea cade. Nu vă mai ajut cu nimic. Şi, cu prima ocazie, îi spun lui Bishop ce e cu Myrnin.

Amelie se abătu asupra ei cu atâta iuţeală şi duritate, încât,

până să-şi dea seama ce se petrece, Claire simţi o mână rece în jurul gâtului şi se pomeni trântită de perete. Ţipă şi-şi închise strâns ochii, însă nu îndeajuns de repede încât să nu sesizeze furia turbată din ochii Ameliei, sau licărul cumplit al ascuţiţilor colţi albi şi al ochilor pătrunzători.

Simţi răsuflarea rece a Ameliei pe gâtul ei şi-l auzi pe Myrnin murmurând ceva ca pentru el, ceva într-o limbă pe care n-o înţelegea. După cum suna, părea oripilat.

Degetele reci şi dure ale Ameliei se desprinseră de pe gâtul ei. De acolo, i se mutară pe umeri, zgâlţâind-o. Craniul lui Claire se lovi de o cărămidă, şi ea tresări de durere, văzând stele verzi.

— Deschide ochii! se răsti Amelie.

Claire se conformă, clipind ca să-şi alunge dezorientarea.

— Niciodată nu mi s-a mai întâmplat să întâlnesc, de când mă ştiu, o fiinţă omenească atât de enervantă şi de nsăbuită! Există opt sute de vampiri în toată lumea, Claire. În toată lumea. Din ce în ce mai puţini, de la o zi la alta. Suntem hăituiţi, suntem bolnavi, suntem muribunzi. În timp ce voi sunteţi miliarde! Nu vă voi da vouă prioritate!

Ultima ei afirmaţie fusese, de fapt, un şuierat aspru, furios, iar în ochi îi scânteiase ceva cumplit, ceva scăpat de sub control, ceva flămând.

— Îmi voi salva poporul! încheie Amelie.

Din spatele ei, un alt vampir se desprinse din întuneric şi rosti, pe un ton foarte liniştit:

— Amelie. Nimic din toate astea nu se întâmplă din vina lui Claire. O ştii bine. Şi ea are dreptate. E acelaşi lucru pe care ţi l-am spus şi eu acum cincizeci de ani. Şi atunci te-ai înfuriat, dacă-mi amintesc bine.

Vampirul care-i ţinea partea lui Claire era Sam Glass, bunicul lui Michael; el încă arăta de vârsta studenţiei, chiar şi după atâţia ani. Era, probabil, unicul dintre morţii vii care-ar fi putut să-şi ridice glasul în favoarea ei... sau care ar fi vrut s-o facă.

Îi atinse uşor umărul Ameliei.

Ea se răsuci spre el, dar Sam o cuprinse în braţe şi, pentru o clipă, Amelie se lăsă în voia lui, după care îl împinse şi porni, cu paşi mânioşi, spre colţul opus al încăperii, într-o stare de agitaţie care i se resimţea în fiecare mişcare.

— O, scoate-o mai repede de-aici, zise. Myrnin, scoate-o de-aici. Imediat! Până nu fac un lucru pe care să-l regret. Sau,

poate, să nu.

Claire abia dacă mai era în stare să respire, darămite să protesteze. Myrnin îi luă mâna într-a lui şi-o smuci cu putere. Claire îl atinse în treacăt pe Oliver, ai cărui ochi aruncau flăcări în culorile de vânătoare ale vampirilor, şi simţi cum un mârâit înfundat umple întreaga încăpere.

Myrnin o îmbrânci spre ceea ce părea să fie un perete gol şi, pentru o clipă de panică, ea avu impresia c-o va izbi în plină faţă... după care simţi furnicăturile care trădau unul dintre portalurile funcţionale, de tip gaură de vierme, ale lui Mymin, parte a reţelei create de alchimist prin care putea ajunge, într-o clipă, în câteva dintre cele mai primejdioase puncte din Morganville. Peretele se dizolvă într-un fuior de ceaţă, şi Claire avu senzaţia că se prăbuşeşte, neputincioasă, în întuneric, fară să aibă habar unde urma să aterizeze. Căderea păru să dureze la nesfârşit, însă deodată se pomeni împleticindu-se... în propria-i casă.

Casa Glass arăta, în destul de mare măsură, la fel cum o lăsase, când îşi strânsese jalnic de puţinele ei bunuri şi se mutase acasă la părinţii ei, după ce aceştia fuseseră atraşi în Morganville. Casa părea tăcută, singuratică, oarecum tristă şi incoloră. Aceasta era doar starea ei de spirit. Lucrurile lui Shane erau încă împrăştiate peste tot: noua lui consolă pentru jocuri, pe care abia şi-o conectase, CD-urile cu jocuri stivuite prin colţuri, împreună cu telecomenzile Wii, vechiul şi jerpelitul lui tricou negru, mototolit la marginea canapelei. Claire se duse până acolo, se aşeză şi îl luă în poală, ca pe un animal de companie, după care şi-l ridică până în dreptul feţei, inspirându-i mirosul.

Sunt acasă. Era o senzaţie minunată, şi tristă, şi oribilă, toate concomitent.

Dar faptul că ţinea în mâini tricoul lui Shane o făcea să se simtă de parcă ar fi ţinut-o el în braţe, fie şi doar pentru o clipă.

Când îşi ridică privirea, observă că Myrnin o studia.

— Ce-i? vru ea să ştie.

El ridică din umeri şi-i întoarse spatele.

— De ce m-ai adus aici?

— Trebuia să te duc undeva, îi răspunse Myrnin. Şi m-am gândit că poate ţi-ar plăcea mai mult decât la, să zicem, uzina de epurare a apelor reziduale.

Chitara lui Michael zăcea, în cutia ei, pe podea, lângă rafturile cu cărţi. Câteva dintre revistele lui Eve mai erau împrăştiate şi-acum pe măsuţa pentru cafea, cu colţurile îndoite, mai mult ca urmare a neglijării lor, decât a lecturării.

Mirosul era, încă, atât de familiar, încât Claire resimţi, încă o dată, din plin lipsa lui Shane şi a prietenilor ei.

— Eve o fi aici? îl întrebă, însă Myrnin nu-i răspunse.

În schimb, îi răspunse Eve, din pragul bucătăriei.

— Dar unde-aş putea să fiu? ripostă ea.

Se rezemă de cadrul uşii şi-şi încrucişă braţele la piept, fixându-i cu privirea.

— Ce căutaţi în casa mea, arătărilor?

— Hei, doar e şi casa mea! protestă Claire.

Ştia că sunase ca o încercare de apărare, dar n-avea ce face. Încă din primul moment, de când se cunoscuseră, Eve fusese de

partea ei: mereu alături de ea, mereu dându-i crezare. Crezând în ea, ceea ce era mai important decât toate.

Şi o durea gândul că toate acestea erau, acum, altfel.

Faţa lui Eve era ca o mască din pudră de orez, însemnată agresiv cu rujul negru şi mult prea abundentul rimei. Părul negru şi-l prinsese la spate într-o coadă aspră, şi avea pe ea o foarte strâmtă bluză neagră tricotată, cu un craniu roşu în faţă, şi o pereche de excesiv de largi pantaloni cargo, cu o mulţime de buzunare şi de lanţuri. Plus cizme grele, de tip milităresc.

Eve era pregătită să snopească în bătaie pe cineva, şi dacă tot era în faza asta, n-o mai interesa şi pe cine se descărca.

— Eu vorbesc serios, zise ea. Îţi dau cam cinci secunde să ieşi din casa mea. Şi să-ţi iei şi lipitoarea preferată cu tine, până nu încep să mă joc de-a înfige ţepuşa în vampir.

Claire ridică tricoul lui Shane, vrând s-o mai liniştească.

— Nu mă întrebi măcar ce mai e cu ei?

Eve o fixă cu ochii ca două găuri negre în flăcări.

— Am şi eu sursele mele, îi replică. Iubitul meu e încă băiat rău. Iubitul tău e încă la închisoare. Iar tu încă te linguşeşti pe lângă întunecatul lord de Mordor[1]. Apropo, o să-ncep să te strig Gollum[2], târâtură mică.

— Eve, stai puţin. Nu e chiar aşa...

— De fapt, chiar aşa este, o întrerupse Myrnin. Trebuie să plecăm, Claire. Imediat.

Încercă s-o ia de mână, însă ea se scutură şi se apropie de Eve, care-şi îndreptă spinarea şi-şi strecură o mână într-un buzunar al pantalonilor.

— Eu nu mă ţin de prosteli, Claire. Ieşi din casa mea!

— Aici locuiesc!

— Ba nu, aici ai locuit!

Replica ieşise de pe buzele înnegrite ale lui Eve ca un mârâit aspru, sălbatic.

— Casa e încă a lui Michael, şi orice i s-ar întâmpla lui, eu am de gând s-o apăr, m-ai înţeles? Nu te las pe tine...

— Michael nu e rău, se răsti Claire, disperată. Lucrează pentru Amelie.

---

1 Principalul personaj negativ din trilogia Stăpânul Inelelor, de J.R.R. Tolkien

2 Un alt personaj din amintita trilogie literară, o vietate aflată în sclavia Inelului

Eve rămase încremenită, cu gura întredeschisă şi ochii mari.

— Claire, rosti încet Mymin, din spatele ei, pe un ton de avertizare. Secretele ar trebui păstrate.

— Nu şi faţă de ea, insistă Claire, disperată să mai risipească măcar o parte din furia prietenei sale. Michael lucrează pentru Amelie, repetă ea. Nu e de partea lui Bishop. El ar fi vrut să-ţi transmit asta. Niciodată nu ne-a părăsit, Eve. Niciodată nu te-a părăsit pe tine.

Tăcere. O tăcere mormântală, de gheaţă; Claire putea să-i audă respiraţia lui Eve. Nimic altceva. Eve îşi scoase mâna din buzunar. În ea, ţinea un cuţit.

— Aşadar, ăsta e cel mai nou joc al lui Bishop? De-a zăpăcitul fraierei? Nu vezi în ce hal mă înnebuneşti? Pentru că, sincer vorbind, nici nu e mare lucru: şi-aşa sunt deja destul de nebună, adăugă, şi în ochii ei negri începură să sclipească lacrimi. Moştenire de familie, cred, zise ea.

— Claire nu te-a minţit, interveni Myrnin, strecurându-se în faţa lui Claire, ca să pareze orice mişcări ameninţătoare ar fi putut încerca Eve. Chiar trebuie să fii atât de plină de...

Eve se aruncă asupra lui. Myrnin dădu impresia că nu se clinteşte absolut deloc, dar în clipa imediat următoare era în spatele ei, ţintuindu-i braţele, iar cuţitul se învârtea pe podea, oprindu-se abia când se ciocni de piciorul lui Claire. Eve nu avu timp nici măcar să ţipe, iar după ce fu imobilizată, nu mai putu, fiindcă palma lui îi astupase deja gura, înăbuşind orice sunet.

În ochii lui Myrnin apăruseră diabolice scântei roşietice, iar buzele lui atinseră uşor gâtul palid al lui Eve.

— ... de atâta bravadă inutilă? îşi sfârşi el întrebarea, pe exact acelaşi ton cu care o începuse. Ţi-am spus doar că ea nu te-a minţit. Minte foarte prost, când e s-o facă. Şi tocmai asta o face atât de îngrozitor de folositoare pentru noi... Totdeauna ştim pe ce picior dansăm cu micuţa noastră Claire. Acum, joacă-te frumos, imitaţie de fată moartă. Altfel, o să-ţi împlinesc cele mai negre vise.

O îmbrânci pe Eve spre Claire, care trimise cu piciorul cuţitul departe de oricine. Eve se răsuci pe călcâie, evident (şi logic) considerându-l pe Myrnin pericolul mai mare. Sub fardul din pudră de orez, se vedea că e îmbujorată la faţă, iar ochii îi străluceau de teamă.

Myrnin îi dădu târcoale ca o hienă. Mai şi zâmbea, tot ca fiara.

— Spune-i să înceteze, ceru Eve. Claire, spune-i să înceteze!

— Myrnin, las-o în pace pe Eve. Te rog!

Era cam nivelul maxim până la care îndrăznea Claire să se adreseze lui Myrnin cu vreo cerere, mai ales când avea strălucirea aceea în ochi. Se vedea că savurează totul.

— Trebuie să vorbesc cu ea, argumentă Claire, şi nu pot, dacă tu o sperii de moarte. Te rog.

Myrnin mai facu câţiva paşi, şi Claire îl văzu cum îşi capătă stăpânirea de sine, cu un veritabil efort fizic. Se aşează pe un scaun de lângă masa pentru cină şi-şi ridică picioarele murdare pe ea.

— Perfect, zise, încrucişându-şi braţele. Vorbeşte. Eu doar să stau şi să aştept, nu? Fiindcă misiunea mea de a salva oraşul acesta, nu are nici cea mai mică importanţă, pe lângă discuţia voastră între fete.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

— Ia mai taci odată, cabotin de melodramă medievală!

Acum, că se aşezase şi-i pierise strălucirea aceea din ochi, lui Claire îi venea la îndemână să-l repeadă, iar el era capabil să-i primească remarca doar pufnind şi ridicând din umeri.

— Eve, am încercat să te sun. Am încercat să trec pe aici; să vorbesc cu tine.

Acum, i se adresa prietenei sale, iar Eve o privea drept în ochi pe ea, nu pe Myrnin, ca şi cum Claire ar fi devenit adevăratul pericol din cameră.

— Eve?

— Te-am auzit.

— Şi?

— Şi, mă gândesc, răspunse Eve. Pentru că te-ai tras de şireturi teribil de frumos cu Tata Bishop Colţosul. Eşti mica lui căţeluşă, mişuni prin tot oraşul şi-i duci micuţele lui scrisorele de amor. Corect?

Claire nu prea putea s-o contrazică.

— Dar nu c-aş fi avut de ales, zise ea. Crede-mă, aş fi preferat să nu fiu vârâtă până-n gât în toate astea, însă el ştia că-i aparţin Ameliei. Nu reprezentam decât încă unul dintre bunurile pe care voia să i le ia, nimic mai mult. Îi place s-o pună pe jar, folosindu-se de mine.

Eve se mai înmuie, dar numai foarte puţin.

— Cam naşpa să fii obiect didactic într-o lecţie dată cuiva.

— Habar n-ai cât.

— Dar nu te-a... ştii tu...

Eve mimă înfigerea colţilor, doar pentru eventualitatea în care Claire ar fi crezut că se referă la altceva. Şi apoi păru chiar îngrijorată, pe deasupra.

— Nu e absolut deloc interesat de mine, o asigură Claire. Pentru el, eu nu sunt decât un pion pe care-l tot mută pe tabla de şah. Şi, în plus, are Myrnin grijă de mine.

Myrnin îşi flutură mâna, într-un gest aflat cam pe la jumătatea drumului dintre o respingere dispreţuitoare şi o princiară încuviinţare leneşă.

— El n-o să-i permită lui Bishop să-mi facă vreun rău, continuă Claire.

În fine... cam pe-acolo. Dacă se-ntâmplă să fie pe fază, completă în sinea ei.

— Tu ce mai faci? o întrebă pe Eve.

— Nimic. A fost linişte pe-aici, îi răspunse prietena ei, ridicându-şi privirea pentru o clipă. Fratele meu a mai trecut să vadă ce mai fac.

— Jason?

Ei bine, aceasta nu putea să fie tocmai cea mai liniştitoare veste, după părerea lui Claire.

— Spune-mi că glumeşti, zise ea.

— Ba nu, e... Am impresia că în sfârşit i-a mai venit mintea la cap. Pare... schimbat. Şi, pe urmă, am şi eu nevoie să fie cineva lângă mine, iar el e cam singurul aflat încă prin preajmă.

— Jason e cel care ne-a trădat la banchet! El a declanşat toată nebunia asta! Mai şi zici că eu aş fi favorita lui Bishop... măcar eu n-am ajuns de bunăvoie aşa ceva!

Oricum, nu până astăzi.

Eve o săgetă cu o privire severă.

— Jason tot fratele meu rămâne! Bine, mi-aş fi dorit să nu fi lost, dar nu prea cred că aveam posibilitatea să-mi aleg familia, nu?

— Parc-ai fi Shane, când vorbeşte despre taică-său!

— Tu ai venit aici să mă insulţi, sau ai ceva de spus? Pentru că, dacă n-ai, eu trebuie să mă duc la muncă.

Şi Eve plecă din cadrul uşii, îşi luă un rucsac din piele lăcuită şi o legătură de chei, pe aceasta din urmă începând s-o zornăie nerăbdătoare.

— Asta, pe latineşte, înseamnă căraţi-vă naibii de-aici, ceea ce, apropo, credeam că o fată de facultate ca tine ar fi trebuit să ştie.

Myrnin se ridică încetişor în şezut, făcând ochii mari.

— Scuză-mă, micuţă vietate palidă... mi s-a părut mie, sau tocmai ne-ai dat un ordin?

— Nu atât ţie, cât ei, dar, mda, dacă vrei s-o iei aşa. Sigur că da, parodie de Lestat ce eşti! Ieşiţi naibii din casa mea!

Eve aşteptă, nerăbdătoare, dar nu se întâmplă nimic.

— Ei, fir-ar să fie, chestia asta chiar nu mai funcţionează deloc?

— Nu, de când întâmplarea a făcut ca stăpânul casei să se transforme în vampir, îi explică Myrnin, în timp ce se ridica în felul acela bizar al lui, ca şi cum legea gravitaţiei ar fi fost abrogată în cartierul în care domicilia. Te rog, zise el, eşti invitata mea, obligă-mă să plec. Chiar m-ar distra.

— Myrnin, interveni Claire, oftând. Eve. Nu suntem duşmani, bine? Nu vă mai împungeţi atât.

Intervenţia ei nu-i atrase decât priviri stăruitoare din partea amândurora. Şi deloc plăcute.

— Noi doar... eram în trecere, zise Claire, simţindu-se năpădită de un autentic regret. În drum spre... încotro?

— Într-un loc izolat, răspunse Myrnin. Şi oricum n-am de gând să i-l divulg furioasei tale prietene. Gata cu trăncăneala. E vremea să plecăm.

Ca şi cum ideea de a pleca ar fi venit de la el, nu c-ar fi fost daţi pe uşă afară. Claire nu se putu stăpâni să nu-şi dea ochii peste cap.

Observă că Eve făcea acelaşi lucru, aşa că schimbară între ele zâmbete spontane, ruşinate.

— Îmi pare rău, murmură Claire. Zău, Eve. Îmi lipseseşti.

— Mda, răspunse Eve. Şi tu, mie, arătare. Mi-aş fi dorit să nu fie aşa, uneori, dar asta e.

Claire nu ştiu precis care dintre ele făcu prima mişcare, însă chiar nu mai avea importanţă: amândouă îşi întinseră braţele, iar îmbrăţişarea fu călduroasă, şi plăcută, şi reală. Eve o sărută la repezeală pe obraz, după care se desprinse și se îndepărtă grăbită, ascunzându-şi lacrimile.

— Am plecat! strigă peste umăr, dispărând în antreu. Asta înseamnă că şi voi! adăugă, înainte să trântească uşa de la

intrare în urma ei.

În timp ce Myrnin deschidea portalul din perete, Claire înșfăcă tricoul lui Shane şi şi-l trase peste propriile veşminte. Era imens pentru ea. Îşi suflecă mânecile şi nu se putu abţine să nu-i ridice gulerul, ca să-l mai miroasă o dată. Myrnin rânji sarcastic.

— Nu există dramă mai mare decât cea a unei adolescente, comentă el.

— Ba da, a ta.

— Nu te-au învăţat acasă respectul faţă de cei mai în vârstă? o repezi Myrnin, apucând-o de umeri şi facându-i vânt prin portal. Ai grijă la deschizătură. A! Şi vezi că ai ruj negru pe obraz.

Ieşiră într-un subsol umed şi slab luminat: un loc absolut banal, plin de lăzi mucegăite.

— Mă duci în cele mai drăguţe locuri, comentă Claire, strănutând.

Mymin împinse lăzile din drum, fară să se sinchisească să-i răspundă, scoţând la iveală o scară din fier, cu treptele care păreau să fie mai mult rugină, decât fier propriu-zis. Claire îl urmă, încercând prudentă cu piciorul fiecare pas. Toată scara părea gata să se prăbuşească, dar reuşiră să ajungă până sus, unde găsiră... o uşă încuiată.

Myrnin îşi pipăi buzunarele, oftă, după care izbi lacătul cu pumnul. Acesta se sparse. Uşa se deschise, lăsată într-o parte, iar el se înclină ca un gentleman de modă veche. Ceea ce şi fusese, bănui ea, în zilele lui bune.

— Unde suntem?

— În liceul din Morganville.

Claire nu mai pusese vreodată piciorul pe-acolo. Începuse ultimul ei an de liceu la vârsta de cincisprezece ani, graţie creierului ei de mutant tocilar; cu toate acestea, când intrară pe coridor, se simţi de parcă ar fi călătorit înapoi în timp. Numai cu un an, de fapt, ceea ce facea ca senzaţia să devină şi mai bizară.

Linoleumul crestat şi lustruit al podelelor. Pereţii vopsiţi într-un verde industrial. Şiruri de dulăpioare prăpădite, întinzându-se pe toată lungimea coridorului, în majoritate prevăzute cu lacăte cu cifru. Postere pe hârtie de împachetat şi bannere făcând

reclamă pentru spectacolul cu Annie Get Your Gun[3] al cercului de teatru şi pentru concertul cu vânzare de prăjituri al formaţiei muzicale. Mirosea peste tot a soluţii pentru curăţat, a transpiraţie şi a stres.

Claire se opri să studieze supradimensionata mascotă pictată pe peretele din beton din capătul culoarului.

— Ce e? o întrebă Myrnin, nerăbdător.

— Nu, pe bune! Voi chiar n-aveţi deloc simţul discreţiei, nu-i aşa?

Era aceeaşi imagine pe care-o văzuse pe tricoul băiatului din biroul lui Richard Morrell: o viperă ameninţătoare, avântându-se, cu colţii scoşi. Ce drăguţ!

— N-am idee la ce te referi. Hai mai repede. Avem foarte puţin timp până la terminarea orelor...

Atunci, răsună asurzitor zdrăngănitul unei sonerii, şi pe toată lungimea coridorului, uşile se trântiră de perete, lăsând să se reverse valuri de tineri de vârsta lui Claire, sau apropiate. Myrnin o apucă de braţ şi o smuci grăbit.

Şcoala. Părea ireal cât de normal arăta totul: ca şi cum nimeni n-ar fi putut să suporte adevărul, aşa că se complăceau cu toţii în spoiala minciunii; din punctul acesta de vedere, liceul din Morganville era întocmai ca restul oraşului. Toată sporovăiala suna a voioşie prefăcută, şi copiii mergeau în grupuri numeroase, căutând să-şi asigure liniştea şi protecţia.

Toţi îi evitau pe Myrnin şi pe Claire, deşi toţi erau cu ochii pe ei. Îi auzi pe unii comentând. Grozav. Am ajuns şi celebră între liceeni, în sfârşit.

Cotiră repede la stânga, trecând de o pereche de uşi duble, după care zgomotele paşilor, discuţiilor şi uşilor trântite ale dulăpioarelor se stinseră în urma lor, lăsând locul unei tăceri catifelate. Myrnin o îmboldi să meargă înainte. Alte săli de clasă, însă acestea erau întunecate şi goale.

— Partea asta de clădire nu e folosită? întrebă Claire.

— Nu e necesară, îi răspunse Myrnin. A fost construită în ideea că populaţia umană din Morganville ar creşte. N-a crescut.

— Şi nu-mi dau seama de ce, bombăni Claire. Într-o localitate atât de minunată şi aşa mai departe. Ai crede că lumea moare să ajungă aici. Bine zis, moare.

---

3 Celebru musical compus de Irving Berlin, având ca subiect viaţa unei trăgătoare de elită din Ohio, pe numele său Annie Oakley

Myrnin nu se sinchisi s-o contrazică. Mai era o uşă în capătul coridorului, iar aceasta avea fixat pe ea un zăvor argintiu.

Myrnin ciocăni.

După o tăcere prelungită, zăvorul se trase cu un clinc metalic, şi uşa se deschise.

— Domnul doctor Mills? se miră Claire.

Nu mai auzise mare lucru despre doctorul Mills, medic la Urgenţă şi, uneori, asistentul ei de laborator, de mai multe săptămâni. Dispăruse din peisaj, cu toată familia lui. Claire încercase să afle ce se întâmplase cu el, însă se temea că ar putea să primească veşti rele. Câteodată, era chiar mai bine să nu ştii.

— Claire, zise el, făcând un pas înapoi, ca să le permită, ei şi lui Myrnin, să intre.

Închise şi încuie uşa, şi abia apoi îşi întoarse spre ea un zâmbet obosit.

— Ce mai faci, puştoaico?

— Ăăă... bine, cred. Am fost îngrijorată...

— Ştiu.

Doctorul Mills era un bărbat de vârstă mijlocie, cam mediocru sub toate aspectele, cu excepţia minţii, care — chiar şi conform standardelor lui Claire — era destul de ascuţită.

— Domnul Bishop a aflat că fac cercetări pe sângele vampirilor. A cerut să încetez: nu e în interesul lui ca starea de sănătate a cuiva să se amelioreze în clipa de faţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa că a trebuit să ne mutăm în mare grabă. Myrnin ne-a mutat.

Îşi înclină uşor, cu prudenţă, capul spre Myrnin, care-i răspunse cu o curtenitoare fluturare a mâinii, în semn de încuviinţare.

— Cu tot cu familia?

— Soţia şi copiii sunt în camera alăturată, răspunse doctorul. Nu se poate spune că ar fi confortabil, dar e de ajuns de sigur. Noaptea, putem să folosim duşurile de lângă sala de sport. Avem mâncare în autoservire, cărţi în bibliotecă... E cam cel mai bun liman sigur pe care l-am fi putut găsi.

Doctorul Mills o privi mai îndeaproape pe Claire şi se încruntă.

— Arăţi obosită.

— Probabil, încuviinţă ea. Aşadar... aici e noul laborator?

— Se pare că mereu avem câte unul nou, nu? Măcar aici

avem cea mai mare parte din ce ne trebuie.

Făcu un gest vag în jur. Încăperea era clar că fusese destinată predării unor materii ştiinţifice: avea mese cu tăblii groase din granit, echipate cu chiuvete şi arzătoare cu gaz încorporate. În fundul sălii erau şiruri peste şiruri de etajere ordonate, pline de recipiente din sticlă şi tot soiul de ingrediente îmbuteliate şi etichetate. Era o chestie, la Morganville: oraşul chiar investea în învăţământ.

— Am obţinut unele progrese neaşteptate, anunţă doctorul.

— Adică?

Myrnin se întoarse să-l privească; dintr-odată, nu mai arăta câtuşi de puţin diabolic, nici bizar.

— Ştii că am încercat să depistez originea maladiei?

— Originea nu e atât de importantă, pe cât ar fi perfecţionarea unui tratament paliativ eficient şi consistent, ca să nu mai pun la socoteală producţia de masă a remediului, replică Mymin. După cum ţi-am mai spus. Clar şi răspicat.

Doctorul Mills îşi întoarse privirea spre Claire, căutându-i sprijinul, aşa că ea tuşi, dregându-şi glasul.

— Eu sunt de părere că le-am putea face pe amândouă, zise ea. Adică, e important să ştim şi de unde anume vine ceva.

— Tocmai asta e, o susţinu doctorul Mills. Pare să vină de nicăieri. Nu s-au mai cunoscut alte maladii în rândul vampirilor; orice am testat pe sângele lor s-a topit imediat fără probleme, de la răceli şi gripe, până la cancer. Drept e că n-am cum să pun mâna pe unele dintre cele mai importante virusuri contagioase, dar nu găsesc nimic în comun între maladia asta şi oricare alta, cu excepţia uneia singure.

— Myrnin, uitând de obiecţiunile lui, veni mai aproape. Care anume?

— Maladia Alzheimer. E o maladie degenerativă evolutivă a...

Myrnin îl întrerupse cu un gest scurt.

— Ştiu ce e. Ai afirmat că ar avea ceva în comun.

— Evoluţia maladiei e similară, da, dar aici apare problema: sângele lui Bishop conţine anticorpi. E unicul sânge care conţine anticorpi. Asta înseamnă că există un remediu, iar Bishop s-a tratat cu el, fiindcă a contractat maladia şi s-a restabilit.

Myrnin se întoarse încetişor şi-şi înălţă sprâncenele spre Claire. Expresia feţei îi era blândă, însă privirea ardea.

— Tradu, te rog.

— Bishop e posibil să fi facut-o intenţionat, zise ea. Corect, domnule doctor? S-ar putea ca el să fi creat maladia, şi s-o fi răspândit în mod deliberat... folosind remediul doar pentru el. Dar de ce-ar fi făcut aşa ceva?

— N-am idee.

Myrnin se îndepărtă cu paşi furioşi, smuciţi, agitat; când îi ieşea în drum câte un scaun de laborator, îl ridica şi-l prefăcea în ţăndări izbindu-l de perete, fară ca măcar să încetinească.

— Pentru că vrea să fie stăpân, zise el. Şi să se răzbune. E perfect. Încă o dată, poate să hotărască numai el cine trăieşte, şi cine moare... a mai avut odinioară puterea asta, până când i-am luat-o noi. Am crezut că a fost nimicit. Am fost convinşi.

— Tu şi Amelie, înţelese Claire.

În spatele tuturor întâmplărilor de acum, se afla o lungă şi urâtă istorie; ea n-o înţelegea, şi nici nu-şi dorea de fapt, dar ştia că la un anumit moment, poate cu secole în urmă, Amelie încercase să-l omoare pe domnul Bishop, o dată pentru totdeauna.

— Dar aţi dat greş. Iar asta e ideea lui despre cum să vă întoarcă lovitura. Să vă lovească pe toţi odată.

Mymin se opri, rămânând cu faţa spre un colţ gol al încăperii, pentru câteva secunde, fară să răspundă. Apoi, se întoarse încet spre ei şi-şi trase unul dintre scaunele de laborator rămase intacte, azvârlindu-şi înapoi poalele redingotei în timp ce se aşeza.

— Aşadar, urgia asta a fost provocată deliberat.

— Aşa se pare, confirmă Claire. Iar acum v-a adus se pare acolo unde voia.

Myrnin zâmbi.

— Nu chiar, zise, arătând în jur, prin laborator. Avem arme!

Pe majoritatea meselor cu tăblii din granit se aflau tot felul de castroane metalice, în care erau împrăştiate cristale roşietice puse la uscat. Claire făcu semn spre ele, încruntându-se.

— Dar eu crezusem că mergem pe varianta lichidă a chestiei ăsteia!

Prin chestia asta se referea la medicamentul de susţinere pe care-l perfecţionaseră ea şi Myrnin — sau, cel puţin, îl rafinaseră până în punctul de a-l face şi util — şi care acţiona în sensul menţinerii sub control a celor mai grave urmări ale maladiei vampirilor. Nu era un remediu: ajuta, însă

beneficiile administrării lui slăbeau treptat, în cel mai bun caz.

— Am mers, încuviinţă doctorul Mills. Dar durează mai mult distilarea variantei lichide, decât producerea cristalelor, şi avem nevoie să tratăm tot mai mulţi vampiri... aşa că, iată-ne! La atac, cu numai doi colţi la furcă!

— Dar cu remediul cum rămâne? insistă Claire.

Şi, văzând că doctorul nu arată deloc bucuros, îşi simţi inima strângându-i-se într-un mic nod în piept.

— Care-i problema?

— Din nefericire, mostra din sângele lui Bishop, de care dispuneam, s-a degradat foarte repede, răspunse el. Am reuşit să recoltez din ea o cantitate mică de ser, dar voi avea nevoie de mai multă substanţă, dacă vreau să produc o cantitate suficientă, încât să fie semnificativă.

— Cam cât din sângele lui v-ar mai trebui?

— Litri, răspunse el, pe un ton de scuză. Ştiu. Crede-mă, îmi dau seama ce gândeşti.

Claire tocmai se gândea cam cât de prostesc sinucigaşă ar fi încercarea de a obţine câteva picături din sângele lui Bishop, darămite litri. Myrnin reuşise o dată, însă se îndoia că până şi el s-ar mai putea descurca şi a doua oară, fară să fie străpuns cu ţepuşa şi dat pradă morţii. Dar nici să renunţe nu era dispusă.

— Va trebui să-l drogăm, zise ea.

Myrnin îşi ridică privirea spre ea, din locul în care-şi făcea de lucru cu recipientele din sticlă de pe o masă.

— Cum? El nu e printre cei înclinaţi spre mâncarea şi băutura oamenilor. Şi mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar putea să ajungă suficient de aproape de el, încât să-i dea o lovitură care să şi conteze.

Claire inspiră adânc, fiindcă ideea tocmai îi venise, ca un fulger rece, orbitor.

— Trebuie să-l drogăm prin intermediul a ceea ce bea el.

— Din câte am auzit eu despre Bishop, el nu bea sânge din pungă, zise doctorul Mills. Nu se hrăneşte decât din victime vii.

Claire încuviinţă.

— Ştiu, zise.

Îi venea greaţă s-o spună, atât de greaţă, încât abia dacă mai putea pronunţa cuvintele.

— Totuşi, continuă, e singura cale de a ajunge la el... dacă vrem într-adevăr să terminăm cu toate astea.

Cei doi bărbaţi — unul mai în vârstă decât ea, iar celălalt, infinit mai bătrân — o priviră şi, doar pentru o clipă, avură pe feţe una şi aceeaşi expresie: de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

— Ar fi o idee, rosti apoi Myrnin, gânditor. Trebuie să meditez la ea. Dar problema e că amestecarea sângelui cu destulă otravă cât să-l afecteze pe Bishop ar ucide mai mult ca sigur un exemplar uman.

Otravă... Ea se gândise la vreun soi de drog cu puternic efect somnifer... dar aşa ceva nu putea să dea rezultate, îşi dădu seama. O doză suficientă ca să afecteze un vampir ar însemna otravă pentru fluxul sanguin al unui om.

— El bea mereu numai din oameni? întrebă.

Myrnin tresări. Claire ştia de ce: ştia că Myrnin îi secătuise de sânge pe vreo doi dintre asistenţii lui din trecut, ceea ce contravenea categoric legilor. O făcuse accidental, oarecum, în toiul unor accese de nebunie.

— Nu... totdeauna, răspunse el, foarte încet. Sunt momente... dar trebuie să fie cumplit de furios.

— Da, de parcă ar fi şi greu, bombăni Claire. Şi, pe un vampir l-ar omorî o astfel de cantitate de otravă introdusă în sânge?

— Drogul n-ar omorî neapărat un vampir, zise Myrnin. Dar faptul că Bishop l-ar goli de sânge, cu siguranţă.

Tăcere prelungită. Myrnin îşi coborî privirea spre picioarele lui murdare, încălţate cu şlapii aceia ridicoli. Din cealaltă încăpere, Claire auzi cum o fetiţă îşi repeta, cântat, ABC-ul, apoi vocea înceată a mamei, cerându-i linişte.

— Myrnin, zise Claire. Nu trebuie să fii tu.

Myrnin îşi înălţă fruntea şi-o privi drept în ochi.

— Sigur că nu, zise. Dar va trebui să fie cineva pe care-l cunoşti. Cineva de care e posibil să-ţi şi placă. Din toată lumea care trăieşte în Morganville, nu m-aş fi aşteptat ca tocmai tu, Claire, să priveşti cu atâta răceală o astfel de posibilitate.

Claire se cutremură, în adâncul ei, sesizându-i dezamăgirea din ton, şi-şi strânse pumnii pe sub mânecile tricoului mult prea larg al lui Shane.

— Nu sunt rece, răspunse. Sunt disperată. Şi tu, la fel.

— Da, încuviinţă Myrnin. Din nefericire, e foarte adevărat.

Se întoarse, îşi împreună mâinile la spate, şi începu să se plimbe spre celălalt capăt al încăperii, dând tură după tură, cu

capul plecat.

Doctorul Mills tuşi uşor.

— Dacă aveţi un pic de timp, mi-ar trebui o mână de ajutor la îmbutelierea serului pe care-l am în prezent. E suficient pentru, poate, douăzeci de vampiri... chiar pentru treizeci, dacă-l mai lungesc. Dar nu mai mulţi.

— OK, zise Claire, urmându-l în cealaltă parte a încăperii, unde aşteptau un pahar de laborator şi mai multe sticluţe mititele.

Turnă lichidul în ele şi i le întinse, ca el să le astupe cu dopurile din plută, acoperite cu folie metalică, prin care să poată trece acul. Serul era lăptos şi uşor trandafiriu.

— Cât durează efectul lui? se interesă ea.

— Aproximativ patruzeci şi opt de ore, conform experimentelor mele, îi răspunse doctorul. Trebuie să i-l administrez lui Myrnin: el e cazul cel mai grav pe care-l avem în prezent, neizolat încă într-o celulă.

— N-o să vă lase, zise Claire. E de părere că trebuie să rămână nebun, ca nu cumva să simtă Bishop că lucrează pentru Amelie.

Doctorul Mills se încruntă spre ea.

— Vorbeşti serios?

— Eu cred că el simte nevoia să fie nebun, preciză ea. Doar că, probabil, nu din motivul invocat.

Myrnin refuză injecţia. Cum era de aşteptat. În schimb, îşi umplu buzunarele cu sticluţe şi seringi de unică folosinţă şi o însoţi pe Claire, ieşind din laborator. Claire auzi zăvoiul închizându-se la loc în urma lor.

— Doctorul Mills şi ai lui sunt în siguranţă aici? îl întrebă ea.

Myrnin nu-i răspunse.

— Sunt, sau nu?

— În siguranţă, tot atât cât poate să fie oricine altcineva, în Morganville, zise el, ceea ce chiar nu era răspunsul aşteptat.

Deodată, Mymin se opri, se rezemă de un perete şi închise ochii.

— Claire, zise el. Mi-e teamă...

— De ce?

— Mi-e teamă, şi-atât, răspunse el, clătinând din cap. Ceea ce se întâmplă rar. Foarte, foarte rar.

Dădea impresia că e pierdut, nesigur, aşa cum se întâmpla uneori, când începea maladia să pună stăpânire pe el... numai că, de data aceasta, era altfel. Acum, îl avea în faţă pe Myrnin cel adevărat, nu în ipostaza lui tulburată. Iar acest lucru o facea şi pe Claire să se teamă.

Îl apucă de mână. Era ca mâna unei persoane adevărate, doar că una rece. Degetele lui se strânseră peste ale ei, pentru scurt timp, după care se desprinseră.

— Cred că a venit vremea ca tu să afli anumite lucruri, zise el. Vino.

Şi o conduse spre un perete din cărămidă, unde se afla portalul, lipăind grăbit din şlapi.

Cinci

De fapt, laboratorul lui Myrnin nu era decât o ruină pustie.

Fie că fuseseră haidamacii lui Bishop, fie vandalii, fie Myrnin, într-un acces de nebunie, oricum distrugerile erau mai mari decât ultima oară când trecuse Claire pe-acolo. Practic, tot ce era din sticlă ajunsese cioburi, acoperind podeaua cu sclipiri letale. Mesele, răsturnate şi făcute ţăndări. Cărţile, rupte fâşii, coperţile din piele sau din pânză golite de conţinut şi îngrămădite în mormane de gunoaie.

Peste tot plutea mirosul neplăcut de chimicale vărsate şi de hârtie mucegăită.

Myrnin nu spuse nimic cât timp coborâră treptele spre toată acea harababură, însă pe cea din urmă se opri, şi se aşeză, de fapt, mai degrabă căzu. Claire nu ştia precis ce să facă, aşa că aşteptă.

— Eşti OK? îl întrebă, în cele din urmă.

El clătină încet din cap.

— Am locuit mult timp aici, răspunse Myrnin. În cea mai mare parte, întâmplarea a făcut să fie de bunăvoie; totdeauna am preferat un laborator, faţă de un palat, ceea ce Amelie n-a înţeles niciodată, chiar dacă s-a distrat pe seama mea. Ştiu că nu e altceva decât un loc, cu ceva obiecte. Dar nu m-aş fi aşteptat să resimt atât de mult... pierderea.

Tăcu din nou câteva clipe, după care oftă.

— Va trebui să reconstruiesc încă o dată. Dar, de data asta, va fi bătaie de cap.

— Dar... nu chiar acum, nu? îl întrebă Claire.

Fiindcă ultimul lucru pe care şi-l dorea era să pună mâna pe o mătură şi pe un căruţ pentru gunoi, ca să strângă toate cioburile, tocmai când soarta întregului Morganville atârna de concentrarea lor.

— Sigur că nu, răspunse Myrnin.

Sări în picioare şi — spre marea ei mirare — începu să meargă peste sticla spartă. În şlapi. Nu se opri nici măcar când se afundă în cioburi până la glezne. Claire îşi cobori privirea spre încălţările ei — tenişi cu talpa groasă — şi suspină. Apoi, îl urmă cu toată prudenţa, croindu-şi cărare printre cioburi din mers, în timp ce Myrnin înainta, sfărâmându-le nepăsător.

— Te răneşti! strigă după el.

— Foarte bine, ripostă el. Viaţa înseamnă durere, dragă copilă. Ah! Excelent!

Se lăsă pe vine, curăţă o porţiune de podea şi culese de-acolo ceea ce semăna a schelet de şoarece. Îl examina curios timp de câteva secunde, după care şi-l azvârli peste umăr. Claire se aplecă, lăsându-l să zboare pe deasupra ei.

— N-au găsit-o, zise Myrnin.

— Ce să găsească?

— Intrarea, răspunse el. În maşină.

— Care maşină?

Myrnin îi răspunse cu cel mai frumos şi mai dement zâmbet al lui, după care izbi cu pumnul podeaua goală, care se incovoie, gemând. Lovi iar, şi iar... şi, deodată, o întreagă suprafaţă de aproape doi metri pătraţi din podea se prăbuşi, pur şi simplu, într-o mare gaură neagră.

— Am astupat-o, explică el. Inteligent, nu? Înainte era un chepeng, dar mi s-a părut un pic cam prea bătător la ochi.

Claire îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— Puteam să cădem direct în asta, zise ea.

— Nu exagera cu dramatismul. Ţi-am calculat greutatea. Erai în perfectă siguranţă, atât timp cât nu cărai cu tine ceva prea greu.

Myrnin îi făcu semn să vină lângă el, dar înainte ca ea să ajungă la jumătatea drumului, el sări în deschizătură, dispărând din vedere.

— Perfect, zise ea, oftând.

Când, în sfârşit, ajunse pe margine, privi cu atenţie în jos, însă acolo era beznă deplină... dar deodată se auzi un scrâşnet, şi o flacără izbucni, luminându-i faţa lui Myrnin, la aproape patru metri mai jos. Vampirul aprinse o lampă cu petrol şi o aşeză deoparte.

— Unde e scara? se interesă ea.

— Nu e, îi răspunse el. Sari.

— Nu pot!

— Te prind eu. Sari.

Era vorba despre un nivel de încredere la care ea n-ar fi vrut să ajungă niciodată cu Myrnin, dar... nu vedea la el nici urmă de porniri maniacale: dimpotrivă, o privea cu o concentrare neabătută.

— Dacă nu mă prinzi, jur că te omor. Ştii c-o s-o fac, da?

El îşi înălţă o sprânceană, în semn de scepticism, dar n-o contrazise.

— Sari!

Claire sări, ţipând... şi ateriză în braţele lui puternice şi reci, iar de la o asemenea apropiere, observă că el avea ochii mari, şi întunecaţi, şi aproape — aproape — umani.

— Ai văzut? murmură Myrnin. N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa?

— Mda, a fost grozav. Acum poţi să mă laşi jos.

— Ce? Ah, da.

O lăsă să lunece jos, după care ridică lampa cu petrol.

— Pe-aici, îi zise.

— Unde suntem? se interesă ea.

Pentru că i se părea că se află într-un tunel larg, industrial şi, în mod evident, destul de vechi. O construcţie de la începuturile oraşului, probabil.

— În catacombe, îi zise el. Sau să fie tunelurile de scurgere? Am uitat pentru ce le-am proiectat iniţial. Dar asta n-are importanţă: totul a fost ermetic închis de veacuri. Ai grijă la cadavru, dragă.

Claire privi în jos şi constată că nu stătea cu picioarele pe câteva beţe oarecare, ci pe oase. Oase, înveşmântate într-o străveche cămaşă zdrenţuită şi o pereche de pantaloni. Şi iată şi un craniu alb, holbându-se la ea din apropiere. Scoase un ţipăt şi sări într-o parte.

— Ce naiba înseamnă asta, Myrnin?

— Un oaspete nepoftit, răspunse el. Se mai întâmplă. Ah, nu-ţi face probleme, nu l-am omorât eu. Nici n-a fost nevoie: sunt destule dispozitive de pază. Acum, haide, încetează să te mai porţi de parcă n-ai fi văzut un mort în viaţa ta. Ţi-am spus, aici e ceva important.

— El cine a fost?

— Ce mai contează? Acum e pulbere, fetiţo. Iar noi, nu, deocamdată, deşi în ritmul ăsta am putea să devenim, dacă nu ajungem mai repede unde trebuie. Hai odată!

Claire n-ar fi vrut să meargă; în schimb, îşi dorea să rămână în cercul de lumină al lămpii. Locurile întunecoase din Morganville chiar erau pline de lucruri care te puteau devora. I se alătură lui Myrnin, cu sufletul la gură, şi merseră de-a lungul unui tunel care părea să nu se mai termine, deşi dădea impresia că nu se

întinde decât cu zece paşi înaintea lor, şi că dispare la zece paşi în urmă.

Şi, deodată, tavanul dispăru, la rândul lui, iar ei ajunseră într-o grotă. Una mare.

— Ţine-o puţin, îi zise Myrnin, dându-i lampa.

Ea o manevră cu grijă să evite sticla şi metalul încinse, în timp ce Myrnin deschidea un dulap ruginit de lângă un perete al tunelului şi trăgea de o pârghie enormă.

Lampa deveni total inutilă, fiindcă se aprinseră o sumedenie de lumini strălucitoare, prinzând viaţă una câte una într-un cerc, prin toată grota aceea imensă. Fasciculele luminoase făcură să scânteieze o învălmăşeală de sticlă şi metal, şi după ce clipi de câteva ori, Claire începu să zărească mai limpede.

— Ce-i asta?

— Maşinăria mea diferenţială, răspunse Myrnin. Cea mai recentă versiune a ei, cel puţin. I-am construit nucleul acum trei sute de ani, dar l-am tot îmbogăţit şi împodobit de-a lungul timpului. Ah, ştiu la ce te gândeşti: nu e modelul lui Babbage[4], născocirea aia prostească şi mărginită. Nu, aici e vorba pe jumătate despre artă, şi doar pe jumătate despre meşteşug. Cu o doză considerabilă de geniu, dacă mi-e permis să afirm.

Arăta ca o imensă orgă cu tuburi, cu rânduri peste rânduri de plăci metalice subţiri, toate deplasându-se şi clănţănind împreună pe coloane verticale. Prin toată maşinăria şuierau aburi. Pe ici, pe colo, erau învălmăşite, precum spaghetele, cabluri, tuburi şi — pe alocuri — multicolore benzi izolatoare. Mai erau şi trei uriaşe cuburi din sticlă, prea groase ca să fie monitoare, iar în mijloc se găsea tastatură gigantică, fiecare tastă cât toată palma lui Claire. Numai că, în loc de litere, pe ele se vedeau întipărite simboluri. Pe unele — multe dintre ele — le recunoştea din ce învăţase împreună cu Myrnin despre alchimie. Altele reprezentau doar simboluri de-ale vampirilor. Iar vreo câteva erau doar... goale, ca şi cum ar fi fost, poate, ceva pe ele, altădată, dar se şterseseră complet din cauza uzurii.

Myrnin mângâie afectuos unul dintre flancurile metalice ale monstruozităţii. Aceasta scoase un şuierat prin câteva orificii ale tubulaturii.

---

4 Referire la Motorul analitic, model de computer conceput în 1837 de matematicianul englez Charles Babbage, considerat o importantă etapă în istoria computerelor

— Ea este Ada, zise Mymin. Ea ţine în mişcare întregul Morganville. Şi vreau ca tu să înveţi cum s-o foloseşti.

Claire se holbă la maşinărie, apoi la el, şi din nou la maşinărie.

— Glumeşti, zise.

Şi atunci, maşinăria îi răspunse:

— Nu. Nu glumeşte. Din nefericire.

Claire văzuse multe ciudaăţenii de când se mutase în Morganville, dar chiar un computer viu, un soi de Frankenstein funcţionând pe bază de aburi, construit din lemn şi deşeuri?

Era, pur şi simplu, prea mult.

Se aşează brusc pe pietrele tari, icnind disperată după aer şi lăsându-şi capul în palmele tremurătoare. Ca din depărtare auzi computerul — fiindcă, aşa era, nu? — întrebând:

— Ai mai făcut rost de una, Myrnin?

Şi replica lui Myrnin:

— Nu vorbeşti decât când ţi se vorbeşte, Ada. De câte ori trebuie să-ţi repet?

Claire, sincer vorbind, habar n-avea cum să se comporte într-o astfel de situaţie. Aşa că rămase, pur şi simplu, acolo, aşezată, luptându-se să nu se lase total pradă panicii, până când, Myrnin, în sfârşit, se apropie, lipăind în şlapi. Se lungi alături de ea, împreunându-şi palmele la spate şi privind drept în sus.

— Ce vrei să ştii? o întrebă.

— Nu vreau, îi răspunse Claire, ştergându-şi lacrimile prelinse pe faţă. Nu mai vreau să ştiu nimic. Am impresia c-o să înnebunesc.

— Ei, există întotdeauna o posibilitate, comentă Myrnin, ridicând din umeri. Ada e o inteligenţă vie, înăuntrul unei forme artificiale. O femeie strălucită... de fapt, o fostă asistentă de-a mea. Aici am conservat tot ce era mal bun din ea. N-am regretat niciodată faptul că am integrat tehnologia în uman.

— Păi, normal că tu n-ai regretat. Am regretat eu şi pentru tine, replică Ada, cu o voce ieşind de nicăieri, în mod deosebit.

Claire fu străbătută de un fior. Era ceva nu tocmai normal în vocea aceea, ca şi cum ar fi ieşit din cine ştie ce vechi difuzor de aparat de radio ieftin, pe unde medii, care se mai şi arsese de vreo câteva ori.

— Spune-i noii tale prietene adevărul, Myrnin, continuă maşinăria. Măcar atâta lucru ai putea să faci.

Myrnin închise ochii.

— Ada a murit din cauză că am avut o scăpare, zise Myrnin.

— Cu alte cuvinte, ripostă cu acreală computerul, m-a asasinat. După care m-a închis în cutia asta. Pentru totdeauna. Iar faptul că nu regretă nu face decât să dovedească la ce distanţă se află el de umanitate.

— Tu nu eşti închisă în cutia asta pentru totdeauna, replică Myrnin, după cum bine ştii. Dar eu am încă nevoie de tine, aşa că va trebui, pur şi simplu, să încetezi cu interminabilele tale văicăreli şi să-ţi vezi de treabă. Dacă vrei să evadezi, cercetează şi găseşte-ţi scăparea.

— Altfel, ce-o să-mi faci?

Ochii lui Myrnin se deschiseră brusc, şi colţii îi ieşiră la iveală... nu-i vorbă că ar fi putut să muşte computerul. Era numai o reacţie de frustrare, presupuse Claire.

— Altfel îţi deconectez sistemul de gândire, zise el, şi-o să te poţi distra citind operele lui Bulwer-Lytton[5] în următorii douăzeci de ani, până mi s-o face milă de tine.

Răspunsul Adei constă într-o remarcabilă tăcere, aşa că Myrnin îşi retrase la loc colţii şi zâmbi.

— Şi-acum, i se adresă el lui Claire, dă-mi voie să-ţi explic ce e cu Ada. Ea este forţa vitală care alimentează oraşul, fireşte: fără ea, n-am mai putea menţine portalurile în funcţiune, şi nici câmpurile invizibile care ne asigură că locuitorii din Morganville rămân unde trebuie, sau că vor suferi pierderi de memorie în cazul în care izbutesc să găsească o cale de ieşire din oraş. Dezavantajul rezidă în faptul că Ada este o fiinţă vie, iar fiinţele vii au... toane. Sentimente. Se ştie despre ea că se ataşează de persoane, şi uneori chiar se amestecă în problemele lor. Cum a fost şi cu prietenul tău Michael.

— Cu Michael? repetă Claire, clipind mărunt, peste măsură de intrigată.

Nu voia să afle mai multe... Ba, pe naiba, cum să nu vrea? Chiar voia!

— Cum adică? îl întrebă.

---

5 Aluzie la romancierul şi dramaturgul englez Edward George Bulwer-Lytton, autorul uni mult-citate fraze de început a romanului Paul Clifford: „Era o noapte întunecoasă şi furtunoasă.” Numele său este folosit în titulatura unui conncurs organizat de Catedra de limbă engleză a Universităţii din San Jose, California, SUA, având ca obiect „ conceperea frazei de debut pentru cel mai prost roman scris vreodată”

— Adică, Ada a intervenit ca să-l ţină în viaţă pe Michael, fiindcă avea posibilitatea. Prezenţa Adei se resimte cel mai mult în Casele Fondatoarei, care sunt strâns legate de ea; Ada poate, cu destule eforturi, să-şi exercite influenţa în ele, sau oriunde există vreun portal, pentru scurte perioade de timp. În cazul lui Michael, a ales să-i salveze viaţa, păstrându-l în matricea Casei Glass, în loc să-l lase să moară când a încercat Oliver, şi n-a reuşit, să-l ucidă şi să-l prefacă în vampir.

— Nu doar că l-a salvat, ea chiar l-a salvat, comentă Claire. Aşa cum salvează computerul un fişier deteriorat.

— Presupun că da, dacă vrei să te exprimi în terminologia lumească, încuviinţă Myrnin, căscând. Eu i-am spus să-l lase să se ducă. Ea nu m-a luat în seamă. Mai face chestii dintr-astea.

— Frecvent, îl completă vocea imaterială a Adei. Şi cu mare plăcere. Tu eşti fata din Casa Glass. Noua favorită a lui Myrnin.

— Păi...

Claire nu ştia precis cum să răspundă la aşa ceva, motiv pentru care optă în favoarea unei rapide ridicări din umeri.

— Aşa cred, zise.

— Te-ai descurcat bine, aprecie Ada. Foloseşti portalurile fară să cunoşti prea multe despre cum funcţionează, sau despre cum poţi să le creezi, dar presupun că majoritatea copiilor moderni n-ar şti nici măcar cum să înceapă confecţionarea jucăriilor cu care se joacă.

Deodată, telefonul mobil al lui Claire începu să sune, spulberând liniştea cu vesela lui melodie. Sări ca arsă, bătu aerul cu braţele şi reuşi să-l extragă din buzunar, dar numai ca să vadă că ecranul i se întunecă imediat.

— Tu ai făcut asta? întrebă.

— Ce să fac? replică Ada, făcând pe neştiutoarea, însă în voce avea o nuanţă întunecată de amuzament. Ah, scuză-mă. Am destul de puţine lucruri cu care să-mi ocup timpul în temniţa mea. În cutia mea.

— Ada, interveni Myrnin, oftând. Eu am adus-o aici ca tu să-i explici cum să te menţină în funcţiune, nu ca să-ţi asculte nesfârşit de inventivele lamentări.

Ada nu spuse nimic. Absolut nimic. În tăcerea lăsată, Claire auzi constantul zumzet şi ţăcănit al mecanismelor care se roteau, ca şi şuieratul aburului... însă Ada continuă să tacă.

— Face pe bosumflata, îi explică Mymin, săltându-se în şezut.

Nu-ţi face griji, draga mea. Poţi să ai încredere în Claire. Hai, daţi-mi voie să fac prezentările aşa cum se cuvine.

Ideea lui Myrnin despre cum se cuvenea să facă prezentările consta în apucarea lui Claire de un braţ şi târârea ei până în faţa maşinăriei. Înainte de a-i putea urla s-o lase în pace, el trase într-o parte un capac metalic şi-i împinse mâna până pe o placă metalică... unde ceva îi înţepă palma, cu iuţeala fulgerului, ca o muşcătură de şarpe. Claire încercă să-şi smucească mâna înapoi, însă ceva — o forţă anume — i-o ţinu pe loc.

Simţi sângele curgându-i din rana dureroasă şi usturătoare.

— Dă-mi drumul! urlă, izbind furioasă maşinăria cu piciorul. Hei! Hei!

Ada chicoti. Era un sunet bizar, metalic: de foarte aproape, chiar nu suna absolut deloc omenesc, ci mai degrabă ca scrâşnetul unor componente din interior, frecându-se între ele.

Brusc, forţa care-i imobiliza mâna lui Claire se risipi, iar ea se împletici înapoi, strângându-şi la piept mâna care-o ustura şi încercând — fără prea mare succes — să respire normal. Îi era frică să vadă, dar cu un efort de voinţa îşi desfăcu palma stângă.

În centrul ei avea o mică rană, ca o înţepătură, un cerculeţ roşu cam de diametrul unui vârf de creion: peste tot, în jurul acestuia era un cerc alb, ca la o ţintă. Totuşi, sub privirea lui Claire, albul acela se şterse treptat.

Sângele îi ţâşnea prin orificiul din piele în picături groase şi roşii. Îşi întoarse faţa spre Myrnin, rămas la câţiva paşi mai încolo: el îi privea fascinat mâna.

Ptiuuuuuu!

Îşi strânse pumnul, străduindu-se să oprească sângele.

— Ce naiba a mai fost şi asta?

— Asta? repetă Mymin, parcă neputând să-şi dezlipească privirea de pumnul ei. Ah, e ceva destul de simplu. Ada avea nevoie să ştie cine eşti. Acum o să te ştie, şi-o să-ţi asculte ordinele.

Ada scoase un sunet care semăna suspect de mult cu o tuse sufocată.

— Asta nu explică de ce m-a muşcat! protestă Claire.

Myrnin clipi nedumerit.

— Sângele este combustibilul care pune motorul în mişcare, draga mea. La fel ca la noi toţi. Ada are nevoie de un aport

regulat de sânge, ca să funcţioneze.

— N-ai auzit niciodată de conectarea la priză? Dumnezeule, Myrnin, ai inventat un computer-vampir?

— Păi...

Myrnin păru sincer nehotărât cu privire la răspuns, dar până la urmă capitulă.

— Ea are nevoie cam de o jumătate de litru de sânge pe lună... şi nu de sânge ţinut în frigider; trebuie să fie încălzit cel puţin până la temperatura camerei, de preferinţă până la cea a corpului, fireşte. Eu o hrănesc în general aproape de începerea fiecărei luni, deşi este capabilă, la nevoie, să reziste săptămâni de-a rândul şi fără hrană. Ah, şi neapărat s-o hrăneşti noaptea. Sângele e mai puţin util dacă e oferit sub influenţa soarelui. Aici lucrăm după legile ezoterice, să ştii.

— Eşti dement, zise Claire, retrăgându-se până lângă perete, unde se opri, holbându-se la el. Serios vorbesc. Dement.

El n-o luă câtuşi de puţin în seamă.

— Mai trebuie s-o recalibrezi la fiecare solstiţiu, de iarnă şi de vară, ca s-o adaptezi la schimbările din modul de influenţă al soarelui şi lunii. Ţi-aminteşti simbolurile ezoterice pe care le-ai învăţat de la mine, da? Ei bine, formula e destul de simplă. Ţi-am notat-o aici, uite.

Myrnin îşi pipăi buzunarele redingotei şi, până la urmă, scoase la iveală o fiţuică slinoasă, plină de ştersături şi de rupturi, pe care i-o întinse lui Claire.

Ea n-o luă.

— E o nebunie, repetă, de parcă ar fi considerat că e de o importanţă maximă ca Myrnin să înţeleagă informaţia,

Acesta, însă, îşi înălţă încet sprâncenele.

— Myrnin, tu ai fabricat un computer-vampir. Din lemn. Şi din sticlă. Nu eşti... Nu este...

El o bătu uşurel cu palma pe umăr.

— Aici suntem în Morganville, Claire dragă. Ar fi trebui să ştii până acum că nu totul e după cum te-ai aştepta.

Şi, cu o neaşteptată izbucnire energică, Myrnin îi apucă mâna îndărătnică, îi îndesă în ea bucata de hârtie şi sări în picioare.

— Ada! strigă el.

— Ce e? întrebă imediat computerul, cu o voce care ursuză.

Ofensată. Ea nici măcar nu e reală, îşi zise Claire. Mda. Nu e reală, dar bea sânge. Tocmai a băut dintr-al meu.

— Te vei supune tuturor comenzilor primite din partea lui Claire Danvers, ca şi cum ar fi ale mele. M-ai înţeles?

— Mult prea limpede, oftă Ada. Foarte bine. O să-i înregistrez substanţa pentru raporturile ulterioare.

Myrnin se întoarse la loc spre Claire şi-i făcu degetele să se închidă peste bucata de hârtie. Avea unghiile murdare şi tăioase, şi ea simţi un fior la atingerea rece.

— Te rog, îi zise el. Trebuie s-o păstrezi la loc sigur. E singura consemnare a secvenţei. Am notat-o ca să mi-o amintesc eu însumi, pentru eventualitatea... pentru când o s-o uit. Dacă greşeşti secvenţa, rişti s-o omori. Sau mai rău.

Claire se cutremură.

— Ce-ar putea să fie mai rău decât faptul că ea e aici?

— S-o întorci împotriva noastră, îi răspunse Myrnin. Şi crede-mă, dragă, nu ţi-ai dori să se-ntâmple una ca asta.

Şase

Până când reuşiră ei să iasă din caverna în care sălăşluia Ada, era noapte: o noapte deplină, întunecoasă.

Ceea ce constituia o problemă.

— Nu se poate să mergem pe jos, îi zise ea lui Myrnin, pentru cam a mia suta oară. Nu e deloc sigur. Tu chiar nu înţelegi!

— Ba fireşte că înţeleg, replică el. Bântuie vampiri prin noapte. Extrem de înfricoşători. îmi tremură picioarele în sandalele mele de plajă. Haide, adună-ţi curajul, fato. Te apăr eu.

După care se strâmbă ca într-un spectacol de bâlci, ceea ce nu avu darul de a o linişti prea tare pe Claire. Myrnin începuse să manifeste acea stare de neastâmpăr, maniacală, care pe ea o îngrozea, şi tot insista că nu vrea să i se administreze serul, deocamdată... şi nici măcar medicamentul de întreţinere, cristalele roşii pe care Claire le purta într-o cutiuţă, în rucsacul ei.

Dincolo de un anumit punct, Myrnin era îndeajuns de nebun încât să se creadă normal. Atunci situaţia devenea foarte, foarte periculoasă în preajma lui.

— Am putea să folosim portalul, propuse Claire, însă Myrnin, care urcase deja pe jumătate scara, nici măcar nu ezită.

— Nu, nu putem, răspunse el. Nu şi din nodul acesta. L-am închis. Nu vreau să mai vină şi altcineva pe-aici. Mi-ar distruge opera.

Claire privi în jur, examinând stricăciunile: sticlăria spartă, mobila sfarâmată. Din punctul ei de vedere, nu mai rămăsese nimic care să poată fi distrus de eventualii vandali, şi chiar să fi fost, închiderea portalului nu i-ar fi împiedicat; i-ar fi stingherit numai ei (şi lui Myrnin) accesul acolo.

Numai dacă... poate el chiar asta intenţiona.

— Dar intrarea în grotă? îl întrebă.

El trosni din degete, în semn că uitase total de ea.

— Excelentă observaţie.

Aşa că Mymin târî într-acolo cea mai mare şi mai grea dintre mese, o răsturnă cu tăblia în jos şi acoperi cu ea deschizătura pe care o făcuse în podea. Apoi adună câţiva pumni de cioburi şi le presără pe toate laturile.

— Şi dacă mută cineva masa? mai întrebă Claire.

— Atunci, o găseşte pe Ada şi se pomeneşte, cel mai probabil, devorat de contramăsurile mele, răspunse el, bucuros. Şi, pentru că veni vorba, eu chiar trebuie să-mi fac rost de ceva pentru prânz. Nu e vorba despre tine, draga mea.

Claire s-ar fi bucurat mai mult dacă el ar fi găsit cine ştie ce metodă magică de a astupa gaura, însă presupuse că putea să fie bine şi-aşa. După toate aparenţele, băieţii răi trecuseră pe-acolo de cel puţin o duzină de ori, oricum, aşa că probabil nu le-o mai veni cheful să se întoarcă să redecoreze locul.

Îşi desfăcu fermoarul rucsacului. Pe fundul lui, se aflau două ţepuşe ascuţite la vârf. Luă una dintre ele şi şi-o ascunse în buzunar. N-ar fi putut să omoare un vampir doar cu ea, dar oricum l-ar fi paralizat până când ar fi fost înlăturat... şi, în orice caz, avea darul de a-l slăbi îndeajuns încât să poată fi omorât prin alte mijloace.

Dacă apăreau necazurile — chiar şi din partea lui Myrnin însuşi — se hotărâse să facă astfel încât să le ţină pe loc suficient cât să poată ea fugi şi să-şi salveze viaţa.

Myrnin mai presără, artistic, o altă serie de cioburi.

— Gata, anunţă el, retrăgându-se la loc în direcţia treptelor. Ce părere ai?

— Fabulos, răspunse ea, oftând. Strălucit mod de camuflare.

— Normal. Aş adăuga şi un cadavru, mărturisi el, doar ca să-i

ţin la distanţă pe curioşi. Dar şi-aşa e posibil să fie destul de bine.

— Mda, e... destul de bine, îl aprobă ea. Acum, putem să plecăm?

Ca nu cumva să se răzgândească privitor la ideea cu cadavrul.

După ce-l urmă pe Myrnin, ieşind din baraca dărăpănată care-i camufla intrarea în bârlog, el stătu să închidă cu grijă uşa şi s-o încuie cu un lacăt. Măsură de precauţie de-a dreptul ridicolă, din moment ce până şi Claire ar fi putut să doboare cu piciorul scândurile vechi şi putrede, ea, care nu era tocmai Hulk Hogan în variantă feminină.

Îşi scoase telefonul, îi deschise clapeta şi începu să caute în agendă numărul lui Eve.

Myrnin îi dădu peste mână, făcând să-i zboare telefonul în sus ca o minge, după care-l prinse cu uşurinţă. Rânji satisfăcut de sine, numai dinţi ascuţiţi îndreptaţi în unghiuri aberante, şi-şi strecură telefonul în buzunarul redingotei.

— Măi, măi, o mustră. Unde ţi-ai uitat simţul aventurii?

— Undeva, pe o plajă, lângă sănătatea ta mintală! Nu putem să mergem aşa. Doar ştii ce se-ntâmplă noaptea pe străzi!

— N-am ce face. Am nevoie de puţin aer şi, în plus, mersul pe jos e foarte sănătos pentru oameni, să ştii.

Cu asta, Myrnin încheie discuţia şi porni prin întunerei, pe aleea îngustă. Claire îl privi pentru o clipă cu gura căscată, după care se zori în urma lui, fiindcă opţiunea de a rămâne nu i se părea o idee tocmai fantastică. În dreapta ei, dincolo de gardul înalt din lemn, zărea contururile impunătoare şi întunecate ale Casei Day, pustie în prezent. Bunica Day se mutase, provizoriu, iar fiica ei era pe undeva, printr-o ascunzătoare... probabil, pentru tot restul vieţii, dat fiind faptul că-şi încercase soarta alături de forţele anti-vampirice din oraş, iar asta nu decursese deloc bine pentru nimeni.

Claire încetini pentru o clipă, fixând cu privirea ferestrele neluminate ale casei. Ar fi putut să jure că, în lumina rece a stelelor, văzuse una dintre perdelele din dantelă albă mişcându-se.

— Myrnin, zise ea. O fi cineva acolo, înăuntru?

— Foarte probabil, îi răspunse el, fară să încetinească. Lumea stă ascunsă în zeci de locuri prin Morganville, şi aşteaptă.

— Aşteaptă ce?

— Să coboare Dumnezeu din cer şi să-i mântuiască? Habar n-am ce!

De dincolo de gard, Claire auzi un chicotit slab, scos pe nerăsuflate. Se opri, privindu-l fix pe Myrnin, care la rândul lui stătu pe loc, îşi întoarse privirea spre gard, dar apoi clătină din cap şi ridică din umeri. Şi porni mai departe.

Totuşi, Claire avea convingerea că, oricine ar fi fost pe acea parte a gardului dinspre Casa Day, mergea odată cu ei, iar când aveau să ajungă în capăt... Rău. O să fie de rău.

— Myrnin, poate c-ar trebui să sunăm pe cineva. Să chemăm un taxi, înţelegi? Sau pe Eve, am putea s-o sunăm pe Eve...

Şi atunci, Myrnin se aruncă asupra ei.

Se întâmplă atât de iute, atât de iute, încât ea abia dacă mai avu timp să icnească şi să-şi lase capul în jos în timp ce el se avânta, ca un fulger alb, nedesluşit, sub lumina stelelor. Apoi, senzaţia de ciocnire cu un corp dur, cea de prăbuşire, după care toate contururile începură să se estompeze oarecum...

Myrnin era lungit deasupra ei, şi, după ce lumea încetă să se mai clatine, îşi dădu seama că era întinsă cu faţa în sus pe pământ.

— Dă-te jos! scheună ea, începând să-l lovească în piept cu amândoi pumnii. Jos!

El îi astupă gura cu palma lui rece şi ridică un singur deget de la cealaltă mână, ducându-şi-l la buze. Ea nu putea să-i vadă faţa prin întuneric, însă gestul i-l văzu, ceea ce făcu brusc ca panica ei să-şi schimbe direcţia de la aoleu, Doamne, Myrnin o să mă muşte spre aoleu, Doamne, Myrnin încearcă să mă salveze.

Myrnin îşi lăsă capul în jos, atât de mult, încât pătrunse bine de tot în spaţiul critic din apropierea venei de la gât, şi ea îl auzi şoptind:

— Nu te mişca. Stai pe loc.

După care dispăru, cât ai clipi. Oricât de zgomotos putea să fi fost el uneori, ştia să fie şi tăcut ca o umbră, când voia.

Claire îşi ridică foarte puţin capul ca să privească, însă nu văzu nimic. Numai aleea, gardul, cerul de deasupra, cu fuioarele de nori plimbându-se printre stele.

Şi şlapii lui Myrnin, pe care şi-i lăsase să zacă, trişti şi părăsiţi, pe pământ.

Deodată, se auzi un ţipăt turbat de dincolo de gard, şi ceva se izbi de lemnul lui cu destulă forţă cât să prefacă în aşchii ulucile grele. Claire se rostogoli şi se ridică în picioare, cu inima bubuindu-i în piept, şi strânse cu putere ţepuşa în mână. Ciudat, nici nu credeam c-o s-o folosesc pe Myrnin... Poate că, în subconştient, ştiuse că el avea s-o protejeze.

Aşa spera, cel puţin. Spera să nu fie vorba doar despre incapacitatea ei de a mai vedea în el o ameninţare, fiindcă asta, până la urmă, i-ar fi adus moartea.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat de cealaltă parte a gardului, era ceva rău. După zgomot, parc-ar fi fost o luptă între tigri, iar în timp ce bătea în retragere, îndepărtându-se de mârâiturile şi urletele şi bufnetele trupurilor, ulucile gardului se rupseră din nou, şi o mână albă — nu a lui Myrnin, ci una de femeie — spintecă aerul cu ghearele.

După Claire.

— M-am răzgândit, auzi vocea lui Myrnin. Tu fugi acum, Claire. Te prind eu din urmă. Aici ar putea să-mi mai ia un pic de timp.

Nu mai aşteptă. Îşi înşfacă rucsacul căzut şi o rupse la fugă spre capătul aleii, care dădea în fundătura de lângă Casa Day.

O maşină de vampir era parcată acolo, cu portiera deschisă şi motorul pornit. Nimeni prin preajmă.

Claire şovăi, după care privi cu atenţie înăuntru. La lumina aparatelor de bord, nu putu să vadă mare lucru: ţapiţerie de culoare închisă, în general. Nu credea să fie cineva înăuntru, cu toate că era cam greu să vadă ceva în spate, Se avântă înăuntru, cu capul plecat, şi aprinse becul din plalon, după care sări înapoi pe călcâie, ţinându-şi ţepuşa în cel mai ameninţător mod posibil. (Ceea ce, era nevoită să recunoască, probabil că nu prea era de natură să intimideze pe cineva.)

Din fericire, nimic nu sări pe ea de pe bancheta din spate.

Claire se aruncă pe scaunul din dreptul volanului, îşi trânti rucsacul pe podea, în faţa locului din dreapta, apoi trânti portiera. Se lăsă peste claxon, facându-l să urle prelung, după care ţipă şi ea:

— Myrnin! Haide!

Îşi asuma un risc. Existau toate şansele ca, indiferent cine ar fi ieşit câştigător în lupta de-acolo, persoana care va deschide portiera să nu fie Myrnin; totuşi, trebuia să încerce. El se

aruncase în luptă cu un alt vampir — cu mai mulţi, avea impresia — ca să-i salveze ei viaţa. Măcar atât putea să facă, să-l prevină că se pregăteşte să demareze cu toată viteza şi să-l lase în urmă.

Era imposibil să vadă ceva prin parbrizul şi geamurile fumurii. Claire număra până la zece, rar şi apăsat, ajungând la un şapte şoptit, când auzi o bătaie uşoară în geamul din dreapta. Ţipă uşor şi întinse mâna, bâjbâind în căutarea întrerupătorului care acţiona coborârea geamului.

Myrnin îşi vârî capul înăuntru şi-i zâmbi.

— Mândră domniţă, permis mi-e oare să călătoresc în a voastră caleaşcă?

— Doamne... urcă odată!

Arăta... răvăşit. Oricum, mai răvăşit ca de obicei: redingota îi era sfâşiată pe alocuri, avea faţa plină de zgârieturi lipsite de sânge, iar în ochi i se vedea încă o strălucire roşiatică, tulbure, ceva mai estompată acum. În timp ce se strecura pe scaunul din dreapta ei, simţi un miros înţepător: de sânge proaspăt de vampir. În lumina bordului, observă că avea urme de sânge şi în jurul gurii, şi era mânjit pe mâini.

— Cine era? îl întrebă.

— Habar n-am, răspunse Myrnin, căscând. Colţii îi sclipiră. Cineva trimis de Bishop să mă spioneze, fară îndoială. Ea n-o să se mai întoarcă să-i dea raportul. Din nefericire, partenerul ei a fost prea iute pentru mine. Şi prea înfricoşat.

Vorbea cu atâta nepăsare! Claire, înspăimântată, se asigură că toate portierele erau bine încuiate şi ferestrele ridicate până sus, după care îşi dădu seama că se aflau într-un automobil staţionat, iar ea nu putea să vadă nimic în faţă. Evident. Era o berlină model standard adaptată pentru vampiri. Absolut deloc potrivită pentru oameni.

Myrnin suspină.

— Te rog, dă-mi voie.

— Ai măcar cea mai vagă idee despre cum se conduci o maşină?

— Învăţ foarte repede.

De fapt, nu era cazul.

Myrnin o lăsă pe Claire acasă la părinţii ei cu destul timp înaintea zorilor, îi azvârli din maşină telefonul mobil, apoi

demară, ciocnindu-se întruna de borduri şi dărâmând cutiile poştale cu o veselă nepăsare. Părea să-i placă ipostaza de şofer, ceea ce pe Claire o îngrozea, însă, din punct de vedere oficial, aceasta era problema poliţiei din Morganville, şi nicidecum a ei.

Întreaga povară a acelei zile îi apăsa umerii în timp ce descuia uşa de la intrare, şi nu-şi dorea altceva mai mult, decât să se târască până la canapeaua din living şi să adoarmă acolo, însă mirosea a praf, a oase vechi şi a alte lucruri la care nici să se gândească n-ar fi vrut. Un duş. Mama şi tata erau în pat, presupuse; uşa camerei lor, din capul scării, era închisă. Trecu în vârfurile picioarelor pe lângă ea, până în celălalt capăt al culoarului, îşi trânti rucsacul pe patul din camera ei şi scoase o veche cămaşă de noapte din bumbac subţire dintr-un sertar, după care porni spre baie. Simţi un déjà vu după ce încuie uşa pe dinăuntru şi deschise robinetul. Casa Fondatoarei în care locuiau părinţii ei avea aceeaşi dispunere ca şi Casa Glass... ceea ce încă o făcea să se simtă mai acasă, chiar dacă locuise în ambele clădiri pe durate de timp aproximativ egale. Până şi blaturile şi podelele erau la fel. Doar perdelele de la duş şi prosoapele de baie, alese după gustul mamei, difereau. Vreau să mă duc înapoi. Se aşeză pe scaunul de toaletă şi-şi lăsă tristeţea să se reverse din ea. Vreau să mă duc înapoi la prietenii mei. Vreau să-l văd pe Shane. Vreau să se termine cu toate astea.

Nu că s-ar fi aşteptat să vadă un duh ieşind dintr-o lampă, pregătit să-i îndeplinească dorinţele; din nefericire. Iar plânsul nu i-ar fi uşurat cu nimic situaţia, la drept vorbind.

După un prelungit duş fierbinte, se simţi un pic mai bine: în orice caz, mai curată, şi cuprinsă de o plăcută sfârşeală. Folosi uscătorul până când părul îi ajunse ca un moţ ciufulit: îi mai crescuse acum, când şi-l pieptăna, îi atingea umerii. Ochii aveau o expresie puţin cam chinuită. Avea nevoie de somn, ca şi de o lună încheiată în care să nu vrea nimeni s-o omoare. După care ar fi fost în măsură să se descurce din nou cu tot haosul. Probabil.

Îşi pipăi cruciuliţa delicată primită de la Shane şi se gândi că el era captiv într-o cuşcă, la jumătatea drumului spre celălalt capăt al oraşului. Amelie îi făcuse o promisiune, dar cu o considerabilă lejeritate în privinţa amănuntelor şi a momentului; de asemenea, nu promisese în realitate că-l va elibera pe

Shane, ci doar că va împiedica eventuala lui execuţie.

Claire încă se gândea la asta în clipa în care aprinse lumina din camera ei şi-l descoperi pe Michael stând pe pat.

— Hei! strigă ea, înşfăcând un halat roz, pufos, de după uşă, şi acoperindu-se cu el, dintr-odată conştientă de cât de subţire îi era cămaşa de noapte. Ce cauţi aici? îl luă la rost.

Şi totuşi, după cea dintâi izbucnire de jenă, simţi un val la fel de puternic de încântare. Nu-l mai văzuse pe Michael — nu de unul singur, departe de Bishop — încă din acea oribilă zi în care întreaga viaţă se schimbase atât de urât pentru ei toţi.

În timp ce se lupta să-şi îmbrace halatul, el se ridică, întinzându-şi ambele mâini într-un soi de încercare specific Michael-escă de a o linişti.

— Stai! Nu sunt cine crezi tu că aş fi. N-am venit să-ţi fac vreun rău, Claire. Te rog, crede-mă...

Oh. El avea impresia că ea încă îl mai crede mica unealtă a lui Bishop.

— Mda, lucrezi pentru Amelie şi nu mai eşti băiat rău, m-am prins. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi apari aici neanunţat, când sunt numai în cămaşă de noapte!

Michael îi răspunse cu un zâmbet vădind o imensă uşurare şi-şi lăsă mâinile în jos. În clipa aceea, i se părea înalt de un milion de kilometri, iar când îşi desfăcu braţele, zbură pur şi simplu spre îmbrăţişarea lui. Michael era vampir, aşa că nu avea ce căldură trupească să simtă, însă găsi acolo alinare, reală şi puternică. Michael era el însuşi. Cel dintotdeauna.

Şi simţea la el o dragoste autentică. O simţea bine.

— Salut, puştoaico, îi zise, îmbrăţişând-o cu precauţie, pe deplin conştient de puterea lui. Eşti bine?

— Sunt bine, şi, frate, ce-aş mai vrea ca toată lumea să înceteze cu întrebarea asta! răspunse ea, după care se trase puţin în spate, ca să-l privească. Şi tu ce cauţi aici?

Trăsăturile lui Michael se înăspriră. Se aşeză la loc pe pat. Claire se căţără lângă el, simţind cum toată bucuria de mai devreme se scurge afară din ea. Luă o pernă şi-o strânse, absentă, la piept. Avea nevoie să ţină ceva în braţe.

— Bishop m-a trimis să-i rezolv ceva, îi răspunse el. Mă crede încă fidelul lui soldăţel. Cel puţin, aşa sper. Probabil că aşa crede el că m-ar pune la încercare.

— Ce te-a trimis să faci?

— N-ai vrea să ştii.

Evident, era vorba despre un lucru pe care Michael îl detesta. Ochii lui albaştri se înneguraseră, şi evitau s-o privească direct.

— Situaţia devine prea periculoasă ca să mai fii şi tu amestecată în ea. Jură-mi că nu te mai întorci la Bishop. Nici măcar dacă se foloseşte de tatuajul ăla, ca să te cheme. Stai departe de el, şi gata! Dacă trebuie, leagă-te cu cătuşe de grilajul patului, dar nu te mai întoarce.

— Dar...

— Claire! o întrerupse el, luându-i şi strângându-i mâna. Te rog. Ai încredere în mine. Trebuie să rămâi aici. La loc sigur.

Ea încuviinţă fară vorbă, dintr-odată mai înfricoşată decât fusese toată noaptea.

— Tu ştii ceva. Ai auzit ceva.

— Nu e chiar atât de simplu, zise Michael. Mai degrabă, o presimţire. Bishop începe să se plictisească, iar când se plictiseşte de un lucru... îl strică.

— Te referi la mine?

— Mă refer la Morganville, răspunse el. Mă refer la toate. La toată lumea. Iar tu nu eşti decât o ţintă uşoară, evidentă.

Claire înghiţi în sec.

— Dar tu... tu eşti bine, nu?

— Mda, zise Michael, oftând şi trecându-şi o mână prin parul lui blond şi ondulat. Sau aşa ar fi cazul să fiu. Nu prea mai am de-ales. Nu-ţi face griji pentru mine: dac-o să fie nevoie să fug, atunci fug. Încerc doar să rămân pe lângă el cât de mult se poate.

Claire nu putea să suporte tristeţea din glasul lui, şi nici furia, şi-şi dori să-i poată spune ceva, care să-l facă să se simtă mai bine. Orice.

Ia stai... chiar avea ceva.

— Am văzut-o pe Eve.

Asta îi atrase o reacţie imediată din partea lui: capul i se ridică brusc, iar ochii albaştri se făcură mari.

— Ea cum e?

În spatele întrebării se simţea o emoţie atât de mare, încât Claire fu scuturată de un frison.

— Bine, îi răspunse, deşi nu era chiar purul adevăr. E, hm, oarecum supărată, de fapt. A trebuit să-i spun. Despre tine, că de fapt nu eşti rău.

Michael oftă şi închise ochii pentru o clipă.

— Nu sunt convins că ai făcut bine.

— Ba da, dacă te duci tu la ea diseară şi-i spui că... în fine, ce vrei. Ah, dar să fii atent. A cam început să se creadă Buffy, umblă numai cu ţepuşe şi alte alea.

— Da, o recunosc, fără probleme, zâmbi Michael, ceva mai bucuros faţă de cum îl văzuse ea de luni întregi. Poate încerc să trec pe la ea. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, zise Claire.

Nu ştia precis câte mai putea să spună, dar se săturase să ocolească adevărul.

— Ea chiar te iubeşte, să ştii, îi atrase ea atenţia. Mereu te-a iubit.

Michael rămase tăcut câteva clipe, după care scuturã din cap.

— E cazul să te las să te odihneşti, zise. Şi să nu uiţi ce ţi-am zis. Rămâi aici. Nu te mai întoarce la Bishop.

— Să trăiţi, dom' căpitan! exclamă ea, salutându-l în joacă. Hei. Mi-a fost dor de tine, Colţosule.

— Ai stat cam mult pe lângă Eve, observ.

— Nici pe departe. Oricum, nu în ultima vreme.

Şi o întristа gândul acesta.

— Ştiu, zise el, sărutându-i dosul palmei. Rezolvăm noi. Acum, dormi şi tu.

— Noapte bună, îi răspunse ea, privindu-l cum se îndreaptă spre uşă. Hei! Dar cum ai intrat?

El îşi fâlfâi un deget spre ea într-o sinistră pantomimă de boogie-woogie.

— Eu sunt vampir. Am puteri speciale, rosti, cu un prefăcut accent transilvănean, la care renunţă apoi, ca să mărturisească: De fapt, mama ta mi-a deschis.

— Serios? Mama mea? Te-a lăsat în cameră la mine? În toiul nopţii?

Michael ridică din umeri.

— Am succes la mămici.

Şi, adresându-i un zâmbet de star de la Hollywood, se strecură afară pe uşă.

Claire se vârî în aşternut şi, pentru prima oară în noaptea aceasta, simţi că poate să doarmă fară griji.

Dimineaţă — nu foarte devreme — Claire coborî în bucătărie

şi găsi cerealele şi sucul aşteptând-o, alături de un bilet de la mama ei, care o anunţa că plecase la cumpărături şi că spera ca ea să rămână acasă toată ziua. De fapt, acelaşi gen de bilet pe care i-l lăsa mama în fiecare zi. Cel puţin în privinţa părţii cu „sper să rămâi acasă”.

Numai că, de data aceasta, Claire aşa şi intenţiona să facă. Dar intenţia o ţinu doar până când aruncă o privire spre calendar, şi-şi dădu seama ce zi era, mai ales că fusese încercuită cu roşu şi avea peste tot în jur multicolore semne de exclamare.

— Of, ce prostie! bombăni ea, şi începu să-şi scormonească prin rucsac, azvârlind afară manuale, caiete, şi încercatul ei laptop, valuri de markere colorate şi mărunţişuri variate.

Găsi în sfârşit carneţelul purpuriu, cel pe care-l ţinea ca să-şi noteze datele testelor importante.

Astăzi avea examenul final la cursul de fizică. Avea pondere de cincizeci la sută în media generală, şi nu se accepta să fie amânat decât în cazuri extreme.

Nu e decât un test, i-ar fi zis Michael…

Dar nu era doar un test: era cel mai important examen final pentru ea. Şi, dacă nu se prezenta, pica automat la o materie la care n-avea niciun motiv să nu iasă prima. Şi, în plus, Michael îi zisese să nu apară prin preajma lui Bishop… nici vorbă să nu se ducă la facultate. Aici era vorba despre viaţa normală.

Iar ea, în clipa de faţă, avea nevoie de o viaţă normală.

După ce-şi termină cerealele şi sucul, Claire îşi puse lucrurile necesare în rucsac şi porni, prin răcoarea dimineţii, spre Texas Prairie University. Era la mică distanţă de aproape orice din Morganville: de la casa părinţilor ei, drumul o ducea pe lângă patru cvartale rezidenţiale, până în aşa-zisul cartier de afaceri al oraşului, o suprafaţă cam cât şase cvartale, alcătuit numai din magazine şi localuri. Faptul că trecea pe-acolo la lumina zilei o ajuta să vadă cât de mult se schimbase Morganville de la apariţia domnului Bishop; case mistuite de flăcări la tot pasul, şi prea puţine tentative de reparare, sau reconstruire. Case părăsite, cu uşile atârnând deschise şi ferestrele sparte. Iar în cartierul comercial, cam jumătate din magazine erau închise, fie temporar, fie definitiv. Cafeneaua lui Oliver, Common Grounds, avea obloanele trase şi era învăluită în tăcere, cu un afiş pe care scria „Închis” dincolo de geamul întunecat.

Pretutindeni, aveai senzaţia că întregul oraş îşi ţine respiraţia şi stă cu ochii închişi, dorindu-şi să scape de probleme. Cele câteva persoane pe care le văzu Claire încercând să-şi vadă de vieţile lor normale păreau fie surescitate, fie distrate, sau îşi compuneau măşti de o falsă veselie, cu zâmbete la fel de false. Era o senzaţie sinistră, şi se simţi uşurată când trecu de porţile universităţii — deschise, ca şi cum ar fi fost o zi normală obişnuită — şi se amestecă în mulţimea studenţilor mişunând prin campus.

TPU nu era o universitate mare, dar ocupa o suprafaţă destul de întinsă, cu multe spaţii pentru parcare şi terenuri deschise. De obicei, ea se oprea la Casa Studenţilor, să bea o moca, dar acum nu avea timp, aşa că se îndreptă spre clădirea Ştiinţelor, unde începu să se strecoare prin mulţimea celor care aveau ca punct terminus Chimia pentru începători şi Introducerea în Biologie. Orele de fizică se ţineau într-o sală aflată mai spre capătul coridorului, şi se bucurau de o frecvenţă mult mai puţin numeroasă. TPU nu era tocmai un MIT de la ţară: cei mai mulţi dintre studenţi nu voiau decât să treacă la materiile de bază, după care să se transfere la o universitate mai bună. În marea lor majoritate, n-aveau nici cel mai mic habar despre adevărata natură a Morganville-ului, fiindcă nu ieşeau prea mult din campus: TPU se mândrea cu serviciile pe care le asigura studenţilor.

Desigur, mai erau şi localnici printre studenţi, hărăziţi să rămână în Morganville până la capătul vieţii lor. Până acum doar câteva luni, putea să-i identifice de la prima vedere, fiindcă purtau brăţări pentru identificare, având pe ele simboluri neobişnuite, specifice vampirului căruia îi datorau supunere: Protectorului lor. Numai că sistemul se cam dusese de râpă după sosirea lui Bishop. Vampirii nu mai erau Protectori; cei mai mulţi deveniseră prădători pe faţă. Nu mai existau bănci de sânge, cel puţin pentru fidelii lui Bishop: la ei, vânătoarea era totul.

Vânătoarea de oameni.

Până acum, Bishop avusese înţelepciunea de a-şi ţine partidele de vânătoare la distanţă de campusul TPU: în definitiv, toţi copiii de-acolo contribuiau la finanţarea oraşului şi la menţinerea în funcţiune a economiei. Cei mai mulţi locuiau în

campus, unde aveau tot ce le trebuia, făcând doar ocazional expediţii până la un magazin, sau un bar, aşa că nu ştiau mare lucru — şi nici nu se putea să le pese mai puţin — de Morganville. Morganville nu oferea prea multe în materie de distracţii, dacă este să ajungem până acolo. Chiar şi magazinele erau anoste.

Dacă Bishop le-ar fi permis vampirilor lui să-i vâneze pe studenţi, ar fi ieşit foarte, foarte rău. Claire nici măcar nu-şi putea imagina cum ar mai fi putut supravieţui fragilul sistem pe care fusese clădit oraşul Morganville, unei astfel de ameninţări făţişe: mai mult ca sigur, şi-ar fi făcul apariţia reprezentanţii presei. Şi ai guvernului. Nici măcar Amelie n-ar mai fi fost capabilă să menţină controlul în astfel de condiţii, iar Bishop nu şi-ar fi bătut capul nici măcar să încerce.

Privind în jur, Claire nu putu să nu se gândească la cât de precară era situaţia... şi cât de neştiutori erau cu toţii de faptul că se apropia punctul culminant.

Se aşeză pe locul ei obişnuit de la cursul de fizică, ajungând cu două minute mai devreme. Deocamdată, erau doar vreo zece studenţi la oră; la început, fuseseră cam cam douăzeci, dar jumătate din ei se retrăseseră, iar dintre cei rămaşi, Claire se considera singura care putea să se bazeze pe un A zdravăn. La fel ca la majoritatea orelor, toată lumea evita contactul vizual. Dacă nu aveai deja prieteni când intrai în TPU, slabe speranţe să ţi-i faci întâmplător.

Profesorul lui Claire nu-şi făcu apariţia; în schimb, veni asistentul lui, un tip în vârstă de douăzeci şi doi de ani, originar din Morganville, pe numele lui Sanaj. Le împărţi studenţilor testele, sigilate, cerându-le să nu le deschidă deocamdată. Claire bătu nerăbdătoare cu stiloul peste testul ei, aşteptând momentul. Spera să termine repede: în definitiv, ajunsese să stăpânească noţiunile fundamentale ale cursului, în mare parte, încă din primele două săptămâni. Dacă se dovedea îndeajuns de rapidă, poate că-i rămânea timp să bea o cafea, s-o salute pe Eve şi să afle dacă o vizitase Michael cumva. Murea de curiozitate să afle totul despre asta.

Uşa de jos a amfiteatrului se deschise, şi pe ea îşi facu, tacticoasă, apariţia Monica Morrell.

Claire nu-şi mai văzuse prea des, în ultima vreme, inamica numărul unu, dar din punctul ei de vedere acest lucru

reprezenta un noroc. Monica îşi asigurase o înaltă rată a vizibilităţii: mai întâi, la înmormântarea tatălui ei, după care îşi asumase rolul de Primă Soră a Morganville-ului, ca scuză-paravan pentru orice nebunie i-ar fi venit chef să încerce. În general, oamenii din oraş arătau uzaţi, istoviţi şi îngrijoraţi, inclusiv propriul ei frate, primarul; cu toate acestea, nu era cazul şi cu Monica. Ea arăta de parcă s-ar fi bucurat pe deplin de viaţă în ultimele zile. Trecuse o vreme printr-o pasă neagră, după ce-şi pierduse statutul de favorită a lui Oliver, însă dizgraţia nu era ceva care să pară vreodată durabil, cel puţin în cazul ei.

Monica înainta cu încetineală. Era în centrul atenţiei şi adora fiecare astfel de clipă. Renunţase iar să fie blondă; Claire fu de părere că noua culoare îi stătea mai bine, dar se îndoia că ar fi ceva de durată. Monica îşi schimba culoarea părului la fel de des pe cât îşi schimba machiajul: după toane şi după modă.

În prezent, totuşi, îşi lăsase părul să crească, lung şi bogat, de un şaten-închis. Machiajul îi era — desigur — perfect, pe un chip perfect, al cărui unic cusur era aroganţa urâcioasă a zâmbetului. Claire era în blugi şi o cămaşă kaki, cu un tricou roşu pe dedesubt. Monica îmbrăcase o rochiţă cochetă, mai potrivită pentru Hollywood, decât pentru Morganville, şi încălţase o pereche de pantofi fucsia, cu toc impresionant de înalt, despre care Claire era convinsă că fuseseră comandaţi prin poştă: niciun magazin din oraş nu-şi permitea să aducă aşa ceva. Pe scurt, arăta sclipitoare, perfectă, şi pe deplin stăpână pe sine şi pe tot din jurul ei.

Era urmată ca o umbră de veşnicele ei acolite, Gina şi Jennifer. Arătau bine şi ele, dar niciodată la fel de bine ca Monica. Aşa mergeau treburile: fetele cu acompaniamentul nu ieşeau niciodată în prim-plan, lăsându-l numai pentru solistă.

Sanaj se opri în fundul amfiteatrului, unde tocmai distribuia ultimele două teste, şi-şi coborî privirea spre Monica şi admiratoarele ei.

— Domnişoară? o întrebă el. Pot să vă fiu cu ceva de folos?

— Mă îndoiesc, îi răspunse Monica, pufnind cu dispreţ. N-am venit pentru tine.

Privirea i se opri asupra lui Claire, şi buzele i se destinseră într-un zâmbet. Făcu un mic gest de vino-încoace.

Claire îi răspunse, calmă, prin ridicarea degetului mijlociu. Monica făcu o mutră bosumflată, efect intens amplificat de

luciul ei de buze roz strălucitor.

— Nu fi naşpa, Claire, îi zise. Ar fi păcat ca oamenii ăştia simpatici să păţească ceva.

Asistentul păru sincer şocat şi ofensat:

— Scuzaţi-mă, nu cumva îmi ameninţaţi studenţii?

Monica îşi dădu ochii peste cap.

— Uite ce e, idiotule, tu doar stai jos şi taci. Asta nu te priveşte pe tine. Iar dacă ai impresia că te priveşte, o să-i ihii pe noul meu prieten. Nu cumva îl cunoşti?

Scoase la iveală un minuscul telefon mobil încrustat cu pietre preţioase şi şi-l ridică până la nivelul ochilor, gata să apeleze.

— Pe domnul Bishop? întrebă.

Sanaj înmânână tăcut cele din urmă două teste şi îndreptă spre Claire o privire de scuză.

— Poate c-ar trebui să discuţi afară cu prietenele tale, Claire. Ca să nu-i deranjaţi pe ceilalţi studenţi.

— Dar eu vreau să dau testul!

Monica începu să formeze, cu încetineală, un număr. Sanaj se albi la faţă, urmărind-o cu privirea: era clar că se număra printre cei care ştiau despre ce e vorba.

— Îmi pare rău. Poţi să dai testul şi după ce termini cu ea. Te rog, du-te.

— Dar...

— Du-te, am zis!

Ceilalţi studenţi stăteau cu capetele în jos, deşi îi toi aruncau lui Claire priviri compătimitoare, speriate sau furioase. Dar nimeni nu încercă să-i ţină partea.

Îşi lăsă jos stiloul, îl privi în ochi pe Sanaj şi-i zise:

— Păstraţi-mi testul. Mă întorc.

El încuviinţă printr-o înclinare a capului, după care îi întoarse spatele şi-şi văzu de drum.

Claire coborî spre podiumul pe care o aştepta Monica.

— Ei, pân-aici a fost simplu, zise Monica, închizându-şi clapeta telefonului. Salut, fraiero. Cum mai merge războiul? Ah, da: tu ai pierdut.

— Ce vrei? o întrebă Claire, hotărâtă să termine cât mai repede.

Nu era interesată nici de încăierări, nici de certuri, nici măcar de ironii. Monica îi zâmbi şi-şi puse telefonul în minuscula ei poşetă.

— Hai cu mine, îi zise. Să vedem despre ce e vorba.

Claire se împotrivi tentaţiei de a face o glumă în stilul lui Eve pe tema ţipătorilor pantofi ai Monicăi, şi o urmă fără vorbe spre ieşirea din clasă. Gina şi Jennifer preluară imediat ariergarda.

Afară, coridorul era, în cea mai mare parte, pustiu, excepţie făcând câţiva studenţi, care se grăbeau spre cursurile la care întârziaseră. Monica o conduse după colţ, într-o zonă pentru recreere, dotată cu scaune şi mese pentru studiu destul de uzate. Se aşeză, scoţându-şi în evidenţă picioarele perfect epilate cu ceară.

Arăta ca o regină pe tron. Nevrând să stea în faţa ei ca nu ştiu ce infractor în aşteptarea judecăţii, Claire se duse spre un scaun aşezat mai într-o parte şi se trânti pe el. Zâmbetul Monicăi se cam strepezi.

— Bine, zise Claire. M-ai luat. Şi-acum? Mănânc bătaie până când îmi îmbunătăţesc conduita?

— Lasă rahaturile, ripostă Monica. N-am chef de aşa ceva. Ce-ai făcut cu fratele meu?

— Cu fra... Claire îşi îndreptă încetişor spinarea. Cu Richard? Ce s-a întâmplat cu Richard?

— De parcă n-ai şti! Hai, te rog. E dispărut. Imediat ce a vorbit cu tine... a ieşit pe uşă şi nu s-a mai întors. Ştiu că tu i-ai spus ceva. Zi-mi despre ce aţi vorbit. Miji ochii în faţa tăcerii lui Claire.

— Nu mă face să spun te rog.

Claire încercă să se ridice. Gina, care se postase în spatele ei, o apăsă de umeri, împingând-o în jos şi ţintuind-o de scaun.

Jennifer veni din partea cealaltă şi scoase un briceag. Spune-mi, zise Monica, fiindcă altfel, îţi garantez, o să fie urât de tot. Şi tu, la fel.

Claire simţi un supărător val de frică rece. Sigur, putea să urle până se cutremurau pereţii, dar aici era în Morganviile. Nu putea fi convinsă că ar veni cineva. Şi, în plus, Monica — pentru o scurtă şi însorită perioadă devenită paria oraşului — revenise la obişnuita ei identitate strălucitoare, de fiară de pradă. Bishop discutase cu ea şi o găsise amuzantă. Claire îşi închipuia că pentru el multe lucruri urâcioase şi supărătoare erau, de asemenea, amuzante. Şi totuşi, el îi dăduse Monicăi pecetea oficială a aprobării sale şi o lăsase să plece însoţită de un nou simţ al puterii, pe care Monica îl tradusese într-un mandat de

vătămare a oricui o lovise cât fusese căzută.

Unele dintre acele persoane nu mai erau acum printre ei, ceea ce o situa pe Claire printre norocoşi.

— M-am dus la Richard să-l rog pentru o favoare, îi răspunse Claire, cu tot calmul de care era capabilă. El a încercat să mă ajute, dar n-a putut. Aşa că am plecat. Şi gata. Din câte ştiu eu, avea o zi normală; n-am văzut nimic — şi pe nimeni — ciudat prin preajmă. Asta-i tot ce ştiu.

— Ce gen de favoare i-ai cerut? o întrebă Monica.

Privind cu coada ochiului, Claire zări sclipirile cuţitului pe care Jennifer şi-l învârtea în mâini.

— Dă-mi voie să ghicesc. O favoare legată de salvarea fraierului iubit?

Claire nu-i răspunse. Chiar nu exista o cale favorabilă de continuare a dialogului. Monica zâmbi, însă nu era de loc un zâmbet liniştitor.

— Prin urmare, fratele meu te-a lăsat baltă, când ai vrut să-şi folosească influenţa ca să-ţi scoată împuţitul de iubit din închisoare, aşa că tu l-ai făcut să dispară, zise ea. Drăguţ. Ţi-ai închipuit, bănuiesc, că primarul următor ar putea să fie un mare idiot şi să-ţi ofere ceea ce vrei.

Claire inspiră adânc.

— De ce-aş crede una ca asta? Din moment ce, după toate aparenţele, conducerea oraşului Morganville se transmite ereditar, iar tu ai fi următoarea la rând. Aha, acum înţeleg ce vrei să spui. Da, categoric, tu ai fi marea idioată.

— Aoleu, ce şi-o mai cere, zise Gina, apăsând cu cruzime pe umerii lui Claire. Cresteaz-o, Jen. Dă-i, să aibă la ce se gândi!

— Eu vorbesc serios! De ce mi-aş închipui că noul primar m-ar ajuta mai mult decât Richard? Uite ce e, mie îmi place de fratele tău. Mult mai mult decât de tine. De ce i-aş face eu vreun rău? Am vreo şansă să găsesc pe cineva mai dispus să mă ajute, decât el?

Monica nu se clinti. Nu scoase un sunet. Jennifer luă tăcerea ei drept o încurajare, aşa că-şi duse tăişul cuţitului spre obrazul lui Claire.

Usturime. Claire îşi opri respiraţia.

— Eşti sigură, zise Monica. Nu ştii ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Acum abia putea şi ea să respire, fiindcă Monica nu făcuse

semnul de dă-i-înainte-şi-taie.

— Nu, îi răspunse. Dar poate c-aş reuşi să aflu. Dacă nu mă enervezi.

Apăsarea cuţitului dispăru: Claire rămase cu ochii pe Monica, de unde vedea adevărata ameninţare.

— De ce m-ai ajuta tu pe mine? o întrebă Monica, întrebare destul de rezonabilă.

— Nu te-ajut pe tine. Încerc să-l ajut pe Richard. Ţi-am spus că-mi place Richard.

Monica încuviinţă.

— Aşa să faci. Îţi dau termen o zi. Dacă nu aflu nimic despre Richard, sau dacă el nu apare viu şi nevătămat, atunci tu vei fi următoarea care va dispărea. Şi-ţi jur: cadavrul n-o să fie găsit niciodată.

— Dac-aş avea câte-o monedă de cinci cenţi pentru fiecare ocazie în care am fost ameninţată aşa în oraşul ăsta..., comentă Claire, iar buzele Monicăi zvâcniră în ceva apropiat de zâmbet. Haide, acum, doar ştii că am dreptate! Ăsta e Morganville: vii aici ca să înveţi, şi rămâi până la sfârşitul îngrozitoarei drame.

— Ia să fi văzut dacă te năşteai aici, zise Monica.

— Ştiu. Nu e uşor.

Claire îşi ridică privirea spre Gina, care încă o ţintuia pe scaun; Gina avu un schimb de priviri cu Monica, după care ridică din umeri şi-i dădu drumul. Claire îşi îndreptă spatele. Probabil că mai târziu va avea dureri, dacă nu şi vânătăi.

— Cum se mai descurcă mama ta? o întrebă pe Monica.

— Se... mai bine zis, nu se descurcă, îi răspunse Monica, îmblânzindu-se un pic.

Nici vorbă să ajungă să se placă reciproc, îşi zise Claire; Monica era o javră căreia îi plăcea să terorizeze, şi întotdeauna avea să se simtă îndreptăţită la mai mult decât oricine din preajma ei. Existau, însă, şi momente în care Monica nu era decât o fată doar cu puţin mai mare decât Claire: o fată care deja îşi pierduse tatăl, care-şi pierdea mama, şi se temea să nu-şi piardă şi fratele.

Tocmai atunci, Monica îi făcu surpriza.

— Părinţii tăi sunt bine?

— Nu ştiu dacă bine ar fi termenul potrivit, dar sunt la adăpost. Deocamdată, în orice caz.

Claire îşi ridică rucsacul.

— Te superi dacă mă duc să-mi termin testul acum?

Monica îşi înălţă o sprânceană.

— Tu chiar vrei să dai testul? Vorbeşti serios? Eu ţi-am oferit un pretext, să ştii. Te-ar lăsa să-l dai altă dată. Şi probabil c-ai putea doar să cumperi rezolvările.

O spusese de parcă nici prin minte nu-i trecea că ar vrea cineva să dea, vreodată, un test, pe bune.

— Mie îmi plac testele, zise Claire. Dacă n-ar fi aşa, ce-aş mai căuta acum în Morganville?

De data aceasta, Monica zâmbi de-a binelea.

— Uau. Bine zis. E un fel de treci sau pici.

După ce termină testul (şi aşa înaintea oricui altcuiva), Claire porni spre Casa Studenţilor. Mai precis, spre cafeneaua de acolo, locul în care Eve îşi petrecea orele ei de sclavie, turnând doze peste doze de espresso pentru mulţimea studenţilor. Era mai multă lume la rând decât de obicei; din moment ce Common Grounds era „închisă pentru renovare” (după cum anunţa afişul din geam), localul din campus era frecventat de mai mulţi studenţi decât cei obişnuiţi. În spatele maşinăriilor şuierătoare, Eve muncea cu o concentrare tăcută, abia catadicsind să-şi ridice privirea când mai servea câte o comandă; totuşi, în clipa în care anunţă „Moca” şi împinse ceaşca spre ea, Claire o prinse de mână.

Eve îşi ridică ochii, uimită, şi clipi de câteva ori, ca şi cum i-ar fi venit greu să-şi aducă aminte cine era Claire şi să-şi dea seama de ce i se punea în cale, întrerupându-i fluxul muncii.

Pe urmă, însă, urlă:

— Tim! Iau şi eu cinci minute!

— Ba nu iei nimic! urlă Tim, ca răspuns, de la casa de marcat. Să nu cumva să-ţi scoţi şorţul ăla de pe tine, Eve!

Prea târziu. Şorţul lui Eve era trântit deja pe bar, iar ea se strecura pe sub tejgheaua rabatabilă, ajungând de cealaltă parte, lângă Claire. Tim, oftând, îi făcu semn unui alt angajat de la casele de marcat să suplinească postul de la aparatele pentru espresso, privindu-le cum se îndepărtează amândouă.

— Într-o zi, o să te concedieze pentru aşa ceva, zise Claire.

— Oricum, nu azi. Prea mare aglomeraţie. Şi până mâine, uită. Tim e cam ca un peştişor de aur. Memoria îl ţine trei secunde.

Eve părea relaxată. În realitate, în ciuda faptului că avea

caracteristica ei vestimentaţie goth, în roşu şi negru, cu machiajul alb, de clovn, şi rujul sângeriu, Eve arăta aproape satisfacută.

— Mersi, îi zise.

Claire sorbi din moca, despre care constată că era chiar foarte bună.

— Pentru ce?

— Ştii tu pentru ce.

— Sinceră să fiu, nu.

Zâmbetul lui Eve deveni uşor imoral.

— A trecut Michael pe-acasă.

— Da? zise Claire, lăsându-şi rucsacul să cadă pe o masă goală. Ia zi.

— N-ai vârsta legală.

— Ba, şaptesprezece, de ieri.

— Da? Da. Hm... scuze, mormăi Eve, arătând profund ruşinată. Am... La mulţi ani. Nenică, nu pot să cred că am uitat aşa ceva. Mă rog, în apărarea mea, eram cam şucărită pe tine.

— Mda, am observat asta. Nu-i nimic. Dar un tort tot îmi datorezi.

— Da? Eve se trânti pe un scaun vizavi de ea. Bine. Dar probabil c-o să iasă naşpa, oricum.

Claire se pomeni zâmbind.

— Aşa sper. Aşa. Şi, ce-a fost cu Michael?

— Oh, ştii tu. Treburile obişnuite, răspunse Eve, urmărind cu degetul contururile unei inscripţii cioplite în tăblia mesei: după cum părea, era Martin + Mary = IUBIRE, sau cel puţin aşa fusese odată. Am stat de vorbă, zise ea. Mi-a cântat la chitară. Ne-am simţit... normal, măcar pentru un timp.

— Şi?

— De parcă ţi-aş spune.

Claire o fixă cu privirea.

— Bine, hai că-ţi spun. Doamne, mai termină cu cicăleala, da? se răsti Eve, trăgându-şi scaunul mai aproape. Aşa. Ne-am sărutat o vreme... ţi-am povestit vreodată cât de formidabil sărută? Ţi-am zis, da?... Şi...

— Şi?

— Şi n-am de gând să-mi sfârşesc zilele pe Aleea Băncii de Sânge din cauză că ţi-am spus ţie povestioare indecente despre mine şi Michael, domnişoară De-abia Şaptesprezece Ani. Aşa că

nu-ţi rămâne decât, ştii tu, să-ţi imaginezi, continuă Eve, făcându-i cu ochiul. Chiar ai talent la asta, când vrei.

— Eşti naşpa, zise Claire, oftând.

Eve deschise gura, dar o închise la loc fără să scoată vreo vorbă. Până ca vreuna dintre ele să se gândească la ceva de spus în continuare, o umbră se aşternu peste masă.

Claire nu-l mai văzuse niciodată până acum, însă avea acea înfăţişare de băiat-vedetă-a-campusului: tricou negru lălâu peste o întindere considerabilă a umerilor, blugi comozi, obişnuitul ghiozdan plin cu cărţi. Păr închis la culoare, cu o tunsoare oarecum emo, şi ochi negri expresivi pe sub breton.

— Bună, zise el, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Hmm... vă supăraţi dacă...

Arătă spre scaunul liber de la masă. Claire privi în jur. Toate celelalte mese erau ocupate.

— Eşti invitatul meu, îi răspunse Eve, trăgându-i scaunul cu piciorul. Sper că nu ai alergie la discuţiile dintre fete.

— Nu prea am cum. Am patru surori, răspunse el. Salut, cu sunt Dean. Dean Simms.

Când îi întinse mâna lui Eve, Claire îi privi instinctiv încheietura. Nu era originar din Morganville: nu purta brăţară, şi nici nu se vedea vreun semn că ar fi purtat vreodată una. Chiar şi persoanele care se bucuraseră să lepede simbolurile Protectorilor mai aveau încă urmele lăsate de soare.

— Eve Rosser, se prezentă şi ea.

Şi, după câţi waţi avea zâmbetul ei, Claire bănui că-i plăcea ce vedea de cealaltă parte a mesei.

— Ea e Claire Danvers.

— Salut, zise el, strângându-i cu toată seriozitatea mâna lui Claire; ei i se păru un gest forţat, convenţional, din partea lui.

Părea puţin cam agitat.

— Scuze că am dat buzna peste voi, începu el să le explice, dar am nevoie de un loc în care să-mi mai parcurg o dată notiţele, înaintea testului.

Se scotoci prin rucsac şi scoase la iveală un caiet ponosit, legat cu sârmă în spirală, cu un complicat desen în cerneală înfăţişând cine ştie ce tip de maşină mâzgălit pe toată coperta. O observă pe Claire că-l priveşte, şi o uşoară roşeaţă îi apăru în obraji.

— Materiile de bază. Se mai plictiseşte omul, nu?

— Corect, zise ea.

Scăpase de materiile de bază — dăduse deja testele finale pentru toate — dar îl înţelegea. Ajunsese să se plictisească într-atât, încât citise întreaga dramaturgie a lui Shakespeare, iar asta fusese în primul ei an de liceu. Totuşi, cu mâzgălitul nu se ocupase niciodată.

— Drăguţ desen, îl lăudă.

— Mersi, zise el.

Îşi deschise caietul şi începu să răsfoiască filele acoperite de un scris înghesuit, ordonat.

— La ce materie? îl întrebă Eve. Testul?

— Hm, la istorie. Noţiuni introductive.

O materie pe care Claire o trecuse cu uşurinţă.

— Se pare că ai toate notiţele necesare.

Dean zâmbi. Era un zâmbet stângaci şi emoţionat, şi-şi coborî repede privirea la loc spre notiţe.

— Mda, mâzgălesc mult la cursuri. Asta se zice c-ar trebui să ajute memoria, nu?

— Şi, aşa e? îl întrebă Eve.

— Cred că la asta ar trebui să-ţi răspund după test.

Se concentră asupra notiţelor lui, părând şi mai incomodat. Claire o privi pe Eve, care-i răspunse cu o aproape insesizabilă ridicare din umeri de asta e.

— Şi, zise Eve. Ceva planuri pe ziua de azi?

— În afară de...

Claire nu putea să spună prea multe de faţă cu un spectator nevinovat.

— Păi, nu tocmai. Ştiai că Richard Morrell a dispărut? Monica mi-a cerut să-l găsesc.

— Ia stai. Ce spui acolo?

— Monica mi-a cerut să...

— Mda, aşa mi s-a părut şi mie c-ai fi zis. Ce, acum îi faci favoruri familiei Morrell? Iubito, e drăguţ din partea ta, dar e şi o tâmpenie cât casa. Tu n-ar fi cazul să-i faci vreun serviciu Monicăi. Ea ce-a făcut vreodată pentru tine?

— De-aia se şi numeşte serviciu, preciză Claire. Nu egalarea scorului. E un lucru pe care-l faci înainte să rămâi datoare.

— Ţi-o cauţi cu lumânarea. Fereşte-te de necazuri, bine? Fereşte capul, şi gata. Ştiu că asta ţi-a zis şi Michael. Iar Shane, dac-ar fi fost aici, acelaşi lucru ţi l-ar fi zis.

Dean se prefacea foarte bine că învaţă, dar vârfurile urechilor i se înroşiseră, iar când se ajunse în punctul acesta, îşi ridică privirea şi rosti, într-o şoaptă teatrală.

— Mda, apropo. Eu îl cam ştiu pe Shane.

Ceea ce făcu ca discuţia să înceteze brusc. Dean privi în jur şi-şi coborî şi mai mult tonul.

— Îl ştiu şi pe tatăl lui.

— Of, Doamne, fie-Ţi milă. Spune-mi că nu eşti printre papagalii de vânători de vampiri ai lui Frank Collins, oftă Eve. Pentru că, dacă aşa e, frate, e cazul să stai la cutie. Încheie-ţi chiar azi o asigurare de viaţă şi, te rog, trece-mă pe mine ca beneficiar.

— Nu sunt tocmai vânător de vampiri, dar... într-adevăr, lucrez pentru Frank Collins, într-un fel.

Eve o privi pe Claire.

— Cred că am găsit un bun înlocuitor pentru Căpitanul Evident, zise ea.

Căpitanul Evident făcuse parte din reţeaua secretă a duşmanilor vampirilor, când sosise Claire în Morganville; până la urmă, ajunsese să devină puţin cam prea evident. Evident mort.

— Pentru că a murit înainte să-şi pronunţe cea dintâi propoziţie, când a dat ochii cu un vampir? întrebă Claire, fară menajamente.

— Mă gândeam doar să-i punem un tricou pe care scrie: „Bună, eu sunt Dean şi am venit să vă omor, creaturi parazite şi malefice ale nopţii.” Cu o săgeată spre gât, pe care să scrie: „Muşcaţi aici.”

Dean îşi tot muta privirea de la una la cealaltă, pradă unei evidente consternări.

— OK, lăsaţi-mă să încep măcar. Am tot încercat să aflu unde sunt Shane şi tatăl lui. Aveţi vreo idee?

— Prietenă, zise Eve, arătând spre propriul piept împodobit cu desene de cranii.

Apoi, unghia ei vopsită în negru se îndreptă spre Claire.

— Iubită, adăugă ea, după care degetul facu o mişcare circulară, incluzându-le pe amândouă. Colege de locuinţă. Aşa că, mda, cam ştim. Dar tu cum îl cunoşti pe Shane, mai precis?

— L-am... l-am cunoscut când el, cu mama şi cu tatăl lui, au fugit. V-a povestit despre asta?

Ambele fete făcură semne de încuviinţare. Sora lui Shane

fusese omorâtă când li se incendiase casa; în replică familia Collins alesese ceea ce era interzis: îşi făcuse bagajele şi fugise din Morganville... cu un oarecare ajutor din partea vampirilor, fiindcă era singura posibilitate de a trece hotarele oraşului când purtai însemnele Protecţiei. În lumea largă, totuşi, lucrurile nu decurseseră prea bine. Părinţii lui Shane înnebuniseră amândoi, dar fiecare în felul lui propriu: tatăl devenise un vânător de vampiri beţiv, insensibil şi dur, iar mama, o beţivă deprimată cu posibile tendinţe sinucigaşe, lăsându-l pe Shane să-şi găsească drumul în viaţă cum putea.

— Am fost acolo, mărturisi Dean. Când a murit doamna Collins. Adică, eram în curtea motelului. L-am văzut pe Shane, după ce a găsit-o. Frate, damblagit mai era.

— Ai fost acolo? repetă Claire.

— Frate-meu umbla cu taică-său pe-atunci, aşa că, mda. Eram pe-acolo. Mă cam înţelegeam bine cu Shane, fiindcă amândoi eram târâţi de colo-colo, fară să avem vreun cuvânt de spus în tot ce se-ntâmpla.

— Ia stai puţin. Shane n-a pomenit niciodată despre faptul ca s-ar fi întors în Morganville împreună cu vreun prieten, interveni Eve.

— Mda, nici n-ar fi putut, pentru că nici nu ştie c-aş fi aici. Domnul Collins — tatăl lui Shane — m-a trimis după el. Era vorba să stau cu ochii pe Shane, într-un fel, să-i păzesc pielea, explică Dean, clătinând din cap. Numai că nimic nu s-a potrivit cu ce spunea el c-o să găsesc. Nu ştiam unde să mă ascund, aşa că m-am înscris la TPU, fiindcă-mi oferea un pretext să-mi fac de lucru pe-aici. Dar apoi le-am cam pierdut urma tuturor, acum câteva săptămâni.

Îşi ridică spre ele privirea plină de speranţă.

— Şi? Acum ce fac?

Claire şi Eve îl fixară tăcute cu privirile preţ de câteva clipe, după care Eve zise, cu toată seriozitatea:

— Uite ce e. Noi ne cunoaştem cu Frank Collins. Ne cunoaştem, ne urâm, cum vrei să-i zici. Iar tu ar fi cazul să-l laşi baltă pe fraierul ăla bătrân şi afurisit. Pari să fii un băial destul de simpatic. Fă-ţi bagajele şi tule-o. Pleacă de-aici, cât încă mai poţi.

— N-ar fi trebuit să iasă aşa, protestă Dean. Ar fi trebuit să fie uşor. Adică, băieţii buni ar trebui să învingă, nu? Iar vampirii, să

moară.

— După care, ce, voi preluaţi stăpânirea şi conduceţi oraşul? îl întrebă Claire, după care oftă. N-aş prea crede. Şi l-am cunoscut pe domnul Collins. Nu mi s-ar părea o idee bună să i se dea pe mână cheile oraşului.

Dean o privi de parcă ar fi crezut-o nebună, ceea ce era chiar păcat.

— Dar el cel puţin nu e vampir.

— Nu toţi vampirii sunt răi, îi atrase atenţia Claire.

Pentru o fracţiune de secundă, avu impresia că vede un cu totul alt Dean privind-o: acelaşi tip, aceeaşi tunsoare emo, însă ochii păreau bizari. Nu bizari în sensul vampiric. Ci bizari în sensul de ciudaţi.

Apoi, el clipi, şi impresia aceea dispăru, ceea ce o făcu să creadă că nu fusese decât rodul imaginaţiei. Dacă nu puteai să fii paranoic în Morganville, atunci unde?

— Ei bine, uite ceva nou pentru mine, zise Dean.

Zâmbi, şi zâmbetul lui era unul autentic. Un zâmbet cald, absolut deloc agitat.

— Doar că mereu am considerat bătută în cuie ideea asta că suptul sângelui e ceva rău.

— Ce ştii tu despre vampiri ar încăpea în gaura fundului unui ţânţar, ripostă Eve, iritată. Nu ştii decât ce-ai tot văzut la televizor. Dar ai întâlnit în realitate vreunul?

Dean nu-i răspunse, însă vârfurile urechilor i se înroşiră de-a binelea, iar zâmbetul dispăru, în timp ce se întorcea s-o privească direct în ochi pe Eve.

— Mda, bine. Eu nu sunt vreun colaboraţionist, dispus şi ceară scuze pentru ceea ce fac monştrii ăştia. Poate că că tocmai aici e şpilul. În orice caz... n-a fost, în realitate, opţiunea mea. Am venit doar pentru că mi-a cerut-o Frank, şi n-aş fi avut unde să mă duc, altundeva. Frate-meu umbla cu Frank, iar el era tot ce aveam.

Privirea lui Eve rămase vigilentă.

— Şi atunci, unde e acum Marele Frate Înfricoşător?

— E mort, răspunse încet Dean. A fost omorât în timpul luptelor. Şi eu am rămas singur.

Claire îşi coborî ochii spre masă, dintr-odată prea puţin interesată de cafeaua ei, oricât ar fi fost de delicioasă. Adevărul era că unii dintre tipii aceştia — soldaţii proşti, cei care veniseră

în Morganville împreună cu Frank Collins, ca trupe de şoc ale acestuia — ei bine, unii dintre ei nu ajunseseră prea bine: fie căzuseră în luptă, fie ajunseseră în închisoare. Ea nu-i cunoştea, oricum nu după nume. Până în acel moment, în mintea ei îi etichetase doar ca pe acoliţii lui Frank Collins. Şi totuşi, aveau şi ei nume, prieteni, existenţe. Toţi aveau familii. Claire nu l-ar fi recunoscut pe fratele lui Dean printre musculoşii lui camarazi bikeri, însă asta nu însemna că pentru Dean nu însemna o pierdere dureroasă.

Ceea ce o duse cu gândul la un coşmar cumplit de veridic, din starea de trezie: Bishop, chemând-o la ordine, anunţând-o că a hotărât să-i dea drumul lui Shane. Shane, zăcând acolo, inert...

— Hei, Claire?

Eve pocni din degete sub nasul lui Claire, iar Claire tresări atât de violent, încât vărsă cafea pe masă.

— Fir-ar să fie, măi, fată! Eşti atât de dusă prin spaţiu, încât ar trebui să lucrezi la NASA! Aşa. Am căzut de acord că domnul Dean, aici de faţă, e o jalnică parodie de vânător de vampiri, că o să dea de o grămadă de belele dacă nu-şi ţine căpăţâna la cutie, şi c-ar trebui s-o rupă la fugă mâncând pământul, dacă-şi cunoaşte binele?

— Sigur că da, o aprobă Claire, însă pe faţa lui Dean apăruse deja o ciudată expresie de încăpăţânare.

— Eu nu plec nicăieri, zise el. Fratele meu ar fi vrut să duc la sfârşit ce-am început. I-am promis lui Frank Collins c-o să am grijă de Shane. Rămân până când îi ştiu că sunt bine.

— Drăguţ din partea ta, dar cum, mai precis, ai de gând să-i porţi tu de grijă, dat fiind faptul că e la închisoare? îi atrase atenţia Eve. Doar dacă nu cumva vrei să ai grijă de iubita lui, în loc, adăugă, facându-i cu ochiul lui Claire.

Vârfurile urechilor lui Dean se făcură şi mai roşii.

— Nu asta am vrut să zic.

Şi totuşi, Claire avea ciudata senzaţie că exact asta voise.

Mai evită preţ de câteva secunde privirea stăruitoare a lui Eve, după care îşi scoase telefonul mobil, să vadă ora. Nu avea de mers undeva, însă situaţia de pe-acolo devenea ciudat de stânjenitoare.

— Tre’ să plec, anunţă, înşfăcându-şi rucsacul.

Îi cam ajunsese timpul petrecut cu Dean. Eve o privi chiorâş.

— Abia te-ai atins de moca!

— Scuză-mă. Bea-o tu.

— Eu lucrez în cafenea. Nu. Ia, Dean. Serveşte-te, te rog.

Înainte de a se pierde prin mulţime, mergând fară vreo ţintă anume, ultima imagine pe care o mai văzu Claire fu cu Eve, întinzându-i lui Dean cafeaua lăsată de ea, şi sporovăind ca şi cum ar fi fost prieteni de când lumea.

Claire chiar nu prea avea cine ştie ce idei despre cum şi-ar putea petrece restul zilei, dar un lucru îl ştia precis, şi anume că nu avea de gând să încalce instrucţiunile lui Michael. Nici gând să se apropie astăzi de Centrala Vampirilor. N-o atrăgea prea tare nici întoarcerea acasă, deşi i se părea varianta cea mai sigură. Din mers, formă numărul de telefon mobil al lui Richard Morrell. Îi răspunse mesageria vocală. Apoi, încercă la noul şef al poliţiei.

— Hannah Moses, spuneţi, auzi în difuzor vocea vioaie, dar liniştită.

— Salut, Hannah, sunt Claire. Mai ştii, Claire Danvers?

Hannah izbucni în râs. Era printre puţinele persoane din Morganville cunoscute de Claire care nu se sfia să râdă atunci când avea chef.

— Ştiu cine eşti, Claire. Ce faci?

— Bine.

Mă rog, cam era o exagerare a adevărului, presupuse Claire, dar nu şi în conformitate cu standardele din Morganville, poate.

— Şi, cum te simţi să fii la comandă?

— Aş vrea eu să spun că bine, dar, ştii tu, răspunse femeia, şi Claire aproape că-i ghici ridicarea din umeri după tonul vocii. Uneori, e mai reconfortant să fii un pedestraş oarecare. N-ai nevoie să ştii cum merge războiul, ci doar lupta din faţa ta.

Hannah era, în terminologia lumii reale, un soldat: tocmai se întorsese, cu câteva luni în urmă, din Afganistan, şi era cea mai redutabilă luptătoare din câte-şi putea imagina Claire, dacă lăsa deoparte vedetele ninja de la televiziune. Poate că nu se pricepea la sofisticatele lovituri înalte de picior, sau la răsucirile din zbor, dar îşi făcea treaba de minune într-o confruntare adevărată.

Chiar şi împotriva vampirilor.

Până la urmă, Hannah zise:

— Bănuiesc că n-ai sunat numai fiindcă ţi-era dor de mine.

— Oh. Nu... Doar că... Ştiai că Richard Morrell a dispărut?

— Din cap în coadă, răspunse Hannah, fară să-şi modifice câtuşi de puţin tonul. Nimic îngrijorător. Lasă-mă să ghicesc: Monica te-a pus pe fir. Şi deja-i spusesem că e rezolvată.

— N-aş zice că te-a şi crezut.

Hannah probabil că zâmbea.

— Ei, na? Ei bine, e ea fată rea, dar nu şi proastă. Dar frate-său e destul de teafar. Nu-ţi face probleme. Richard ştie să-şi poarte de grijă; totdeauna a ştiut.

— Se-ntâmplă ceva? Ceva despre care ar trebui să ştiu?

Hannah nu-i răspunse nimic, iar Claire simţi fierbinţeala usturătoare a ruşinii.

— Corect. Am uitat. Port tricoul echipei adverse, este?

— Nu din vina ta, zise Hannah. Ai fost transferată, nu te-ai oferit tu. Dar n-am cum să discut despre strategie cu tine, Claire. Îţi dai seama.

— Îmi dau, oftă Claire. Dar mi-aş dori... ştii tu.

— Chiar ştiu. Tu du-te acasă, şi stai acolo. Înţeles?

— Tocmai acolo mergeam, promise Claire, şi închise.

De cealaltă parte a străzii, prăvăliile anexe centrului universitar începeau să închidă, chiar dacă era încă devreme. Nimeni nu avea chef să-l prindă înserarea pe-afară: nu erai sigur nici pe timpul zilei, însă la vremea amurgului era mult mai rău, iar după...

Claire încetini în timp ce trecea de Common Grounds. Obloanele de siguranţă erau încă lăsate, uşa închisă, dar mai era ceva... ceva...

Traversă strada, fară să ştie precis de ce, şi rămase acolo câteva secunde, holbându-se ca prostită la uşa încuiată.

Deodată, auzi sunetul distinctiv al unui zăvor tras şi, ca într-o mişcare încetinită, uşa se crăpă doar cu vreo doi centimetri. Dincolo de ea nu se vedea nimic altceva, decât întuneric.

N-o să spun: „Bună, e cineva acolo”, ca o gâscă proastă, prea-nătângă-ca-să-scape-cu-viaţă, dintr-un film, îşi zise Claire. Şi n-o să intru.

Chiar nu.

Uşa se mai deschise cu vreo doi centimetri. Tot întuneric.

— Cred că glumeşti, zise Claire. Cam cât de proastă mă crezi, de fapt?

De data aceasta, deschizătura se lărgi cu vreo treizeci de

centimetri. Rămas la o bună distanţă de orice urmă a razelor soarelui, acolo era cineva cunoscut: Theo Goldman, vampir şi medic.

— Îmi cer scuze, zise el, n-aş putea să vin la tine. Îmi vei face onoarea...?

Erau mulţi vampiri în Morganville care o înfricoşau pe Claire, însă Theo nu făcea parte din această categorie. În realitate, chiar îi plăcea de el. Nu putea să-i găsească vreo vină pentru că încercase să-şi salveze familia, care cuprindea atât oameni, cât şi vampiri. Făcuse ceea ce considerase necesar, şi ea ştia că nu avusese gânduri rele.

Claire trecu pragul. Theo închise uşa în urma ei şi o încuie cu mare grijă.

— Pe aici, zise. În faţă, ţinem toate luminile stinse, fireşte. Hai, dă-mi voie, draga mea. Ştiu că nu poţi să vezi pe unde mergi.

Mâna lui puternică şi rece îi cuprinse antebraţul într-o strânsoare fermă, dar nu şi brutală, şi Theo o călăuzi prin întunericul de nepătruns, strecurându-se printre (presupune ea) mese şi scaune. Când îi dădu drumul, auzi o uşă închizându-se în spatele lor, apoi pe Theo, spunându-i:

— Acoperă-ţi ochii. Se aprinde lumina.

Claire închise ochii, şi o vâlvătaie strălucitoare îi înroşi pleoapele pe dinăuntru. Când îi deschise, Theo se îndepărta de comutator, îndreptându-se spre grupul care stătea în celălalt capăt al camerei. Bruneta lui soţie se ridică de pe scaunul ei, zâmbind; dacă n-ar fi fost tenul, în general palid, n-ar fi semănat prea mult a vampir, chiar nu. Copiii şi nepoţii lui Theo — unii, mai în vârstă decât Claire, din punct de vedere fizic, alţii mai tineri — stăteau împreună şi jucau cărţi. Pe întuneric, fiindcă toţi jucătorii erau vampiri. Iar oamenii lipseau cu desăvârşire.

— Claire, o întâmpină Patience Goldman, întinzându-i mâna. Îţi mulţumesc că ai intrat.

— Ăăă... n-aveţi pentru ce, răspunse ea. Ce mai faceţi, toate bune?

Nu fuseseră bune toate de o bucată de vreme. Bishop se gândise să extermine familia Goldman, sau s-o oblige să plece din Morganville. Ceva legat de originea lor evreiască. De fapt, Claire nu prea înţelegea toate rosturile, dar îşi dădea seama că era vorba despre un mai vechi conflict, şi o şi mai veche

duşmănie.

— Da, suntem foarte bine, îi răspunse Theo. Dar am vrut să-ţi spun că plecăm diseară din Morganville.

— Plecaţi? Credeam că Bishop v-a zis că puteţi rămâne aici...

— Ah, a zis, confirmă Theo, şi chipul lui blând se aspri întrucâtva. S-au făcut promisiuni. Dar niciuna în care să pot crede, evident. Pentru el nu e un păcat dacă-şi calcă jurământul faţă de cineva ca mine; în definitiv, în ochii lui sunt doar cu puţin mai presus decât un om.

Soţia lui scoase o exclamaţie de protest, făcându-l să clipească.

— N-am spus-o cu gândul să te desconsider, Claire. Ai înţeles ce-am vrut să spun, de fapt.

— Mda, confirmă Claire.

Adevărul e că Bishop luase cu el anumite prejudecăţi din viaţa umană, iar cea mai puternică dintre ele era legată de dezgustul faţă de poporul evreu, aşa că era posibil ca el să nu-i privească pe vampirii evrei altfel — adică mai favorabil — decât pe oamenii simpli, care, oricum, pentru Bishop nici nu existau.

— Dar... de ce-mi spuneţi mie? întrebă ea, frecându-şi braţul pe sub mâneca lungă a tricoului şi simţindu-se din nou total ruşinată. Ştiţi bine că nu puteţi avea încredere în mine. N-am de ales. Dacă mă întreabă, sunt silită să-i spun despre voi.

Theo şi soţia lui schimbară o privire între ei.

— De fapt, zise Patience, nu eşti. Credeam că ştii.

— Ce să ştiu?

— Că influenţa farmecului pe care l-a folosit asupra ta se risipeşte, îi explică Patience, apropiindu-se. Îmi dai voie?

Claire n-avea habar ce voia să-i ceară, dar din moment ce Patience îi întinsese mâinile ei reci şi albe, Claire şi le intinse şi ea, ezitantă. Doamna Goldman îi ridică mâneca tricoului, scoţând la iveală tatuajul, apoi îi studie cu atenţii braţul pe toate părţile.

— Ei? o întrebă Theo. Poţi să-ţi dai seama?

— Categoric e o atenuare semnificativă, îi răspunse soția. Cât de mare, e greu de spus, dar nu cred că mai e capabil s-o constrângă, fără să depună un efort considerabil. Nu mai e.

Era o veste nouă pentru Claire. Şi chiar o veste bună.

— El ştie ce gândesc?

— N-a ştiut niciodată, draga mea, îi răspunse Patience,

mângâind-o uşor pe mână înainte de a-i da drumul. Abilităţile domnului Bishop nu s-ar putea spune că l-ar face atotputernic. El, pur şi simplu, se foloseşte de frica noastră ca să dea impresia că ar fi atotputernic.

Făcu un semn cu capul spre soţul ei.

— Cred că am putea s-o ascundem foarte bine de el, dac-ar fi s-o caute.

— Staţi, ce? se miră Claire.

Fiul cel mai mare, Virgil, îşi azvârli pe masă cărţile din mână, cu o expresie iritată, şi-şi încrucişă braţele pe piep!

— Ei, dar spuneţi-i, şi gata, zise. Ei vor să te luăm cu noi.

— Ce?

— E pentru binele tău, se grăbi să-i răspundă Theo. Noi putem să te însoţim în siguranţă până afară din oraș. Dacă rămâi, el o să te omoare, sau o să te transforme în vampir, ca să te poată manipula mai uşor. Pur şi simplu, n-ai variante aici, draga mea. Noi nu vrem decât să te ajutăm, dar asta trebuie să se-ntâmple chiar acum. În seara asta. Nu putem risca să mai aşteptăm.

— E... destul de drăguţ, răspunse Claire, măsurându-şi cu grijă atât cuvintele, cât şi distanţa care o despărţea de uşă. Nu c-ar fi fost capabilă să fugă mai repede decât un vampir, darămite decât şase. Dar să ştiţi că eu sunt bine aici. Şi, pe urmă, n-aş putea să plec chiar acum. Shane..

— Ah! exclamă Theo, pocnind din degete, iar zâmbetul lui căpătă o nuanţă ştrengărească. Da, desigur. Băiatul. Întâmplarea face ca eu să nu fi uitat de tânărul domn Collins. Clarence şi Minnie s-au dus să-l aducă. Imediat cum sosesc, vom avea grijă ca voi doi să fiţi la loc sigur, departe de-aici.

Claire făcu ochii mari şi, deodată, nu mai putu parcă să respire. Inima începu să-i bată cu putere, la început de emoţie, după care de o veritabilă teamă.

— Aţi... v-aţi hotărât să-l scoateţi pe Shane din închisoare?

— Numeşte-l un ultim act caritabil din partea noastră, zise Theo. Sau, de răzbunare faţă de domnul Bishop, dacă preferi. Oricum ar fi, este în favoarea ta, mă gândesc.

— Amelie ştie ce faceţi?

Expresia lui Theo se transformă lin într-o înfricoşător de impenetrabilă mască.

— Amelie consideră de cuviinţă să pândească din umbră, în timp ce lumea moare din cauza lipsei ei de curaj. Nu, ea nu ştie.

Dac-ar fi ştiut, fară îndoială că ar fi găsit cam o duzină de argumente cu care să demonstreze că e o mare greşeală.

Şi era o greşeală. Claire nu putea să-şi dea seama şi de ce, dar o ştia, în adâncul sufletului.

— Ea mi-a garantat c-o să aibă grijă de el, zise Claire. Are un plan, Theo. N-ar fi trebuit să te amesteci.

— Planurile Ameliei sunt subordonate propriilor ei nevoi, şi niciodată nu s-a sinchisit să mă includă şi pe mine printre ele, replică Theo. Eu vă ofer, ţie şi băiatului, calea de a ieşi din Morganville. Acum. Astă-seară. Şi trebuie să nu vă mai întoarceţi niciodată aici.

Nu era chiar atât de simplu.

— Dar părinţii mei...

— Putem să-i luăm şi pe ei cu noi.

— Dar... Bishop poate să ne găsească, argumentă Claire. Vampirii l-au găsit pe Shane, cu familia lui, data trecută, după ce au plecat din oraş. I-au omorât mama.

— Shane şi tatăl lui dau vina pe vampiri pentru ceea ce n-a însemnat decât o foarte firească disperare umană. Mama lui Shane şi-a luat singură viaţa. Înţelegi asta, nu-i aşa? Claire?

Theo părea să vrea ca ea să-l aprobe, însă ea nu-şi dădea precis seama de ce. Poate că el însuşi se îndoia. Când văzu că nu-l aprobă, se arătă dezamăgit.

— Ei bine, e prea târziu acum, în orice caz. Nu putrm discuta despre aşa ceva decât când vom fi la o distanţă sigură. Vă vom ajuta să vă găsiţi un loc aflat mult în afara razei de acţiune a lui Bishop — şi a Ameliei — înainte de a porni noi înşine mai departe.

Unul dintre nepoţi — cel mijlociu, Claire nu reuşea să-şi amintească numele lui — scoase un sunet nepoliticos şi-şi trânti jos cărţile.

— Bunicule, noi nu vrem să plecăm!

Ceilalţi copii încercară să-l facă să tacă, însă el se ridică de la masă.

— Nu vrem! insistă el. Niciunul dintre noi nu vrea. Avem vieţile noastre aici. Am încetat să fugim. Era un loc sigur. Acum, vrei să fugim iarăşi, s-o luăm încă o dată de la capăt...

— Jacob! strigă soţia lui Theo, părând de-a dreptul şocată. Nu vorbi aşa cu bunicul tău!

— Pe noi nu ne întrebi niciodată. Vrei să ne prefacem toţi că

suntem copii şi acum. Nu suntem, bunico. Ştiu că tu şi cu bunicul nu puteţi să acceptaţi asta; ştiu că nu vreţi să ne lăsaţi de capul nostru, dar suntem capabili să ne luăm propriile hotărâri.

Doamna Goldman părea să nu ştie ce să mai spună. Theo rămase pe gânduri o vreme, după care încuviinţă.

— Foarte bine. Vă ascult. Ce hotărâre aţi luat?

— Să rămânem aici, îi răspunse Jacob.

Îşi coborî privirea spre fraţii şi surorile lui, care încuviinţară... chiar dacă unii parcă fără voia lor, totuşi.

— Voi, dacă vreţi, puteţi să plecaţi, dar noi nu-i permitem lui Bishop să ne alunge. Şi, orice-aţi spune voi, noi asta o să facem. Voi doar îl scutiţi de efortul de a ne exila.

— Dacă exilul m-ar fi îngrijorat, aş fi fost de acord cu voi. Dar nu e aşa.

— Tu crezi c-o să încerce să ne ucidă? întrebă Jacob, clătinând din cap. Nu. Nu mai e ca pe vremuri, bunicule. Nimeni nu ne vânează aici.

— Dac-am învăţat ceva în lunga mea viaţă, e că mereu ne vânează câte cineva, zise soţia lui Theo. Acum, stai jos, Jacob. Şi ceilalţi, staţi jos. Ajunge cu toate astea. Aţi fost nepoliticoşi de faţă cu prietena noastră.

Claire ar fi vrut, cumva, să-şi ceară scuze: Jacob o săgetă cu o privire vecină cu furia, însă se lăsă să cadă la locul lui pe podea, cu umerii lăsaţi. Ea nu se gândise niciodată la asta, dar presupuse că pentru foarte mulţi dintre vampiri Morganville era locul cel mai bun cu putinţă: să nu mai trebuiască să priveşti mereu peste umăr, să te aştepţi pe manent să fii descoperit. Gata cu grijile despre cum să prinzi rădăcini, să-ţi faci prieteni, să-ţi aranjezi un fel de viaţă.

— Theo, zise doamna Goldman, făcând semn spre uşa pe care veniseră. Aud că vine cineva.

— Are urechi mai bune ca ale mele, îi mărturisi Theo lui Claire. Staţi aici. Mă duc eu să le deschid.

— Dar...

— Stai aici. N-ai de ce să te temi. Foarte curând, vei fi împreună cu tânărul tău.

Plecă, închizând uşa în urma lui. Doamna Goldman se duse încetişor să stea de vorbă cu copiii şi cu nepoţii ei, cu o voce scăzută, dar autoritară — felul în care totdeauna vorbesc

mamele cu copiii lor care fac tămbălău în faţa oaspeţilor — în timp ce Claire rămase pe loc, neştiind ce trebui să facă. Dacă ei reuşiseră să-l scoată pe Shane din închisoare, era un lucru bun, nu? Poate nu şi în conformitate cu planul Ameliei, dar asta nu însemna că ar fi şi de rău. Nu neapărat.

Claire îşi scoase telefonul mobil şi apăsă butonul pentru apelarea rapidă a numărului din Casa Glass. Nu răspunse nimeni, cel puţin la primele trei sunete de apel.

La cel de-al patrulea, i se păru că aude pe cineva ridicând rcceptorul, însă zgomotul fu acoperit de un strigăt de avertisment din partea doamnei Goldman, din spatele ei.

Uşa sări cât colo, şi Theo zbură prin cadrul ei, izbinduse de Claire şi doborând-o la podea. Telefonul îi sări din mâini, alunecând până sub fundul întunecat al unul vechi fotoliu tapiţat. Nu putea să respire: umărul lui Theo o izbise în stomac, şi în timp ce se străduia să-şi repună muşchii în funcţiune, văzu pete negre plutindu-i pe la marginea câmpului vizual. Îşi simţea întregul corp de parcă s-ar fi lichefiat, fierbinte, şi nu-şi dădea precis seama ce se întâmplase, ci doar că era ceva rău...

Doamna Goldman făcu un salt pe deasupra trupului lui Claire şi-l înşfacă pe Theo, care încerca, slăbit, să se ridice. Îl trase înapoi în colţ, lângă copii, şi se postă neînfricată în faţa tuturor, cu colţii scânteietor de albi, înfruntând inamicul.

— Ei, nu face asta, se auzi o voce mieroasă, dar întunecată, dinspre umbrele din cadrul uşii. Nu e nevoie de violenţă, nu-i aşa?

Lumina se opri asupra chipului femeii-vampir din prag, şi Claire simţi că i se face rău. Era Ysandre. Greţoasa paraşută favorită a lui Bishop. Numai că în clipa de faţă era înveşmântată profesional, cu pantaloni negri din piele şi o geacă masivă, cu mâneci lungi şi glugă. Putea fi desenată doar în alb şi negru, dacă n-ar fi fost fanta aceea roşie pe post de gură.

— Am ceva pentru matale, cucoană, zise.

Îşi duse mâinile înapoi, înşfacă două persoane de păr şi le propulsă pe ambele înăuntru. Erau Clarence şi Minnie, fiu şi fiică ai lui Theo Goldman. Vampirii nu puteau fi văzuţi prea frecvent rupţi în bătaie, însă aceştia doi aşa arătau, şi Claire mai simţi o dată că i se face rău la vederea fricii de pe faţa doamnei Goldman.

— Dă-le drumul, zise ea. Copii! Veniţi încoace!

— Mai uşor, replică Ysandre, trăgându-i pe cei doi de păr. Mai întâi, hai să vorbim despre asta. Domnul Bishop nu e prea încântat de faptul că familia voastră şi-a călcat cuvântul dat faţă de el. V-a permis să staţi aici, vii şi liberi, şi în schimb, să nu vă amestecaţi în problemele lui. V-aţi ţinut departe de problemele lui, drăguţă. Fiindcă zău că nu pare aşa, din moment ce i-aţi trimis pe copiii ăştia frumoşi ai voştri să încerce să-i scoată din închisoare pe duşmanii lui.

Claire încetă total să se mai mişte. Stătea încovrigată pe o parte, încă străduindu-se să respire, tremurând, iar acum simţea că întreaga lume se prăbuşeşte peste ea. Să încerce. Să încerce să-i scoată din închisoare pe duşmanii lui.

Nu reuşiseră. Shane era, în continuare, prizonier.

Ysandre nu venise singură. Îi împrânci pe băiatul şi fata familiei Goldman în braţele mamei lor, iar în spatele ei, o întreagă şi solidă armată de vampiri umplu întunericul.

— Nu cunoşteam locul, remarcă Ysandre. În orice caz, nu ştiam că e un tunel care trece exact pe sub el. E într-adevăr convenabil. Nici măcar n-a mai trebuit să suportăm arsurile soarelui ca să ajungem la voi.

Îşi dădu pe spate părul negru şi lucios şi, în această mişcare, dădu cu ochii de Claire. Îi adresă un zâmbet lent, ucigător.

— Ei, ca să vezi. Micuţa domnişoară Perfecţiune. Oh, cred că domnul Bishop o să fie foarte dezamăgit de tine.

Claire încercă să se ridice şi fu cât pe ce să cadă. Încă n-o durea nimic, dar ştia că avea s-o doară. Vânătăi, în majoritate, poate şi vreo două întinderi musculare.

Theo Goldman o prinse. Se ridicase în picioare în timp ce ea nu-l văzuse, şi acum o ajuta să se ridice la rândul ei. De aproape, îi văzu deznădejdea din ochi, înainte de a-şi afişa un zâmbet prefăcut, pentru ochii Ysandrei.

— Presupun că vom merge cu tine, zise el. Pentru o nouă întrevedere cu mărinimosul nostru stăpân.

— Unii dintre voi, da, încuviinţă ea. Iar alţii, nu.

Pocni din degete şi arătă spre Claire. Doi vampiri masivi, musculoşi, se avântară din spatele ei şi-o apucară pe Claire de braţe, luând-o pe sus. Când Theo începu să protesteze, îl împrânciră la loc, spre familia lui.

— Vreau să vă prezint un vechi prieten de-al domnului Bishop. Numele lui este Pennywell. Totuşi, bănuiesc că e posibil să vă fi

cunoscut deja.

Şi, în timp ce era târâtă afară din încăpere, în întunecosul spaţiu deschis din Common Grounds, Claire trecu pe lângă străinul pe care-l văzuse în biroul lui Bishop, de ziua ei de naştere. El — sau ea? era greu să-ţi dai seama — trecu pe lângă Claire, ca şi cum ea nici n-ar fi existat, îndreptându-se spre camera în care erau ţinuţi membrii familiei Goldman.

— Staţi! urlă Claire. Ce-o să le faceţi?

Pennywell nici măcar nu-şi încetini mersul. Ysandre o privi peste umăr şi-i făcu cu ochiul.

— Nu-ţi mai bate acum capul cu toate astea, gânguri ea pe un ton fals înţelegător. Ai destule probleme de-ale tale pentru care să-ţi faci griji. Adio, Claire.

Şapte

Era acolo o scară secretă, care cobora spre un surprinzător de larg şi bine luminat tunel, dedesubtul cafenelei Common Grounds. Un zid fals din cărămidă dădea spre un labirint de tuneluri suficient de spaţios şi pentru automobile... şi chiar se vedea unul aşteptând, o limuzină mare, cu motorul pornit. Unul dintre vampirii care-o luaseră captivă pe Claire deschise o portieră din spate şi o împinse înăuntru, urcându-se apoi după ea. Celălalt se aşeză în faţă şi, după doar câteva secunde, porneau deja în călătorie prin lumea secretă de sub Morganville.

— Hei, zise Claire.

Vampirul care stătea lângă ea, pe bancheta din spate, îi aruncă o privire, după care întoarse capul. Era cam de două ori cât ea, şi îi dădea impresia că ar fi putut s-o frângă în două doar cu o vorbă aspră şi cu degeţelul mic.

— Ce-o să se-ntâmple cu ei? îl întrebă.

El ridică din umeri, nu că n-ar fi ştiut... mai degrabă pentru că doar nu se sinchisea să-i răspundă. Familia Goldman nu însemna mai nimic pentru el. Claire, chiar şi mai puţin.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea, surprinzându-se până şi pe sine.

Dar, dintr-un anume motiv, voia să ştie. Fratele lui Dean... nu fusese doar un anonim Băiat Rău Numărul Patru. Şi nici vampirul de lângă ea. Avea şi el un nume, o istorie a lui, poate chiar persoane pe care le interesa ce se-ntâmpla cu el.

— Cum mă cheamă, n-ai tu treabă, îi răspunse vampirul, continuând să privească afară pe fereastră, chiar dacă n-avea de văzut decât cărămizi, şi acelea nedesluşite.

— Pot să-ţi spun, mai pe scurt, Naitu?

Era o glumă în stilul lui Eve, însă Claire nu fu de părere că i-ar fi reuşit prea grozav, fiindcă vampirul nici nu clipi măcar. Doar făcu abstracţie de ea.

Se concentră să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla cu Shane.

Maşina ţâşni afară din tunel în mare viteză, urcând pe o rampă şi ajungând la suprafaţă prin ceea ce părea o clădire industrială: încă unul din drumurile secrete din Morganviile.

Cotiră şi intrară pe o stradă rezidenţială din apropierea casei părinţilor lui Claire: recunoscu două dintre clădirile mistuite de flăcări şi animalele modelate în gardul viu tuns cu grijă în faţa casei cu şindrilă galbenă din colţ. Mereu i se păruse că veveriţa arăta cam aiurea.

Nu încetiniră deloc; limuzina goni mai departe pe străzi. Lumea se dădea la o parte din drum: biciclete, automobile, chiar şi vreo doi pietoni, care se grăbeau spre casele lor pe înserat. Vampirul de la volan, chiar dacă avea parbrizul complet înnegrit, tot purta ochelari de soare şi mânuşi, şi avea faţa acoperită în cea mai mare parte. E tânăr, se gândi Claire. Vampirilor mai bătrâni nu le păsa chiar atât de soare. Le facea rău, dar nu-i omora. Ceea ce însemna că, probabil, Bishop îşi recrutase noi forţe.

Până să-i mai vină în minte altceva de spus care să nu-i atragă moartea, limuzina viră pe o stradă largă şi umbrită. La capătul ei, Claire zări clădirile cunoscute, şi vasta întindere verde a Pieţei Fondatoarei.

O duceau la Bishop.

Se strecură cât mai aproape de portieră, fără să se grăbească, iar atunci când limuzina încetini, pentru un nou viraj, încercă s-o deschidă şi să se arunce afară.

Încuiată. Normal. Vampirul de pe bancheta din spate nu catadicsi nici măcar s-o privească.

O altă rampă, aceasta din urmă coborând pe sub nivelul străzilor, şi după doar o jumătate de minut, erau deja în parcarea subterană. Claire tot încercase să-şi ticluiască un plan, însă, sincer vorbind, nu prea găsise mare lucru. Îşi pierduse şi telefonul mobil atunci când se ciocnise Theo de ea, dar oricum n-avea nici cea mai vagă idee pe cine ar fi putut să sune. Pe fundul rucsacului avea ascunsă o ţepuşă care, poate, doar poate, ar avea cum s-o folosească… dar numai într-o situaţie de unu la unu, şi celălalt unu să fie mult mai puţin înfricoşător decât cei doi care o escortau în prezent.

— Jos, îi ordonă vampirul de pe bancheta din spate, în clipa în care încuietorile portierelor ţăcăniră. Nu încerca să fugi.

Nici n-avea de gând. Voia să-şi economisească puterile pentru ceva mai util.

Care să fi fost acel ceva util, nu-şi dădu seama prea clar cât timp se îndreptară spre ascensor şi se înghesuiră înăuntru. O

pseudo-nu-prea-muzică trâmbiţa în cutia din oţel plus mochetă, făcând ca totul să semene şi mai mult a coşmar.

Uşile ascensorului se deschiseră spre un spaţios salon protocolar, cel rotund, prin care se foiseră ea şi Myrnin, în costumaţiile lor, înaintea banchetului de bun-venit pentru Bishop, cel care constituise punctul de pornire pentru tot ce mergea acum anapoda în Morganville. Uşile salonului pentru banchete erau închise, paznicii-vampiri conducând-o, în schimb, de-a lungul coridorului, spre biroul lui Bishop.

Michael fu cel care deschise uşa. Avu o clipă de ezitare şi fu cât pe ce să-şi piardă calmul, însă apoi îşi înclină capul şi făcu un pas într-o parte, lăsându-i pe ei trei să intre. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere.

Nici măcar domnul Bishop.

— Ce se-ntâmplă? se interesă Claire. Am crezut... El unde e?

— Stai jos şi taci, mârâi paznicul-vampir solid care stătuse lângă ea pe bancheta din spate, îmbrâncind-o pe un scaun.

Michael dădu impresia că ar fi tentat să sară în apărarea ei, însă Claire scutură din cap. Nu merită. Oricum, nu încă.

Uşa biroului se deschise, şi intră domnul Bishop, îmbrăcat cu acelaşi costum negru şi aceeaşi cămaşă albă pe care le purtase şi în ziua precedentă. Era ceva sălbatic în privirea pe care i-o aruncă lui Claire, însă nu se opri: se duse până la biroul lui şi se aşeză.

Niciodată nu făcea aşa ceva. Iar Claire nu putea să-şi imagineze că ar fi un semn bun.

— Vino încoace, îi zise el.

Claire n-ar fi vrut să se supună, dar simţi puterea urzită în tatuajul din braţul ei trezindu-se brusc la viaţă. Reacţina la vocea lui Bishop — numai la a lui — şi pe cât mai mult se străduia să i se împotrivească, pe atât mai rău o durea. Însă Patience Goldman avusese dreptate. O duru cu mult mai puţin decât se-ntâmplase înainte. Poate că, într- adevăr, puterea farmecului scădea.

Dar era mai bine să nu i se împotrivească şi să-i dea lui de înţeles aşa ceva, dacă era adevărat. Inspiră adânc şi se lăsă trasă de el mai aproape, chiar până în faţa biroului. Bishop se aplecă înainte, fixând-o cu ochii lui reci şi goi, cu coatele proptite de suprafaţa lucioasă a lemnului.

— Ştiai ce avea de gând să facă Goldman? o întrebă. Tu l-ai

instigat?

— Nu, răspunse.

Oricum, nu era convinsă că i-ar fi fost de vreun folos lui Theo dacă ar fi luat vina asupra ei.

Bishop o sfredeli cu privirea până simţi c-o străpunge, după care se lăsă pe spate şi le permise pleoapelor să coboare uşor, acoperind ochii pe jumătate.

— Şi-aşa, nu prea contează, zise. Ştiam că în astfel de persoane nu poţi să ai încredere nici măcar pentru o clipă. Am stat cu ochii pe ei. Iar tu... ştiu că nici în tine nu pot să am încredere, fetiţo. Te-am priponit, dar nu te-am îmblânzit. Eşti mai tare decât pari, la fel ca fiica mea, Amelie. Nu-i de mirare că te-a luat sub Protecţia ei.

— Ce vreţi să faceţi cu familia Goldman?

Bishop plesni biroul cu palma, suficient de tare încât să-şi lase amprenta palmei întipărită adânc de un centimetru în lemn.

— Am terminat cu înfrânarea. Oraşul acesta va învăţa că eu nu sunt cineva pe care să-l superi, cineva cu care să te joci, cineva de care să-ţi baţi joc. Veţi învăţa toţi.

Claire ar fi fost tentată să riposteze cu vreo remarcă spirituală, însă vedea clar furia sălbatică din el, şi ştia că abia aştepta să se dezlănţuie. Aşa că rămase la locul ei, tăcută, urmărindu-l cu privirea, până când Bishop, încetul cu încetul, se destinse. Când dădu să se retragă, el o opri:

— Stai acolo. Am ceva pentru tine.

Pocni din degete, iar când se deschise uşa, intră Shane. Ieri, în celulă, nu-l observase, dar acum vedea că slăbise faţă de cum fusese în urmă cu câteva luni... şi mai era şi plin de vânătăi, şi clocotea de furie. Când îl văzu pe Bishop, se avântă spre el.

— Nu! urlă Claire. Shane, opreşte-te!

El nu se opri, dar nici nu mai avu nevoie. Michael zbură fulgerător prin cameră şi i se puse în cale, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare ca de urs şi silindu-l să se oprească brusc.

— Dă-mi drumul! urlă Shane cu o voce răguşită, frântă de încordarea furiei sale. Naiba să te ia, Michael, dă-mi drumul!

Încercă să se elibereze, dar Michael nu-l slăbi din strânsoare. Îl împinse înapoi, tocmai până la perete, şi-l imobiliză acolo. Claire nu putea să-i vadă chipul lui Michael, însa putea să zărească o parte dintr-al lui Shane, şi observă o schimbare în el. Shane încetă să se mai zbată, ca şi cum ar fi recepţionat un

mesaj nevăzut de ea.

— Eu sunt un stăpân bun, zise Bishop, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tu mi-ai cerut o favoare de ziua ta de naştere, Claire. Ţi-am acordat permisiunea unei vizite. Astăzi, am ajuns la concluzia că a fost un cadou prea sărac. Îţi voi dărui, aşadar, ceea ce vrei. Shane va fi liber să plece.

Claire nu îndrăzni să respire, să clipească, să se clintească. Ştia că era o păcăleală, un mod crud de a-i zdrobi speranţele, ca şi pe ale lui Shane, de asemenea.

— De ce? întrebă, în cele din urmă. Îşi simţea buzele amorţite. De ce acum?

— Pentru că am de gând să vă învăţ pe amândoi, o dată pentru totdeauna, ce înseamnă să mă sfideze cineva pe mine, şi să vă las să duceţi vestea, zise Bishop. Michael. Ţine-i, dar ai grijă ca amândoi să vadă tot. Nu accept ca elevii mei să nu-şi însuşească lecţiile.

Puterea cu care o trăgea Bishop se risipi brusc, şi Claire se împletici înapoi, ciocnindu-se de Michael. Braţul lui îi cuprinse mijlocul, şi ea îi simţi buzele apăsându-i urechea.

— Nu te mişca, îi şopti el. Orice s-ar întâmpla, tu să nu te mişti. Te rog. Te apăr eu.

De cealaltă parte a lui Michael, Shane tăcea mâlc. Nu privea spre Bishop. Privea pieziş, spre Claire, şi era foarte speriat... speriat ca nu cumva să i se întâmple ei ceva, îşi dădu seama. Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu ştiu precis şi cum îi ieşi.

Shane deschise gura să spună ceva, dar înainte să poată scoate un sunet, intră un paznic-vampir, aducând cu el un bărbat slab, uscăţiv, cu un păr creţ încărunţit şi răvăşit şi o cicatrice urâtă de-a lungul feţei.

Tatăl lui Shane. Arăta mai bătrân, mai sfrijit şi chiar mai vulnerabil decât i se păruse lui Claire în celulă: întru nimic asemănător cu masivul şi înfricoşătorul monstru care o terorizase când îl cunoscuse.

— Shane, eşti atent? întrebă Bishop. Vreau ca tu să înveţi, astfel încât să nu mai comiţi şi altă dată aceleaşi erori.

— Tată, zise Shane. Tată?

Frank Collins întinse o mână în faţă, ca să-l oprească pe Shane din strădaniile lui de a se elibera.

— Nu e nimic. Acum, n-are ce să-mi mai facă.

Se întoarse cu faţa direct spre Bishop.

— Am văzut destule la viaţa mea, aşa că nu mi-e teamă de nimic din ce-ai putea să pui pe masă, sugătorule. Aşa că, omoară-mă şi să terminăm odată cu asta.

Bishop se ridică lent de pe scaun, dar rămase în spatele biroului.

— Dar, domnule Collins, mi-ai interpretat greşit intenţiile. Nu am de gând să te omor. Niciodată n-aş face aşa ceva. Îmi eşti mult prea preţios.

Mâinile lui palide se repeziră ca două fulgere, îl apucară pe tatăl lui Shane şi-l smuciră spre el, pe deasupra biroului. Claire închise ochii când văzu colţii ieşind la iveală, şi ochii lui Bishop aruncând flăcări roşii. Nu văzu muşcătura în sine, dar auzi urletul lui Shane.

Se termină în vreo treizeci de secunde, timp în care Shane nu încetă să se zbată în strânsoarea lui Michael.

Claire nu se zbătu deloc. Pur şi simplu, nu putea.

Auzi o bufnitură în clipa în care trupul domnului Collins izbi podeaua, dar când deschise ochii, îşi dădu seama că se înşelase în toate privinţele. Şi se înşelase foarte rău.

Bishop nu terminase.

Vampirul îşi sfâşie pielea de la încheietura mâinii, îi deschise cu forţa gura lui Frank Collins şi lăsă sângele să curgă în ea, în timp ce-şi punea cealaltă mână pe creştetul bătrânului. Claire mai văzuse aşa ceva: la fel procedase Amelie cu Michael, însă pentru Amelie fusese greu şi epuizant să creeze un nou vampir.

În timp ce, pentru Bishop, părea uşor.

— Nu, strigă Shane. Nu, încetează!

Şi, chiar acolo, chiar sub ochii lor, Frank Collins tuşi, se înecă, apoi reveni la viaţă. Părea să fie ceva dureros, şi dădu impresia că trece o veşnicie până să înceteze zbaterile şi ţipetele.

Iar când încetară, el nu era Frank Collins. Nu mai era.

Deschise ochii, şi-i avea roşii.

— Aţi văzut? zise Bishop, ştergându-şi sângele rămas pe încheietură de haina lui neagră. Nu sunt crud. N-o să-ţi mai pierzi vreodată tatăl, Shane. În vecii vecilor.

Claire îi auzi respiraţia lui Shane, iute şi sacadată — mai degrabă spre hohotele de plâns, decât spre icnetele sforţărilor — însă nu putu să-l privească. Îl cunoştea; ştia că n-ar fi vrut să-l vadă astfel. Aşa e Shane. Mereu încearcă să mă protejeze pe

mine.

Michael îi dădu drumul lui Claire. După ce-i aruncă o scurtă privire, se întoarse spre Shane.

— Nu-mi face tu mie o criză, îi zise. Nu. Nu e nici momentul, nici locul.

Shane nici măcar nu-l învrednici cu o privire. Îşi privea tatăl.

Frank Collins, care stătea în picioare alături de Bishop, privea stăruitor spre fiul său, şi lui Claire nu i se păru că privirea aceea ar fi fost una de grijă părintească.

Ci, mai degrabă, de foame.

— Sper că toată lumea a învăţat câte ceva pe ziua de azi, comentă domnul Bishop. Mai întâi de orice, că ştiu tot ce se întâmplă în Morganville. Al doilea. Nu tolerez tentativele nesăbuite de rebeliune. Al treilea... mă rog. Sunt atât de bun şi de îndurător, încât nimeni altcineva nu va muri azi din această cauză. Nu, nici măcar cei din familia Goldman, îţi răspund înainte de a-ţi behăi întrebarea în urechile mele. Sunt închişi într-un loc sigur, deocamdată, până când mă voi hotărî asupra unei pedepse corespunzătoare.

Pocni din degete spre Michael.

— Condu-ţi prietenii acasă, băiete. Ar fi o îngrozitoare ironie a sorţii dacă i-ar goli de sânge pe drum vreun trecător oarecare. Sau cineva din familie.

Cu accent pe îngrozitoare, îşi zise Claire, în sinea ei. Îl apucă pe Shane de o mână rece şi tremurătoare şi-l forţă şi întoarcă faţa spre ea.

— Hai să mergem, îi zise. Trebuie să plecăm, Shane. Imediat.

Nu era tocmai convinsă că el o înţelesese, însă Michael o ajută, înghiontindu-l ori de câte ori îşi încetinea paşii. Trecură zece secunde atât de lungi, până când ajunseră de cealaltă parte a uşii închise, sub ochii paznicilor-vampiri ai lui Bishop. Claire se simţi de parcă ar fi fost ultimul sandviş rămas pe masa de prânz.

Shane se smulse din transă când urcară în lift.

Din nefericire.

Michael tocmai apăsa pe butonul corespunzător nivelului la care se afla garajul, aşa că fu prins pe nepregătite.

Shane îi expedie o lovitură drept în faţă, un pumn rapid şi neaşteptat; chiar când se întorcea spre el. Fusese un pumn îndeajuns de tare ca Michael, chiar şi cu forţa lui de vampir, să-l

resimtă şi să se prăbuşească înapoi, pe peretele cabinei, întipărind în el un contur neregulat al umerilor săi.

Când Shane încercă să-i ardă o a doua lovitură, Michael îi prinse pumnul în palma desfăcută.

— N-am avut ce să fac, Shane, zise el, însă în spatele cuvintelor lui mai era ceva. Ceva cu mult mai blând. Hai să ne amânăm meciul în cuşcă pentru altădată, când n-o să mai fie Claire prinsă la mijloc, bine?

Ea nu era chiar la mijloc, dar destul de aproape. Nici gând să poată scăpa fără vânătăi, în eventualitatea în care Michael şi Shane s-ar fi hotărât să-şi vadă de bătaia lor într-un spaţiu atât de mic şi închis.

Shane se opri şi, ca şi cum ar fi uitat complet de prezenţa ei acolo, se întoarse s-o privească. Pentru o clipă, pe faţă nu avu vreo expresie, după care îl potopiră mai multe odată: durere, furie, uşurare.

Şi, în cele din urmă, oroare.

Îşi lăsă pumnul în jos, adresându-i lui Michael o privire care grăia destul de limpede Mai târziu, şi se întoarse spre Claire. Era o jumătate de metru distanţă între ei, şi cam o milă depărtare.

— Îmi pare rău, şopti ea. Dumnezeule, Shane... îmi pare foarte rău.

El se cutremură, apoi se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Ca îmbrăţişare, fu una cam dezordonată, încâlcită, strânsă, un pic cam disperată, plină de nevoie. El avea nevoie de ea. Avea mare nevoie.

Nu spuse nimic cât timp liftul îşi desfăşură coborârea lentă. Ea îi ascultă respiraţia până când, în cele din urmă, Shane scoase un geamăt, de suferinţă, şi se desprinse de ea. Claire îl ţinu de mână.

— Hai, îi zise ea, şi Michael le ţinu uşa, astfel încât să iasă amândoi în garajul întunecos.

Claire ştia că, probabil, există pericole acolo, prin întuneric, însă nu-i păsa. Era obosită şi, în clipa de faţă, îi ura pe toţi pentru faptul că-i făcuseră atât rău lui Shane, încât ar fi fost capabilă să-şi înfigă ţepuşa în oricine. În Amelie. În Sam. În Michael. Nu-i venea să creadă: el nu făcuse absolut nimic ca să-l împiedice pe Bishop. Abia acum îşi dădea seama că el nu făcuse decât să stea acolo... şi să privească.

Shane se învăluise într-o tăcere înfricoşătoare. Michael îl ocoli

şi deschise portiera din spate a automobilului său standard pentru vampirii din Morganville: Claire urcă împreună cu Shane, lăsându-l pe Michael singur în faţă.

Dacă el o fi avut vreo obiecţie cu privire la amplasarea pe locuri, oricum şi-o ţinu pentru sine.

Shane o ţinu strâns de mână tot drumul: prin tunelurile întunecoase, apoi pe străzile întunecate. Ea nu fu atentă pe unde mergeau. În clipa de faţă, oricare loc era la fel de bun, atât timp cât avea mâna lui într-a ei. Atât timp cât rămâneau împreună. Nefericirea lui era ca un nor negru şi gros, dar măcar se puteau ţine unul de celălalt în mijlocul lui. Nu era capabilă să-şi imagineze cum ar fi fost să fii singur într-o astfel de situaţie.

După ce Michael opri maşina şi deschise portiera din spate, totuşi, Claire îşi dădu seama că el urmase literalmente instrucţiunile lui Bishop.

Îi adusese acasă.

Decadenta splendoare victoriană a Casei Glass se întindea spre cerul nopţii. Stejarii însufleţiţi îşi fluturau micile frunze ţepene în bătaia vântului, iar în depărtare, ciorile cu penajul negru şi lucios porneau o asurzitoare hărmălaie de ţipete şi croncănituri într-un copac din grădina vecină. Ciorile iubeau amurgul, îşi aminti Claire. Era cea mai zgomotoasă perioadă a zilei pentru ele. Întregul cartier se umpluse de sunete ca de cioburi de sticlă într-un blender.

Îl scoase pe Shane din maşină şi deschise poarta. În timp ce urcau treptele, uşa casei se deschise, şi în prag apăru Eve... astă-seară nu în negru, ci în purpuriu, cu colanţi roşii şi pantofi negri butucănoşi, cu talpa groasă. Avea o ţepuşă într-o mână şi un cuţit din argint în cealaltă, dar când îi văzu urcând treptele, le scăpă pe amândouă pe podea şi se repezi spre Shane.

El o prinse din zbor, mai mult dintr-un reflex de autoapărare.

— Eşti liber! ţipă ea, şi-i mai dărui o îmbrăţişare cu supliment de strânsoare înainte de a se repezi înapoi pe treapta de sus, unde se lansă într-un dans triumfal situat undeva la mijloc între jocul liniei de fund în fotbalul american şi mişcările fetelor din corpul de balet. Ştiam eu c-o să-ţi iei valea, Collins! Ştiam, şi gata! Bate palma...

Îşi ridică braţul cu palma întinsă, pregătită să-i primească plesnitura, însă el doar o privi. Zâmbetul şi palma ridicată ale lui Eve căzură simultan, şi ea privi repede spre Claire, apoi spre

Michael.

— O, Doamne, exclamă, lăsându-şi mâna în jos. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu aici, afară. Hai să mergem înăuntru, zise Michael. Imediat!

Shane nu ajunse prea departe. De fapt, la doar cinci paşi mai încolo prin antreu, renunţă şi... se opri. Se lipi cu spinarea de perete, se lăsă să alunece până ajunse aşezat pe podea, şi rămase acolo, privindu-şi palmele.

Claire nu ştia ce altceva ar fi putut să facă, decât să stea şi ea. Dar, până să se poată aşeza alături de Shane, Eve o apucă de cot şi-o zgâlţâi cu putere.

— Hei! Ce s-a întâmplat? Ai sunat acasă, dar s-a întrerupt. De-atunci, te-am tot căutat, sunând la oricine mi-a putut trece prin cap. Hannah a pornit şi ea să te caute. Ce e?

— Tatăl lui Shane, răspunse Claire.

Eve îi dădu drumul şi-şi astupă gura cu palma, făcând ochii mari. Deja cam simţea ce avea să urmeze.

— Bishop... l-a... l-a transformat în vampir. Chiar sub ochii noştri, zise Claire, după care îşi coborî privirea spre Shane. Chiar sub ochii lui, preciză.

Eve nu mai ştia ce să zică. Doar stătu să-l privească, după care, în cele din urmă, se întoarse spre Michael.

— Şi tu n-ai putut să faci nimic?

El rămase cu capul plecat.

— Nu.

— Nimic? Chiar nimic?

Michael se întoarse şi-şi repezi pumnul în perete cu atâta violenţă, încât întreaga casă păru să se cutremure. Eve scoase un scâncet şi sări înapoi, fiind cât pe ce să se împiedice de Shane, cu pantofii ei supraînălţaţi.

— Nu, repetă Michael, cu un soi de calm forţat care o făcu pe Claire să simtă un junghi pe dinăuntru. Chiar nimic. Dac-aş fi făcut ceva, Bishop ar fi ştiut că nu mai sunt al lui, şi tocmai asta aştepta. Nu era vorba acolo despre Shane sau Claire, nici măcar despre tatăl lui Shane. Era vorba mai degrabă că voia să afle dacă mai sunt şi acum căţeluşul lui.

Shane îşi ridică lent fruntea, şi cei doi băieţi se priviră îndelung, în tăcere.

Michael se lăsă pe vine.

— L-aş fi ucis, dac-aş fi fost în stare, zise. Dar nu sunt îndeajuns de puternic, şi el o ştie. De-asta îi place să mă ţină mereu lângă el, fiindcă ştie că, în adâncul sufletului, îmi doresc să-i pot frânge gâtul. Pentru el, e o distracţie.

— Aşadar, tata n-a fost decât un material didactic într-o lecţie pentru tine, tălmăci Shane. Asta e?

Michael îşi întinse mâna şi şi-o lăsă pe genunchiul lui Shane. I se jupuise pielea de pe articulaţii şi era plin peste tot de tencuială.

Dar nu sângera.

— O să-l dăm noi gata, Shane. Îl dăm noi gata.

— Şi cine-ar fi „noi”? întrebă, obosit, Shane, lăsându-şi capul să cadă la loc spre perete şi închizând ochii. Ştii ce, frate... lasă-mă în pace şi gata. Sunt obosit. Chiar nu pot să... sunt obosit.

Eve îşi puse o mână pe umărul lui Michael.

Hai, îl îndemnă ea. Lasă-l singur. Îi trebuie timp să-şi revină.

Shane hohoti sec. Era ca un cârâit din gât, asemănător cu cele scoase de ciorile de-afară.

— Mda. Timp. Asta mi-ar mai trebui. Timp.

Nu mai părea deloc el însuşi. Dar deloc.

Michael n-ar fi vrut să-l lase, însă Eve insistă, trăgându-l de mână până când îl făcu să se ridice şi s-o urmeze în living.

Lăsându-l pe Shane să stea singur pe podea.

— Hei, îi zise Claire, aşezându-se lângă el şi înfăşurându-şi braţele în jurul genunchilor. Ai de gând să stai aici toată noaptea?

— Posibil.

— Eu mă gândeam...

— La ce? C-o să mă trezesc brusc şi o să merg să-mi pierd vremea cu cine ştie ce joc video? Sau c-o să mănânc un taco? Nu e chiar atât de simplu, Claire. El e...

Vocea lui Shane se frânse, dar apoi deveni mai puternică.

— El a fost tatăl meu. De un singur lucru îi era lui frică pe lumea asta, şi uite că i s-a întâmplat chiar sub ochii mei. Nici măcar să mă gândesc nu pot, în clipa asta.

— Ştiu, zise ea, lăsându-şi capul pe umărul lui. Îmi pare foarte rău.

Stătură acolo împreună timp îndelungat. Eve şi Michael mai veneau, din când în când, să vadă ce fac. După o vreme,

renunţară să-i mai verifice, şi Claire îi văzu urcând la etaj.

În casă se aşternu tăcerea.

— E frig, rosti în cele din urmă Shane.

Claire începuse să moţăie, cu toată poziţia incomodă; vocea lui o făcu să tresară şi să-şi îndrepte brusc spatele.

— Mda, cam, răspunse. Ei, e de la podea.

Cu toate că nu prea era podeaua de vină, bănui Claire.

El rămase pe gânduri, tăcut, examinând problema timp de câteva lungi minute.

— Bănuiesc că ar fi o prostie să stăm aici toată noaptea, nu-i aşa?

— Poate că nu. Dacă asta te face să te simţi mai bine...

Shane îşi întinse picioarele şi oftă.

— Nu văd la ce mi-ar folosi să îngheţ şi să-mi amorţească toate simţurile. În plus, aş avea nevoie de un pat care să nu fie prici de celulă şi să nu fi fost înainte proprietatea vreunui gagiu pe nume Bubba, cu anumite probleme legate de vânturi.

Acesta era — aproape — Shane cel de altădată. Claire îşi îndreptă spinarea şi-şi întoarse faţa spre el. În secunda imediat următoare, el îi întâlni privirea. Nu părea deloc fericit, dar arăta... mai bine.

Încerca să se simtă mai bine.

— Am uitat să te salut, zise el. În biroul lui Bishop, când te-am văzut.

— Date fiind circumstanţele, cred că putem să trecem peste, de data asta, răspunse ea.

Apoi, înghiţi în sec, fiindcă privirea lui continua să fie aţintită asupra ei.

— A trecut ceva timp, zise. De când... ştii tu. De când te-a închis Bishop după gratii.

— Am remarcat, replică el, fără menajamente. Vrei să ştii dacă am de spus vreo poveste cu bărbaţi-înflăcăraţi-după-gratii?

— Ce? se miră Claire, simţind cum roşeaţa începe să-i cuprindă obrajii. Nu! Evident că nu! Doar că... Nu ştiu dacă...

— Nu te mai bâlbâi.

— Tu mă faci să mă bâlbâi. Mereu mă faci, când mă priveşti aşa.

— Cum?

— Ca pe un desert.

Atunci, Shane o linse pe nas. Ea ţipă scurt şi se trase înapoi,

ştergându-se, dar se trezi că el o cuprinde în braţe, şi că buzele lui sunt calde, şi moi, şi umede, şi le apasă pe ale ei cu lăcomie. El n-avea gust de desert, câtuşi de puţin: avea un gust cum îşi imagina ea că ar trebui să aibă un vin roşu cu adevărat bun: întunecat, şi tare, şi urcându-i-se imediat la cap. Muşchii i se încălziră şi începură să vibreze unde-i atingea el, şi se simţi de parcă, doar pentru o clipă, n-ar mai fi existat nimic altceva pe lume.

Nimic, decât ce era în clipa aceea.

Shane se desprinse din sărut şi-şi apăsă obrazul fierbinte pe cel învăpăiat al ei; îi simţi răsuflarea făcând să-i fluture părul de deasupra urechii. Îl simţi trăgând aer în piept, pregătindu-se să spună ceva, însă vorbi ea prima.

— Taci, îi şopti. Nu începe să-mi înşirui motivele pentru care n-ar fi un moment potrivit, sau o idee bună. Nu-mi spune că ar fi cazul să ne gândim la tatăl tău, sau la părinţii mei, sau la ce-o face Bishop chiar în clipa asta. Eu vreau să fiu cu tine, aici. Doar... aici.

— Ei bine, zise Shane, eu nu vreau să fiu aici.

Lumea se înceţoşă şi inima i se prefăcu în cioburi. Ştia că aşa avea să fie, ştia că el avea să se răzgândească, tot acest timp în care fuseseră despărţiţi dându-i răgaz să se gândească la ce nu-i plăcea la ea... în definitiv, de ce-ar iubi-o pe ea unul ca Shane? El mai umblase şi cu alte fete. Mai bune. Mai drăguţe, mai inteligente, mai sexy. Era doar o problemă de timp până ca el să observe că ea nu însemna decât o tocilară sfrijită.

Dar tot o durea: o, Doamne, o durea atât de rău, de parcă ar fi fost înjunghiată cu un pumnal făurit din gheaţă.

Nu-şi putu stăpâni lacrimile care-i inundau ochii, şi nu-şi putu opri hohotele. Shane se încordă şi o împinse înapoi, la o lungime de braţ.

— Ce e? o întrebă. Ce-am spus?

Ar fi vrut să-i răspundă că n-avea nimic, dar avea, pur şi simplu avea, şi n-ar fi putut niciodată să fie altfel. Se simţea de parcă jumătate din ea ar fi murit, în timp ce el o privea nedumerit şi se comporta ca şi cum n-ar fi înţeles ce anume îi făcuse.

Claire se ridică grăbită de lângă el şi se îndepărtă. De obicei, Shane era cel care fugea, însă de această dată, ea nu mai putea să rămână. Nu putea suporta să stea acolo, umilită şi ridiculizată

şi înjosită, şi încercând să fie drăguţă faţă de el, chiar dacă ştia că de aşa ceva avea nevoie. Poate chiar o merita.

— Claire!

Shane încercă să se ridice, însă picioarele nu voiau să-l asculte.

— Fir-ar să fie... aşteaptă... picioarele mi-au cam adormit... stai! Claire...

Ea nu aşteptă, însă el izbuti cumva s-o ajungă, sărind după ea cu picioarele care trebuie să fi alergat ture peste ture de cartier pe beton. Se împiedică de ea şi căzură amândoi grămadă pe canapea. Claire îl plesni şi încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul! exclamă, printre suspine. Dă-mi drumul!

— Nu, până nu-mi spui ce s-a întâmplat. Claire, uită-te la mine. Nu înţeleg de ce te-ai supărat!

Într-adevăr, nu ştia. O implora, cu toată fiinţa lui, să-i spună. Bine, atunci, tu ai vrut-o.

— Tu ai vrut-o, zise şi cu voce tare, o voce care-i tremura mai mult decât şi-ar fi dorit. Am înţeles. Nu vrei să fii cu mine în clipa asta. Poate chiar niciodată. Înţeleg, a trecut mult timp... şi tatăl tău... eu doar... nu pot... Of, lasă-mă odată!

— Ce naiba tot spui acolo?

Şi atunci, el înţelese. Claire văzu cum gândul îi umple creierul, şi ochii i se fac mari.

— Of, Doamne... Claire... Tu ai crezut că eu nu vreau... Nu, Dumnezeule, nu! Când am zis că nu vreau să fiu aici, am vrut să zic că nu voiam să fiu acolo. Înţelegi, să stau pe podeaua aia rece şi să-mi îngheţe fundul. Voiam să fiu cu tine. Numai că voiam să fiu cu tine altundeva.

Clătină din cap.

— Voisem să sune ca o glumă. Urma să zic: „Vreau să fiu pe canapea.” OK, a fost o tâmpenie, ştiu. Scuză-mă. Niciodată n-aş fi vrut ca tu să crezi... Ia stai! În definitiv, de ce-ai crede tu că eu nu sunt mort după tine?

Pentru că sunt fată, răspunse Claire, în sinea ei. Abia mai putea să-şi stăpânească uşurarea care erupea în interi orul ei. Pentru că suntem proşti, şi nesiguri, şi ne închipuim că niciodată, dar niciodată, n-o să fim îndeajuns de buni. Totuşi, n-o spuse şi cu voce tare. Era bine ca băieţii să nu ştie anumite lucruri.

— Păi, doar că... a fost o zi tare grea...

Plângea încă şi nu părea capabilă să se oprească.

— Îmi pare rău, Shane. Regret că tatăl tău...

— Hei, o întrerupse el, atingându-i obrazul. E de rău, dar mă descurc. Mai multe griji îmi fac pentru tine.

Da, aşa făcea el mereu.

— De ce?

Shane îi şterse lacrimile care-i şiroiseră pe obraji.

— În primul rând, fiindcă nu sunt eu cel care plânge.

Ea încuviinţă, fu scuturată de un frison, după care începu să-şi înghită suspinele. El aşteptă, ţinând-o în braţe, până când, în sfârşit, se linişti: se relaxă, într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse înainte.

Ce fericire stranie, doar de a fi acolo cu el, indiferent de ce s-a întâmplat, sau de ce avea să se-ntâmple. Momentul, îşi zise în sinea ei. Acesta este momentul perfect.

— Shane? zise ea.

Se simţea acum toropită, moleşită de căldura trupului lui.

— Da?

— Tu ai vreo poveste cu bărbaţi-înflăcăraţi-după-gratii?

— Nu tocmai. Scuze pentru gluma proastă, zise Shane, coborându-şi degetul pe obrazul ei şi trasându-i conturul huzelor. Încet. Ştii că mi-am petrecut o grămadă de timp gândindu-mă la tine, nu? La cum arăţi, la mirosul tău, la gustul tău...

— Hărţuitor afurisit!

El o sărută. Era ceva nou în sărutul lui, ceva aprig, şi fierbinte, şi sălbatic, şi ea îşi simţi dorinţele explodându-i în trup, dorinţe pe care nici măcar nu şi le recunoştea, întregul corp parcă-i pluti, ca şi cum ar fi fost un metal, atras de el, ca un magnet. Shane gemu şi-o rostogoli pe spate, lăsându-şi greutatea peste ea şi continuând s-o sărute de parcă ar fi fost cel mai important lucru pe lume.

Buzele lui o lăsară fară aer şi porniră în expediţie pe gâtul ei, pe lângă decolteul tricoului, iar mâna lui trase materialul în jos, lăsând mai multă piele expusă sărutărilor.

Off, exclamă în sinea ei Claire, tulburată, şi încercă să-şi ridice tricoul şi din partea de jos.

Mâna lui Shane se puse peste a ei, oprind-o. Ea îşi ridică privirea.

— Nu aici, zise el.

Ea aşteptă. El o privi cu atenţie.

— Ce e? o întrebă.

— Aşteptam doar să spui şi „Nu acum”. Ştii, ca deobicei.

El zâmbi, şi acum era Shane în stare pură: plin de ascuţişuri şi, totuşi, neobişnuit de dulce.

— Claire, eu tocmai am ieşit de la puşcărie. Tu chiar crezi cu toată seriozitatea că tânjesc după sfinţenie, sau mai ştiu eu ce?

Întregul ei trup începu să fie mistuit de o subită explozie de energie. El a zis „da”. O, Doamne! Şi tot ce-i putu trece prin minte să spună fu:

— Zi-mi cât de dor ţi-a fost de mine.

— Nu pentru orice e nevoie de discursuri.

Aici, avea dreptate. Simţea în el acea energie sălbatică, care făcea să-i vibreze trupul... senzaţie care o cuprinse şi pe ea.

— Dar trebuie să ştiu: tu chiar vrei să faci asta? Sigur?

Claire încercase să nu se gândească la înspăimântătoarea derulare a acestui moment. O întrebase odată pe Eve, pe acel ton şoptit-conspirativ folosit de fete atunci când se ruşinau că nu ştiu încă dacă prima oară chiar doare, sau nu. Eve îi spusese, foarte într-o doară, că da, după care începuse să-i spună totul despre oribila experienţă cu primul ei tip. Motiv pentru care o parte a trupului lui Claire era îngrozită de necunoscut, iar cealaltă parte urla de dorinţă să trăiască acest moment, fie ce-o fi.

— Da, îi răspunse, şi întregul trup i se linişti, năucit. Da, Shane. Vreau s-o fac. Vreau s-o fac cu tine.

El răsuflă adânc şi scoase un hohot de râs tremurat.

— Cu nimeni altcineva? Nici măcar cu tipul sexy care apărea gol în filmul ăla? Nu? Bine. Nu te obligă nimeni.

O mai sărută o dată, dar repede şi cald.

— Sus?

Se lăsară să lunece împreună de pe canapea, mână în mână, după care el o conduse pe scară, în sus, întorcându-şi spre ea priviri pline de dorinţă, oprindu-se la fiecare câteva trepte ca s-o sărute. Până când ajunseră sus, ea deja fremăta şi tremura toată.

Shane îi arătă, întrebător, spre uşa camerei lui, dar ea scutură din cap. Camera ei era mai mare, şi situată în capătul coridorului. Mai multă intimitate.

Shane inspiră adânc, repezit, tremurat.

— Cinci minute? întrebă. Am nevoie de un duş.

Ea încuviinţă, cu toate că gândul de a fi despărţită de el se părea, cumva, riscant. Oricare dintre ei s-ar fi putut răzgândi în oricare clipă.

Deschise uşa propriei camere, în timp ce Shane intra în baie.

Până acum, nu-i trecuse prin minte, dar se gândi că Eve ar fi putut să-i transforme fosta cameră în orice altceva: într-un depozit vestimentar goth, spre exemplu, plin de veşminte împodobite cu cranii. Sau depozit pentru colecţia ei crescândă de instrumente pentru nimicirea vampiri lor. În loc de aşa ceva, camera era exact aşa cum o lăsase Claire: ordonată, oarecum sterilă, fără urmă de lucruri de-ale ei rămase pe-acolo. Pe puţinele mobile se aşternuse un strat de praf, şi aerul i se păru rece timp de câteva secunde, după care începu să se încălzească, de parcă însăşi casa i-ar fi simţit prezenţa şi era nerăbdătoare s-o facă să ne simtă din nou bine-venită.

Patul ei mare şi moale avea încă pe el cearşafuri şi straturi de pături şi cuverturi.

Închise uşa şi se aşeză pe pat. Mâinile îi erau reci şi-i tremurau, iar acum, că Shane nu era acolo, simţea cum raţiunea încearcă să i se strecoare la loc în cap.

Nu, îşi zise, cu încăpăţânare. Nu, de data asta, nu.

Trecură mai puţin de cinci minute până când el intră, cu părul ud atârnându-i în jurul feţei, cu picături de apă pe piele, care-i umezeau tricoul.

Se rezemă de uşă după ce-o închise, privind-o pe Claire.

— Aşa, zise. Poate c-ar trebui să...

— Taci, Shane, îl întrerupse ea, ducându-se să-l sărute, pentru un moment prelungit, cald, încetinit.

Apoi, întinse mâna în spatele lui şi încuie uşa. Doar ea şi cu Shane, fără prieteni care să bubuie în uşă, fără părinţi porniţi să-i despartă cu forţa. Şi nici măcar un vampir asuns printre umbre, care să le strice plăcerea.

Măcar o dată, nu era nimic de natură să-i facă să se răzgândească.

— Să nu îndrăzneşti să mă mai întrebi o dată dacă sunt sigură, zise Claire, ridicându-şi tricoul şi scoţându-l peste cap.

Aerul rece i se furişă pe pielea înfierbântată, provocându-i un frison. Ştia că se înroşeşte, ştia că nu-şi poate stăpâni tremuratul, dar era bine aşa, într-un fel. În timp ce lăsa tricoul

să cadă pe podea, îşi spuse în gând: M-a mai văzut aşa şi altădată. Nu e nimic.

Shane se aşează pe marginea patului, urmărind-o cu o concentrare maximă. Claire îşi aruncă pantofii din picioare, îşi scoase şosetele, îşi desfăcu nasturele şi fermoarul blugilor, după care îi aruncă şi pe ei în acelaşi loc.

Si aşa m-a mai văzut.

Îşi duse mâna la spate, să-şi desfacă sutienul. Dar aşa, nu.

— Stai, îi zise Shane, scoţându-şi şi el tricoul.

Avea pielea mai albă decât şi-o amintea ea, iar muşchii, mai bine conturaţi.

— Vreau să fim chit, îi explică el.

Ea îşi înghiţi hohotul de râs emoţionat.

— Atunci, trebuie să scapi şi de pantaloni.

Shane zâmbi şi se lăsă pe spate, ca să-şi poată manevra nasturele şi fermoarul.

— Scuze pentru lenjerie, zise. Efectele de la închisoare.

— Mă bucur că n-ai zis-o mai devreme. Ah, şi să n-o spui vreodată de faţă cu ai mei.

Pantalonii lui Shane aterizară pe podea, împreună cu pantofii şi ciorapii. Claire îl mângâie cu privirea şi se simţi ameţită la vederea trupului dezgolit.

— Vino încoace, zise el. E frig.

Dădu deoparte aşternuturile şi se strecură sub ele. Ea îl urmă, simţindu-se stângace şi alcătuită numai din colţuri care dădeau impresia că nu prea ştiu cum să se îmbine.

I se păru ciudat să stea întinsă lângă el, dar, în acelaşi timp, pe deplin normal. Erau la centimetri distanţă, întinşi faţă-n faţă, pe o parte. Mistuiţi de dorinţă, dar fară să se atingă.

Lui Shane îi pieri zâmbetul pentru o clipă.

— Tu poţi să-mi spui în orice moment să mă opresc, îi zise. Oricând.

— Ştiu.

— N-o să mă supăr.

— Shane...

— Oricum, tocmai voiam să-ţi spun ceva.

— Ce?

Întinse mâna şi-o mângâie cu dosul palmei pe obraz.

— Te iubesc.

Cum, necum, ea reuşi să nu plângă, deşi ştia că el îi vedea

sclipirea lacrimilor în ochi.

— Acum mi-ai spus-o pentru prima oară.

El părea eliberat.

— Mda. În sfârşit, hm?

— În sfârşit, şopti ea. Şi eu te iubesc.

Braţele lui o traseră spre el, şi se simţi mică şi fară suflare şi bine ocrotită. Nu era decât o îmbrăţişare, o îmbrăţişare ca toate celelalte îmbrăţişări... şi totuşi, altfel, în acelaşi timp.

— Doamne, cât eşti de frumoasă, îi şopti el, şi-i simţi degetele apăsându-i spatele.

Ah... încerca să-i descheie sutienul. Are experienţă, constată o parte a minţii ei; cealaltă parte era prea ocupată să urle totala bucurie.

După care nu mai reuşi să se gândească la nimic.

Nu era ca-n filme. În filme, vedeai numai oameni frumoşi, plini de graţie, şi unghiuri de filmare incitante; în viaţa reală, totul era un bizar amestec de formidabilă excitaţie şi totală stângăcie. Shane mai avea prezervative în portofelul pe care şi-l recuperă din buzunarul blugilor. Aşa ceva nu arătau niciodată în filme (cel puţin, în cele pe care le viziona Claire). Şi el părea cam jenat de asta. Iar în ochii ei, îl făcea să pară mai real: cu mult mai real decât în toate vechile ei fantezii.

Shane îi puse o sumedenie de întrebări, ceea ce i se păru ciudat la început, dar apoi înţelese că şi el era emoţionat, exact la fel de emoţionat ca şi ea, şi că aşa era bine. El voia s-o facă fericită.

Şi o făcu fericită.

În ciuda a ceea ce-i spusese Eve, durerea tot veni ca un şoc, străbătându-i, în salturi, întregul trup. Dacă Shane n-ar fi ţinut-o în braţe şi n-ar fi ajutat-o să treacă peste ea, Claire nu ştia cum ar fi resimţit-o ulterior... însă el o ajută, aşa că se simţi mai bine.

Şi pe urmă totul fu bine.

Şi pe urmă totul fu uluitor. Plânse puţin, fară să ştie măcar de ce, doar că emoţiile erau, pur şi simplu, mult prea puternice pentru ea. Prea copleşitoare.

— E altfel, îi şopti Claire prin întuneric, în timp ce zăceau strâns încolăciţi, înfierbântaţi şi satisfăcuţi. E altfel faţă de cum am crezut.

— Altfel, cum? întrebă el, pe un ton în care se simţia

îngrijorarea.

Claire îl sărută.

— Altfel, în bine. Altfel, adică înseamnă ceva. Ca în clipa asta... nu simt deloc că suntem complet goi, este?

Nu ştia de ce-o spusese, dar era adevărat. Nu se mai simţea descoperită în faţa lui. Doar... acceptată.

— Nu mi-e teamă cu tine. Înţelegi ce vreau să spun?

Shane îi răspunse printr-un leneş mhî, care putea să însemne şi că nu era atent.

— Atunci, a fost bine.

— Bine? se miră ea, ridicându-se într-un cot ca să-l privească. Ce faci, cauţi complimente pentru talentul tău?

— De ce mă-ntrebi? Merit vreunul?

— Idiotule!

Se trânti la loc, cuibărindu-se în el. Mâna lui îi dezmierda talia în mici cercuri.

— N-o să te mint, a fost ceva intens. Şi m-a durut. Dar... mda. A fost... fantastic.

— Mor de necaz că te-a durut. Data viitoare...

— Ştiu. Dar n-a fost, oricum, chiar atât de rău. Nu-ţi face probleme.

Braţul lui, pe care îşi sprijinea capul, i se părea cea mai grozavă pernă din lume.

— Mă simt altfel, îi zise. Oare şi arăt altfel?

Shane îi îndepărtă părul căzut peste faţă.

— E destul de întuneric pe-aici, dar... mda, cam văd.

Claire simţi că face ochii mari.

— Vezi?

— Sigur, confirmă el, mângâindu-i fruntea cu un deget. Claire nu mai e virgină. Uite, scrie aici.

Îşi simţi obrajii şi fruntea înfierbântându-se, şi-l plesni pente braţ.

— Eşti îngrozitor.

— Of, adevărul iese la iveală.

— Vorbesc serios. Mă simt... chiar mă simt altfel. Mă simt alta decât cea care-am fost până acum. Înţelegi?

— Mda, răspunse el, îngândurat. Ştiu. Dar eu aşa mă simt în fiecare zi când mă trezesc în Morganville.

Îl sărută, gustându-i tristeţea. Oftatul lui părea să-i vină tocmai din vârfurile degetelor de la picioare.

— Doamne, câtă nevoie am de tine, murmură el. Nici nu pot să-mi dau seama de câte ori m-am gândit la asta. Şi partea nostimă e că nici acum n-am mai puţină nevoie de tine. Cred că am mai multă.

Aceasta, îşi zise Claire, putea să reprezinte o definiţie destul de bună a iubirii: faptul că ai nevoie de cineva, chiar şi după ce obţii ceea ce credeai că-ţi doreşti.

După o îndelungă tăcere, el zise:

— Tatăl tău o să mă omoare. Şi probabil că are tot dreptul.

Claire nu se gândise la părinţii ei, însă acum imaginile lor îi inundară mintea, ca o răzbunare. Situaţia avea să devină încurcată. Şi complicată.

— O să fie bine, şopti, răsfirându-şi degetele pe pieptul lui.

El i le acoperi cu palma.

— O să fim bine, zise ea.

Adormiră, unul în braţele celuilalt, şi se treziră clin neaţa, târziu, în ciripitul păsărelelor.

Nu mai erau ciori.

Ci păsările cântătoare.

Opt

Ai încurcat-o rău de tot, zise Eve, în clipa în care Claire, împrospătată după un duş, îşi făcu apariţia, coborând în fugă treptele, cu geanta plină de cărţi pe umăr.

Eve stătea la masa din sufragerie, sorbind dintr-o coca-cola şi citind cu o intensă concentrare un articol din Cosmo. Astăzi, purta roz; sau, aşa cum îi plăcea lui Eve să-l numească, Roz Ironic. Bluză roz, cu simbolul pentru otravă, craniul cu oasele încrucişate, pe ea. Pantaloni trei sferturi strâmţi, tot roz, cu cranii imprimate la cusături. Mici cleme pentru păr în formă de cranii, fixându-i codiţele care i se înălţau agresiv pe cap, care sfidau pe oricine să-şi râdă de ele.

— Poftim? întrebă Claire, fară să se oprească.

Eve de-abia catadicsi să-şi ridice privirea de pe articol.

— Nici să nu încerci, zise. Cunosc eu privirea asta.

— Care privire? insistă Claire, împingând uşor uşa bucătăriei.

— Asta, de acum-sunt-femeie. O, Doamne, nu-mi spune, te rog, pentru că pe urmă ar trebui să mă simt un pic vinovată din cauză că tu ai şaptesprezece ani, iar eu ar fi trebuit să fiu o mămică înlocuitoare mai bună, nu-i aşa?

Lui Claire nu-i veni vreun răspuns posibil în minte. Eve suspină.

— Sper, pentru binele lui, să fi fost băiat drăguţ şi drăgălaş cu tine, că altfel, jur, îi trag un şut de zboară de-aici până... Hei, ăsta nu e tricoul lui Shane?

Al lui era.

— Nu, răspunse Claire, grăbindu-se să dispară în bucătărie.

Michael era acolo, lângă cafetieră, apăsând pe butoane, îşi ridică spre ea mai întâi privirea, apoi o sprânceană, dar nu zise nimic.

— Ce-i? întrebă ea, aruncându-şi ghiozdanul pe masă şi turnându-şi un pahar de suc de portocale. Am rămas restantă cu chiria?

— Avem alte lucruri de discutat, decât chiria.

— Cum ar fi? replică, menţinându-şi privirea fixată asupra sucului ei de portocale. Cum ar fi până unde crezi că mai poţi să întinzi toată povestea asta, cu agentul sub acoperire pe lângă Bishop, şi dac-o să te laşi sau nu omorât? Pentru că eu asta mă întreb, Michael.

El trase aer adânc în piept şi-şi trecu mâinile prin părul auriu şi cârlionţat, vrând parcă să smulgă şuviţe întregi din cauza iritării. Rana de la mână, observă Claire, se vindecase frumos, fară urmă de cicatrice.

— Nu pot să-ţi mai spun nimic altceva. Deja mi-am asumat un risc enorm spunându-ţi ce ţi-am spus, înţelegi?

— Şi ce, te-am turnat cumva? Nu. Pentru că, dacă mă iau după Patience Goldman, chestia asta — îşi trase mâneca în sus, arătându-i tatuajul, care acum abia dacă i se mai vedea, ca o umbră, pe sub piele, şi nici nu se mai mişca aproape deloc — chestia asta cam rămâne fară benzină. El nu cred c-a observat încă, dar probabil c-o să observe cât de curând.

— De-asta ţi-am şi spus să stai departe de el.

— Doar nu crezi c-am venit de capul meu! Theo...

Atunci o izbi, cu toată puterea, gândul că nici măcar nu se interesase de soarta lor, şi simţi cum toate undele de fericire ale dimineţii i se risipesc, de oroare.

— O, Doamne! Theo şi familia lui...

— N-au nimic, zise Michael. I-au dus într-o celulă. Am trecut să-i văd, şi i-am zis lui Sam. Iar el îi duce vestea Ameliei.

— Da, asta o să le facă tare mult bine.

Michael îşi ridică privirea spre ea, în timp ce turna cafeaua.

— Mi se pare că arăţi altfel azi.

Rămase fară grai, şi simţi cum îmbujorarea îi arde faţa, colorând-o în stacojiu. Sprâncenele lui Michael se ridicară lent, însă el tot nu spuse nimic.

— OK, nu... asta am vrut să zic. Şi să nu joci poker în viaţa ta, bine?

Schiţă o jumătate de zâmbet, ca să-i dea de înţeles că n-avea în intenţie s-o cicălească. Deocamdată.

— Ce faci, te muţi înapoi aici? o întrebă.

— Nu ştiu, răspunse Claire, înghiţind în sec şi străduindu-se să-şi readucă sub control bătăile mult prea grăbite ale inimii. Trebuie să vorbesc cu părinţii mei. Ei suni chiar... Mi-e frică pentru ei, atât. Am crezut că, poate, dacă stau cu ei, o să le fie mai uşor, dar văd că n-am făcul decât să înrăutăţesc totul. Aş vrea să-i pot scoate din Morganville, şi gata. Cumva.

— Poţi, se auzi o voce dinspre pragul bucătăriei.

Era — cine credeţi? — Hannah Moses, înaltă, suplă şi extrem de periculoasă, în uniforma poliţiei din Morganviile, înarmată cu

revolver, baston de cauciuc, spray cu piper, cătuşe, şi cine mai ştie ce altceva. Hannah facea parte din categoria acelor femei care atrag atenţia asupra lor indiferent cum s-ar îmbrăca, însă atunci când apela la echipamentul de şoc, sfida orice concurenţă.

— Vă deranjez dacă intru?

— Am impresia că ai intrat deja, răspunse Michael, invitând-o prin semne spre masa din bucătărie. Vrei şi o cafea, ca să meargă cu violarea de domiciliu?

— Nu violez domicilii cu insigna la mine, cu atât mai puţin când mă invită cineva înăuntru.

— Cineva fiind...

— Eve. Sinceră să fiu, aş prefera un suc de portocale, dacă mai aveţi, zise Hannah. De cafea sunt plină până peste cap. Am patrulat toată noaptea.

Chiar arăta obosită, în timp ce se aşeza pe un scaun, întinzându-şi picioarele, cu toate că obosită, în cazul lui Hannah, nu însemna decât o uşoară slăbire a concentrării. Îşi purta părul împletit în numeroase codiţe şi prins la ceafă într-un coc complicat: faptul că şi-l strânsese astfel îi scotea şi mai mult în evidenţă cicatricea căpătată în Afganistan, o cută care-i brăzda faţa de la tâmpla stângă până dincolo de nas. Alte femei ar fi putut să pară desfigurate. În cazul lui Hannah, însă, era doar un soi de înfricoşător semn de frumuseţe.

— Începe să cam fie urât pe-afară, zise ea.

Şi, pentru ca Hannah să afirme aşa ceva, trebuie să fi fost mult mai mult decât urât. Claire turnă suc de portocale într-o cană imprimată cu Scooby Doo şi i-o întinse, după care se aşeză, la rândul ei.

— Spui că părinţii lui Claire ar putea să fie scoşi din oraş? o întrebă Michael. Ar fi posibil, fară ca Bishop să prindă de ştire?

— Ah, nu mă îndoiesc c-o să ştie, zise Myrnin, chiar din spatele lui Claire: îndeajuns de aproape, încât răsuflata lui rece să-i atingă ceafa, facând-o să scoată un mic ţipăt şi să-şi verse sucul peste tot pe masă. Ce ştie el, nu mai contează, continuă Myrnin. Noi vrem ca el să ştie.

— Cum ai ajuns aici? îl întrebă Michael, şi după cât de şocată îi era înfăţişarea, se vedea clar că nici el nu-l observase apărând.

Iar Myrnin, când se întoarse Claire să-l privească, rânjea cu

superioritate. Făcuse baie: părul, faţa şi mâinile îi erau curate, chiar dacă hainele îşi purtau în continuăre murdăria lor de lucruri intens folosite.

— N-ai prea înţelege, dacă ţi-aş spune. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, comandantul Moses se bucură de totala mea colaborare în privinţa depăşirii măsurilor de siguranţă de la graniţele oraşului. Avem nevoie să scoatem din oraş anumite grupuri de persoane, iar printre aceste persoane se numără şi părinţii tăi, Claire.

Ea îşi umezi buzele.

— Vreun motiv special pentru care ne mişcăm acum atât de repede?

— Da, răspunse el, şi Hannah îi aruncă o privire tăioasă care ar fi făcut să tacă orice persoană în deplinătatea facultăţilor mintale.

În cazul lui, fireşte, nu avu efect.

— Suntem gata, explică Myrnin. De îndată ce Bishop începe cu omorurile, începe cu cei la care ţinem mai mult, în această categorie sunt incluşi şi părinţii tăi, Claire, care nu au mijloace de apărare.

Ştia el ceva. Putea să-şi dea seama de asta, şi o înspăimânta de moarte.

— Când?

El îşi desfăcu larg braţele.

— Moment necunoscut. Dar pot să-ţi spun că se apropie. Şi Michael ştie asta la fel de bine.

Michael nu spuse nimic, studiind extrem de concentrat tablia mesei. Claire rezistă cu greu tentaţiei de a azvârli cu suc de portocale spre el.

— Şi când am putea să-i scoatem din oraş?

— Mă ocup eu de făcutul bagajelor şi pregătirea pentru plecare, zise Hannah. Se vor umple două autocare cu ţintele cele mai probabile, acestea urmând a fi evacuate cu forţa în termen de două ore, declară Hannah.

Claire sesiză mişcare la uşă, şi constată că Eve se strecurase şi ea în bucătărie, însă se oprise lângă perete, aşteptând în tăcere. Cum privea ea într-acolo, apăru şi Shane, proaspăt ieşit de sub duş, cu părul scânteind de apă. Îi întâlni privirea, însă nu veni spre ea, sprijinindu-se şi el de perete, lângă Eve.

Hannah îi observă, la rândul ei.

— Voi doi, le zise. Aveţi autocar azi. Luaţi-vă câte o geantă. Băgaţi în ea lucruri pentru vreo două zile. Dac-o să aveţi nevoie de mai multe, vă aducem noi.

Eve şi Shane vorbiră amândoi în acelaşi timp, într-un duet dizarmonic de proteste furioase. Eve îl plesni cu palma pe umăr pe Shane şi-i făcu semn să tacă şi s-o lase pe ea prima.

— Nici gând. Eu nu plec nicăieri, Hannah. Şi-am încheiat discuţia.

Shane adăugă:

— Nici eu nu plec nicăieri, atât timp cât Claire rămine aici.

— Atunci, află că pleacă şi ea, zise Hannah. Oricum era pe listă.

Însă atât Michael, cât şi Myrnin scuturau din capete.

— Ea nu poate, zise Michael. Oricât i-ar fi scăzut puterea, tatuajul acela o leagă direct de Bishop. Aşa că el tot ar mai fi în măsură să-i dea de urmă... şi tuturor celorlalţi care merg cu ea.

— Nu neapărat, îl contrazise Myrnin. Există vampiri capabili să-i blocheze capacitatea de percepere a ei, dacă ar călători împreună. Numai că nu sunt disponibili în momentul de faţă.

— Patience Goldman, deduse Claire. Corect?

— Dacă Theo ar mai fi aşteptat doar o zi, am fi putut evita povestea asta. Aveam în plan s-o folosesc exact în acest scop. Dar presupun că vina a fost a noastră: dacă l-am fi ţinut mai îndeaproape la curent cu planurile noastre, n-ar fi reacţionat atât de prosteşte, comentă Myrnin, ridicând din umeri.

— Dar eu tot n-aş fi plecat, interveni Claire. Nu vreau să-l las singur pe Michael, să se prefacă mai departe că ar fi cel mai bun prieten al lui Bishop.

— O, mersi pentru asta. Mă bucur că-ţi inspir atât de multă încredere.

— Ei bine, află că nu-mi inspiri. Tu n-ai stofă de spion, Michael. Tu ai stofă de muzician.

— Cele două, replică sec Myrnin, nu se exclud reciproc. Însă Michael are dreptate. Micuţa noastră Claire nu poate să treacă dincolo de hotarele oraşului Morganville, aşa cum stau lucrurile în momentul actual. În plus, am nevoie ca ea să fie lângă mine.

— Ei bine, dacă ea nu pleacă, zise Shane, pe mine să mă tăiaţi de pe lista fugarilor.

— Idem, îl susţinu Eve.

Hannah le aruncă ambilor priviri capabile să provoace apariţia

magică a câte unei valize în mâna fiecăruia, după care, însă, renunţă şi clătină din cap.

— Eu nu pot să garantez c-o să fiu în măsură să vă ţin în siguranţă. Înţeles?

Eve îşi dădu ochii peste cap.

— Ţi-am cerut noi vreodată aşa ceva? Adică, vreodată? Doar ne cunoşti, Hannah. Am fost toţi în acelaşi liceu... în line, cu excepţia lui Claire. Noi, copiii Morganville-ului, am ştiut să ne ferim toată viaţa de vampiri. Doar nu suntem pe teritoriu necunoscut.

— Nu-i adevărat, interveni Myrnin, cu o înfăţişare extrem, extrem de serioasă. Poate că v-aţi jucat voi de-a una şi de-a alta cu vampirii domesticiţi din Morganville, încorsetaţi de legi şi de regulamente. Dar niciodată n-aţi înfruntat în realitate pe cineva ca Bishop, un tip care nu ştie ce înseamnă conştiinţa şi înfrânarea.

— Mă doare-n cot, ripostă Eve. Asta nu înseamnă decât că e şi mai important să ne strângem rândurile.

— Mereu se găseşte câte-un nebun să rămână când vine uraganul. Nu se poate să-i salvezi pe toţi, filosofă Hannah, golindu-şi paharul până la spuma decolorată de pe fundul acestuia. Foarte bine, continuă ea. Eu îmi văd mai departe de treabă. Mai întâi, îi scoatem pe oamenii din Casele Fondatoarei, pe urmă pe toţi cei care au vreo legătură cu Amelie, apoi pe toţi membrii fostei administraţii Morrell. Şi, da, şi pe alde Morrell.

— Dar Richard nu era dispărut?

— Nu, îi răspunse Hannah. Richard n-a făcut decât să lucreze alături de noi, la pregătirea populaţiei pentru evacuare. Eu i-am zis afurisitei de soră-sa să-şi ţină fleanca, dar ea tot trage de oricare clopot îi iese în cale. Mi-ar fi plăcut să am un autocar special pentru ea. Unul cât mai împuţit şi care abia merge. De preferinţă cu toaletă în spate.

Claire zâmbi, dar apoi îşi aminti de altcineva.

— Familia Goldman, zise. Şi Theo şi ai lui au nevoie de ajutor. Poţi să-i găseşti?

— Habar n-am unde sunt, mărturisi Hannah.

— Eu ştiu, zise Myrnin, cu un aer meditativ. Nu sunt sigur, dar pot să încerc. Ei nu sunt legaţi prin sânge de Amelie, sau de Bishop, aşa că ar fi în suficientă siguranţă dac-am putea să-i expediem. Dar ar însemna un risc includerea unor vampiri în

planul vostru de evacuare.

— Dar, pe de altă parte, înseamnă şi că am avea vreo câţiva vampiri care să lupte de partea noastră, dacă lucrurile ar lua-o razna dincolo de graniţele oraşului, preciză Hannah. Ceea ce n-ar strica.

— Cu condiţia ca Goldmanii să rupte, zise Myrnin.

Dădu impresia că ar mai vrea să spună ceva, dar deodată scuturǎ din cap şi-şi strânse pumnii.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Să lupte. Nu. Cu condiţia... condiţia...

Începea să deraieze. Claire se ridică şi-şi desfăcu rucsacul. Scoase din el o cutiuţă cu cristale roşii şi i-o întinse; pentru majoritatea vampirilor, ar fi însemnat o doză exagerată. Pentru o fiinţă umană, o moarte sigură, cumplită.

Pentru Myrnin, fu ca şi cum ar fi ronţăit o mână de bomboane. Se înecă, înghiţi, apoi făcu un semn aprobator în timp ce-i arunca înapoi cutiuţa. Se întoarse cu faţa spre colţul camerei şi se propti de pereţi, cu braţele larg desfăcute şi capul aplecat. Se zguduia din tot trupul.

Nu aşa trebuia să fie.

Deodată, fu scuturat de un spasm atât de violent, încât ea avu impresia c-o să cadă.

— Myrnin! strigă, atingându-l pe umăr; nu mai văzuse să se-ntâmple aşa ceva până acum... în orice caz, nu atât de rău. Care-i problema? îl întrebă.

— Pleacă de-aici, şopti el. Ia-i pe toţi din preajma mea, imediat.

— Dar...

— Totul miroase a sânge. Ia-i de-aici.

Claire îi dădu drumul şi se retrase, făcându-le semn lui Hannah şi chiar şi lui Michael s-o urmeze. Nimeni nu mai rosti o vorbă. Shane le ţinu uşa bucătăriei deschisă, şi ieşieră toţi.

Toţi, cu excepţia lui Claire, care rămase lângă uşă, urmărind cum Myrnin se luptă pentru viaţă şi sănătate mintală, secundele trecând, una după alta, extrem de lent.

Îi văzu umerii destinzându-se şi-şi simţi valul de îngrijorare retrăgându-se, încetul cu încetul... dar numai până când el se întoarse cu faţa.

Nu avea ochii roşii. Erau albi. Albi... şi-atât, doar cât umbra ştearsă a unui iris şi-a unei vagi pupile. Ochii unul cadavru.

— Claire, zise, făcând un pas spre ea.

După care se prăbuşi, izbindu-se de podea, şi devenind complet inert.

Am putea să-l ducem la spital, propuse Hannah, dar nu pe un ton care să dea de înţeles că ar fi considerat-o o idee bună.

Claire stătea îngenuncheată lângă Myrnin, iar Michael îi dădea târcoale, pregătit s-o smulgă de-acolo în eventualitatea în care Myrnin şi-ar fi revenit brusc la existenţa lui de vampir.

Numai că Myrnin nu se clintea. Părea mort.

— Cred că aici e ceva mai presus de spital, zise Claire, Ceva care ţine de maladia lor. Scrie în însemnările lui... a trasat graficul evoluţiei, şi a precizat că uneori se mai întâmplă şi aşa ceva. Pur şi simplu... se prăbuşesc. Îşi revin, dar de obicei, când se-ntâmplă, nu mai sunt...

Vocea i se frânse, şi fu nevoită să tuşească uşor.

— Nu mai sunt aceiaşi.

Însemnările lui Mymin, cât putea să-şi amintească din de, păreau să indice că atunci când — sau dacă — vampirul îşi revine din comă, nu-i mai rămâne prea mare lucru din vechea lui personalitate.

Myrnin era bolnav de multă vreme. Îşi pierduse capacitatea de a crea alţi vampiri cu mai mult de un secol în urmă; începuse să se comporte bizar după alţi cincizeci de ani, iar de-atunci, maladia înaintase cu rapiditate. Amelie, spre deosebire de el, abia acum cunoştea simptomele fizice timpurii: pierderile sporadice ale controlului emoţional, sau tremurăturile. Oliver... în fine. Cine putea să ştie dacă problema lui Oliver era legată de maladie, sau doar de o atitudine negativă?

Faptul că Myrnin rezistase mai mult decât cel puţin treizeci de alţi vampiri, închişi în celulele subterane, dovedea fie că maladia nu evolua la fel pentru toată lumea, fie că Myrnin era mânat de o incredibilă hotărâre. El nu voise să-şi ia leacul... însă acum nu mai avea de-ales. Trebuia să-l ia.

Iar Claire trebuia să-l ducă la doctorul Mills.

Îl purtară pe braţe prin portal; în fine, Michael şi Hannah îl căraseră; Claire se concentrase la cum să-i transporte în locul de destinaţie, subsolul liceului din Morganville.

— Staţi aici, le zise ea celorlalţi. Eu mă duc să-l aduc pe

doctor.

— Putem să-l ducem noi sus, propuse Michael.

Era amabil: putea să-l fi cărat singur, fără probleme, însă o lăsa pe Hannah să suporte şi ea jumătate din greutate.

— Ştiu, îi răspunse Claire. Doar că n-aş vrea să conduc o procesiune foarte bătătoare la ochi spre o ascunzătoare secretă.

Nu mai aşteptă răspuns şi se repezi în sus pe scară, trecu de uşa cu încuietoarea spartă şi ajunse pe coridor, unde făcu slalom printre nepăsătorii adolescenţi de vârsta ei, grăbiţi să intre sau să iasă de la ore. Era dimineaţă devreme, însă liceul din Morganville se afla în plină activitate, şi Claire fu nevoită să-şi croiască drum prin înghesuială cu ceva mai multă forţă decât de obicei.

Cineva o apucă de poalele tricoului şi o obligă să se oprească brusc. Se zbătu să scape, însă se întâmpla acelaşi lucru dintotdeauna: ea era prea mică, iar el, mult prea mare.

Cel care o prinsese purta cămaşă şi cravată, şi avea acea tunsoare în stil sergent de instrucţie a oficialităţilor şcolilor de pretutindeni. O privea chiorâş, ca şi cum ar fi fost un gândac pe care-l prinsese mişunând pe masa lui.

— Ce crezi că faci aici? o repezi el. Nu se îmbrânceşte pe coridoare!

— Nu sunt elevă! urlă ea. Dă-mi drumul!

El îi zări în treacăt brăţara din aur de la încheietură şi făcu ochii mari; imediat, îşi încordă privirea spre faţa ei.

— Tu eşti fata aia... Claire. Claire Danvers. A Fondatoarei... Scuze.

Îi dădu drumul dintr-odată, şi Claire fu cât pe ce să cadă.

— Scuzele mele, domnişoară. Am crezut că sunteţi doar o obrăznicătură de punkistă de pe-aici.

Existau şi câteva momente în noua şi bizara ei viaţă care meritau din plin: merita să fie o ciudăţenie a naturii, cu toate câte i se puseseră în cârcă de când era în Morganville.

Iar acesta era unul dintre ele. Adunându-şi puterile, îşi puse mâinile în şolduri şi-l fixă cu o privire aspră, cu acel soi de calm glacial pe care-şi imagina că l-ar fi abătut Amelie asupra victimei, ca pe lama unei ghilotine.

— Chiar sunt o obrăznicătură de punkistă, replică ea. Dar sunt o obrăznicătură de punkistă care nu primeşte ordine de la tine. Acum, vreau să mă laşi în pace şi să te duci în biroul tău. Şi să

închizi uşa după tine. Imediat.

El o privi ca şi cum nu-i prea venea să-şi creadă urechilor.

— Poftim?

— Ai auzit bine. N-am nevoie să-mi umbli pe-aici şi să-mi faci probleme. Du-te!

Individul păru nedumerit, dar tot făcu un semn de încuviinţare, chiar şi fără voie, şi porni spre o uşă pe care scria ADMINISTRAŢIE, aflată ceva mai încolo pe coridor.

— Mureai dacă mă vedeai, Monica, murmură Claire. Mulţumesc pentru lecţiile de impertinenţă.

Şi o rupse la fugă de-a binelea, lăsându-l în urmă pe individ, cu tot cu meschinul lui regat.

Myrnin o condusese data trecută prin tot felul de coridoare întunecoase, însă ea ţinuse minte toate cotiturile; îşi aminti, puţin cam prea târziu, că drumul era întunecos, şi-i păru rău că nu-i trecuse prin cap să facă rost de vreo lanternă în drum. Pe ultima lungime de coridor, avea foarte puţină lumină, dar şi foarte multe bănci şi scaune lăsate alandala în cale, aşa că fu nevoită să încetinească, nevrând să fie protagonista unei căzături epocale.

În sfârşit, zări uşile încuiate din capătul coridorului, şi se repezi, ocolind o catedră prăfuită, să bată în lemnul masiv.

— Hei! strigă.

Niciun răspuns. Bătu din nou.

— Domnule doctor Mills! Domnule doctor Mills, deschideţi, sunt eu, Claire! Am nevoie de ajutor!

Nimic. Încercă, într-o doară, clanţa.

— Domnule doctor Mills?

Uşa se deschise fără să-i opună nici cea mai mică împotrivire.

Încăperea era goală. Nici urmă de luptă... de fapt, nici urmă de nimic. Arăta de parcă nimeni n-ar fi fost vreodată acolo. Tot echipamentul era la locul lui, pe etajere, sclipitor şi curat; nici urmă că s-ar fi produs acolo serul, sau cristalele. Unicul indiciu trădător era lipsa stratului de praf.

Claire se repezi în camerele din spate: cabinetul profesorului şi magazia încuiată, unde locuise familia Mills.

Aceeaşi poveste. Nimic de natură să trădeze faptul că ar fi fost vreodată acolo, nici măcar un petic de hârtie, sau vreo jucărie rătăcită.

— Of, Doamne, i-au mutat, şopti Claire, întorcându-se să fugă

înapoi, în locul în care-şi lăsase prietenii.

Cel puţin, aşa spera, că familia Mills fusese mutată. Alternativa era cu mult mai rea, însă nu vedea motivul pentru care Bishop — sau acoliţii lui — şi-ar fi irosit timpul şi energia ca să-şi şteargă urmele. În laboratorul lui Myrnin clar nu-şi bătuseră capul cu aşa ceva.

Fără să vrea, scoase un ţipăt, fiindcă o fantomatică siluetă feminină — în alb şi negru şi nuanţe de gri, fără pic de culoare în ea — îi bloca drumul spre ieşire.

Părea desprinsă direct dintr-o fotografie din epoca victoriană. O crinolină amplă, părul împletit într-un coc pe creştet, trupul suplu şi graţios. Privea drept spre Claire, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă. Avea în ea ceva atât de înfricoşător şi de real, încât Claire se opri brusc, neştiind precis ce ar trebui să facă, dar absolut convinsă că n-ar vrea nicidecum să se apropie de acea imagine.

Putea să vadă, prin acel trup, restul încăperii. Sub ochii ei, stafia se prefăcu într-un nor de particule, apoi se recompuse. Îşi duse un deget la buze, îi făcu un semn lui Claire, după care se îndepărtă, plutind.

— Fantome, zise Claire. Grozav. Înnebunesc. Asta mi-a fost.

Numai că, după ce trecu în camera cealaltă, văzu că fantoma era acolo, plutind la vreo câţiva centimetri deasupra podelei. Aşa că, până la urmă, era vorba despre o nebunie consecventă.

Fantoma îi făcu semn s-o urmeze, după care se întoarse... subţiindu-se tot mai mult, dispărând, apoi reapărând extinzându-se într-o vedere din spate. Nu semăna câtuşi de puţin cu o persoană adevărată, ci mai degrabă cu o figurină plată, decupată din carton, întoarsă la o sută optzeci de grade. Era o imagine năucitoare şi sinistră, şi Claire îşi zise în sinea ei: Nu am halucinaţii, fiindcă mintea mea nu şi-ar fi putut imagina niciodată aşa ceva.

Se întoarse, după fantomă, în laborator, ieşind apoi pe culoar. Intrară într-o altă sală de clasă, de data aceasta goală, cu excepţia băncilor şi a tablei. Acelaşi aer prăfuit, stătut, se aşternea peste tot. Nu părea să fi trecut cineva pe-acolo de ani întregi.

Fantoma se întoarse spre tablă, şi literele începură să se formeze, cu mici zvâcniri albe.

CEEA CE-ŢI TREBUIE ESTE LA AMELIE, scria acolo. CAUT-O PE

AMELIE. SALVEAZĂ-L PE MYRNIN.

— Tu cine eşti? se interesă Claire.

Fantoma îi răspunse cu un zâmbet aproape imperceptibil. Părea unul sâcâit şi superior.

Trei alte litere îşi făcură apariţia pe tablă. ADA.

— Tu eşti computerul?

Claire nu se putu stăpâni: izbucni în râs. Nu doar că vorbea cu un computer băutor de sânge, acesta se mai şi credea cine ştie ce eroină de roman gotic. Viteaza domnişoară Plum[6], guvernanta.

— Cum ai... Adică, lasă. Ştiu că nu e momentul. Cum pot s-o găsesc pe Amelie?

FOLOSEŞTE BRĂŢARA. Imaginea alb-negru a Adei pâlpâi din nou, ca un semnal video supus prea multor interferenţe. Când se realcătui, arăta încordată şi nemulţumită. GRĂBEŞTE. NU TIMP.

— Dar nu ştiu cum!

Ada păru şi mai iritată, şi scrise ceva pe tablă... numai că literele erau foarte şterse, şi dispărură aproape înainte ca ea să poată descifra S-Â-N...

— Sânge? întrebă Claire.

Ada însăşi dispărea acum, însă Claire îi mai zări gura alcătuind un da. Păi, sigur. Ce altceva? Oare de ce niciunul dintre voi nu inventează vreodată ceva pentru care să foloseşti ciocolată?

Niciun răspuns dinspre lumea computerelor-năluci. Ada dispăru ca într-un fuior de ceaţă albicioasă şi dusă rămase. Claire îşi roti privirea în jur şi zări o pioneză înfiptă în suprafaţa unui avizier. După câteva clipe de ezitare, o smulse şi şi-o potrivi în dreptul degetului, bombănind:

— Dacă mă aleg cu vreun tetanos, pe tine te omor, Myrnin.

Apoi, înfipse vârful ascuţit şi obţinu câteva picături, pe care le lăsă să cadă pe suprafaţa unde se afla simbolul Ameliei.

Brăţara străluci, albă, în lumina palidă. Sângele dispăru prin crestături, şi întreaga brăţară se încălzi, ajungând până la urmă supărător de fierbinte pentru pielea ei. Strânse din dinţi, până când simţi că-i vine să ţipe, şi atunci, în sfârşit, senzaţia de arsură se domoli cu încetul, lăsând metalul neobişnuit de rece.

---

6 Aluzie la seria de romane Misterele lui Stephanie Plum, de Janet Evanovich

Şi atât. Amelie nu apăru ca prin farmec. Claire nu ştiuse precis la ce să se aştepte, însă rezultatul fusese total dezamăgitor.

Înfipse pioneza la loc în avizier şi porni înapoi, să-i anunţe pe Hannah şi pe Michael că eşuase total.

Descurajată, coborî înapoi la subsol. Acum, coridoarele erau pustii, fiindcă reîncepuseră orele. În timp ce trecea pe lângă biroul administrativ, uşa acestuia se deschise, şi tipul pe care-l expediase ea mai devreme într-acolo, ca pe un băieţaş oarecare, scoase capul.

— Domnişoară Danvers? zise el. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Era cea mai fierbinte fantezie a unui licean, îşi zise Claire în sinea ei, ispitită să-i ceară ceva nebunesc, cum ar fi să se dezbrace în pielea goală şi să alerge prin amfiteatru. Dar, în loc de asta, doar scuturã din cap şi merse mai departe.

El ieşi pe uşă şi i se opri în cale.

— Aţi putea să-mi puneţi şi mie o vorbă bună? o întrebă, iar când Claire încercă să-l ocolească, o prinse de braţ.

Îşi coborî tonul, rostind într-o şoaptă repezită, aspră:

— Spuneţi-i domnului Bishop că pot să-i fiu de ajutor. Pot să-i fiu folositor. Doar asta să-i spuneţi!

Uşile mari, duble, din capătul coridorului, prin care ieşeai la lumina soarelui, se trântiră de pereţi, şi o întreagă armată se revărsă înăuntru. Cu toţii purtau pelerine lungi, negre, cu glugă, şi se mişcau rapid, precis.

Mai repede decât oamenii.

Cei doi care mergeau înaintea grupului îşi azvârliră glugile pe spate, şi Claire se simţi uşurată văzând că una dintre ei era Amelie, perfect stăpână pe sine şi arătând impunătoare ca totdeauna, chiar dacă nu mai era regina Morganville-ului.

Celălalt şef de haită era Oliver, fireşte. Nu tocmai liniştitor.

— Milton Dyer, rosti Amelie. Te rog, ia-ţi mâna de pe prietena mea Claire. Imediat.

Faţa bărbatului se făcu aproape la fel de albă precum cămaşa, iar privirea îi coborî spre Claire, şi spre propria mână, cu care o ţinea de braţ. Şi-o retrase brusc, ca şi cum l-ar fi curentat dintr-odată.

— Şi-acum, pleacă, îi zise Amelie, pe acelaşi ton calm, lipsit de emoţii. Nu vreau să te mai văd.

— Eu... Individul îşi umezi buzele. Eu îi sunt încă loial protectorului meu...

— Protectorul tău a fost Charles, îl întrerupse Amelie. Charles este mort. Oliver, ai cumva vreun interes în a prelua contractul domnului Dyer?

— Chiar n-am, răspunse Oliver, pe un ton plictisit.

— Atunci, problema este rezolvată. Piei din ochii mei, domnule Dyer. Data viitoare când îmi mai ieşi în cale, te nimicesc.

Amelie vorbise fără să aibă în glas vreo notă de ameninţare mai deosebită, însă Claire nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că gândea ceea ce spune. Nici domnul Dyer, care se grăbi să se retragă în biroul lui. Nici măcar nu îndrăzni să trântească uşa după el. Aceasta se închise cu un clic delicat, prudent.

Lăsând-o pe Claire pe coridor, împreună cu ditamai haita de vampiri. Şi dintre cei bătrâni, presupuse: era clar că Amelie şi Oliver erau bătrâni, însă şi ceilalţi dădeau impresia că rămăseseră nevătămaţi în urma călătoriei lor în plin soare. Erau zece, în total. Cei mai mulţi nu catadicsiră să-şi înlăture glugile şi să-şi lase chipurile la vedere.

— Ai folosit brăţara într-un mod pe care nu l-ai învăţat de la mine, zise Amelie. Cine ţi-a arătat cum s-o foloseşti ca să mă chemi?

— De ce?

— Nu stau acum să mă joc cu tine, Claire. Myrnin a fost?

— Nu. Ada.

În ochii cenuşii ai Ameliei apăru un licăr, doar unul mic, însă suficient ca s-o informeze pe Claire că deţinea cunoştinţe deloc pe placul ei.

— Înţeleg. Vom discuta subiectul acesta mai târziu, zise Amelie. De ce te-ai folosit de chemarea sângelui? Ea are ca scop să mă anunţe doar în cazul în care ai fi grav rănită.

— Păi, cineva este. Lui Myrnin îi e foarte rău. E jos. Aveam nevoie de ajutor. Am venit să-l caut pe doctorul Mills, dar...

— Doctorul Mills a fost mutat, o întrerupse Amelie. Am considerat că este mai bine aşa, după necugetata vizită a lui Mymin. Nu pot să-ţi spun unde se află. Înţelegi motivul.

Claire îl înţelegea. Şi o indispunea, chiar enervând-o puţin, în acelaşi timp.

— Credeţi că aş putea să-l trădez. Faţă de Bishop. Ei bine,

aflaţi că n-aş face-o. Şi Myrnin ştia asta.

— Indiferent de opiniile lui Myrnin, eu nu pot să-mi asum riscul. Suntem aproape de finalul partidei, Claire. Nu risc decât atunci când este neapărat necesar.

— Nu vă bucuraţi deloc că Myrnin mi-a prezentat-o pe Ada, nu-i aşa? vru să ştie Claire.

— Judecata lui Myrnin a fost... îndoielnică în ultima vreme. După cum spuneai, este bolnav. Unde putem să-l găsim?

— Jos, lângă portal, răspunse Claire.

Amelie făcu un scurt semn de încheiere a discuţiei şi se întoarse să plece, împreună cu toată suita ei.

— Staţi! strigă Claire. Eu... ce doriţi să fac?

Amelie nu-i răspunse. Oliver, care mai zăbovi lângă ea doar pentru o clipă, îi zise:

— Să nu ne stai în cale. Şi, dacă ţii la prietenii tăi, ai grijă să nu ne stea nici ei.

Şi dispărură, ieşind rapid şi fară zgomot pe uşa care dădea spre subsol.

Claire rămase pe coridorul pustiu cât să respire adânc de vreo câteva ori, în timp ce auzea profesorii predând în continuare în sălile de clasă, şi vocile elevilor, punând întrebări sau dând răspunsuri.

Viaţa îşi urma cursul.

Ce ciudat.

Vru să coboare şi ea la subsol, însă un vampir pe care nu-i cunoştea îi blocă trecerea.

— Nu, rosti el, categoric. Tu nu vii cu noi.

— Dar...

— Nu, am zis.

— Hannah şi Michael...

— Are cine să se ocupe de ei. Pleacă.

Nu mai era loc pentru negocieri. În cele din urmă, Claire înţelese aluzia şi se întoarse să iasă din clădirea liceului pe drumul clasic: la lumina soarelui, pe unde venise Amelie, cu toată banda ei. Habar n-avea de unde veniseră, nici unde se duceau.

Aşa dorea Amelie.

Claire se aşeză pe treptele liceului şi stătu acolo câteva lungi minute, tremurând în bătaia vântului rece, prea puţin încălzită de soarele strălucitor al unei zile senine. Strada din faţa şcolii

părea pustie: doar câteva automobile, croindu-şi drum prin Morganville, dar fară să se-ntâmple mare lucru.

Auzi uşa din spatele ei deschizându-se şi apăru Hannah Moses, tropăind cu ghetele ei grele şi oferindu-i lui Claire o mână mare, dar elegantă. Claire se prinse de ea şi se ridică.

— Amelie se ocupă de el? o întrebă.

Hannah răspunse afirmativ.

— Michael s-a dus cu ei?

— Vine el mai târziu la tine, zise Hannah. Acum, important e să te scoatem de-aici. Am nevoie să mă ajuţi ca să-ţi conving părinţii să se suie în autocarul ăla.

— Bishop o să afle, zise Claire. Ştii asta, nu? O să afle ce faceţi.

Hannah încuviinţă.

— De-asta o şi facem cât mai repede, iubito. Aşa că, hai să mergem.

Mama şi tata tocmai discutau în contradictoriu; Claire îi auzea chiar din locul în care stătea împreună cu Hannah, pe verandă, apăsând pe butonul soneriei. Claire simţi un gol în stomac. Părinţii ei nu se certau prea des, dar şi când o făceau, sigur era vorba despre ceva important.

Strigătele nedesluşite încetară şi, după vreo zece secunde, uşa se deschise cu violenţă. Mama lui Claire îşi făcu apariţia, cu obrajii în culori aprinse. Păru şocată la vederea lui Claire, zărindu-i pe chip evidenta vinovăţie de a fi auzit fără voie cearta, însă se reculese şi, compunându-şi un zâmbet vesel, le invită pe amândouă în casă.

— Şerif Hannah Moses, doamnă, zise Hannah, fară să mai aştepte prezentările. Nu cred că ne-am cunoscut personal încă. Pe fiica dumneavoastră o ştiu deja de ceva vreme. O fată pe cinste.

Îi întinse mâna, şi mama lui Claire i-o strânse la repezeală, în timp ce privirea îi zbura de la Claire la Hannah, şi înapoi.

— A apărut vreo problemă, doamnă şerif Moses?

— Hannah, vă rog.

Era clar că Hannah făcea apel la farmecul personal, şi avea din belşug aşa ceva.

— Aş putea să stau de vorbă cu dumneavoastră şi cu soţul, în acelaşi timp? E o problemă care vă priveşte pe amândoi.

Aruncând o singură privire îngrijorată peste umăr, mama lui Claire porni înainte pe lungul culoar, trecând apoi în living. Parterul avea aceeaşi dispunere ca al Casei Glass, însă era izbitor de diferit, mai ales acum. Claire se cutremură în sinea ei, aşteptându-se să vadă familiara ei napea ponosită şi chitara lui Michael şi voioasele stive de cărţi rezemate de pereţi; în locul acestora, dereticatul nemilos de eficient al mamei făcuse ca încăperea să pară pregătită pentru o şedinţă foto de revistă, totul fiind aliniat şi aranjat cu mare grijă.

Singurul care nu arăta pregătit pentru şedinţa foto era tatăl lui Claire, aşezat pe unul dintre fotoliile din piele, roşu la faţă. Maxilarele îi stăteau încleştate de încăpăţânare, iar în ochi avea văpăi furioase cum nu mai văzuse Claire de... în fine, niciodată. Totuşi, se ridică şi-i strânse mâna lui Hannah, invitând-o cu un gest politicos pe canapea, în timp ce mama lui Claire se aşeza pe locul din celălalt capăt, lui Claire rămânându-i cel din mijloc. În mod normal, mama s-ar fi agitat prin jur, servind cafele şi fursecuri şi sandvişuri, dar nu şi de data aceasta. Acum, doar se aşeză, privindu-le îngrijorată.

— Haideţi să punem toate cărţile pe masă, începu Hannah. Oraşul e sub stare de urgenţă. Domnule şi doamnă Danvers, dumneavoastră va trebui să veniţi cu noi. Luaţi-vă lucrurile trebuincioase pentru câteva nopţi, orice consideraţi că nu poate să vă lipsească. Aş putea să vă dau aproximativ un sfert de oră.

Cam... prea direct. Claire clipi mărunt. Se aştepta la un potop de întrebări din partea părinţilor ei, aşa că tăcerea lor o luă prin surprindere.

Părinţii lui Claire se priviră reciproc, după care tatăl ei făcu un semn aprobator.

— Bun, zise. Oricum voiam s-o fac de o vreme. Claire, du-te cu mama ta şi faceţi bagajele. Vin şi eu într-o clipă.

— Hm...

Claire îşi drese glasul şi se strădui ca vocea să nu-i sune la fel de stângace pe cât se simţea.

— Eu nu merg, tati, zise.

Amândoi o priviră de parcă ar fi vorbit chinezeşte.

— Ba sigur că mergi, zise mama. Doar n-o să rămâi aici singură. Mai ales când ştim cât poate să fie de primejdios.

— Regret, însă dumneavoastră cunoaşteţi despre Morganville exact cât trebuie ca să fiţi în pericol, zise Hannah. Aici chiar nu

încape loc pentru discuţii. Trebuie să vă faceţi bagajele, şi trebuie să plecaţi. Iar Claire nu vine cu dumneavoastră; cel puţin, nu încă.

Un lucru se putea afirma cu certitudine despre Hannah: când spunea ceva de genul acesta, era clar că vorbea cât se poate de serios. În tăcerea lăsată, Claire simţi povara privirilor ambilor săi părinţi îndreptate direct spre ea, aşa că-şi coborî ochii spre mâinile ei împreunate.

— N-am cum, zise. E mai complicat.

— Ba nu, nu e, replică tatăl ei, cu o nuanţă oţelită în voce de care ea nu-şi amintea s-o mai fi auzit înainte. E cum nu se poate mai simplu, continuă el. Eu sunt tatăl tău, tu ai mai puţin de optsprezece ani, aşa că vii cu noi. Îmi pare rău, comandant Moses, dar e prea tânără ca să rămână aici de capul său.

— Tati, voi m-aţi trimis aici de capul meu! protestă Claire.

— Şi tu de ce crezi că ne certam adineauri? interveni mama ei. Taică-tău tocmai îmi amintea că eu am fost cea care s-a gândit că, dacă te trimitem la o şcoală mai aproape de casă, doar cât să capeţi ceva experienţă, ar fi o idee bună. El ar fi vrut să te duci direct la MIT, deşi cum am fi putut să plătim pentru aşa ceva, chiar n-am nici...

Tata o întrerupse.

— N-o să luăm iar discuţia de la capăt. Claire, am greşit lăsându-te să vii aici singură, în primul rând, oricât de sigur am fi crezut noi că e locul. Iar acum ne reparăm greşeala. Tu vii cu noi, şi de îndată ce-o să ieşim din oraşul acesta, lucrurile or să meargă mai bine.

Claire îşi strânse pumnii, clocotind de o iritare neputincioasă.

— Ai auzit ce-am spus? E prea târziu pentru toate chestiile astea! Nu pot să merg cu voi!

Ar fi trebuit să-şi dea seama că ei vor înţelege greşit... şi, într-un anume fel, corect.

— E vorba despre băiatul ăla, nu-i aşa? întrebă mama lui Claire. Despre Shane?

— Ce? Nu! se repezi Claire cu o negaţie care, până şi pentru propriul auz, suna stângace şi vinovată. Nu, nu tocmai. E altceva. Cum v-am spus, e mai complicat.

— O, Doamne... Claire, eşti însărcinată?

— Mami!

Îşi dădu seama că arăta la fel de jignită pe cât se simţea, mai

ales după privirea lui Hannah.

— Scumpo, băiatul ăla a profitat de tine? se avântă domnul Danvers cu toată viteza pe cărarea greşită; ba chiar se ridică în picioare, pentru un efect mai dramatic. Zi!

Claire se holbă la el, cu gura căscată, incapabilă să încerce măcar articularea vreunui cuvânt. Ştia că ar fi trebuit să spună o minciună, însă pur şi simplu nu-şi putea găsi cuvintele.

În tăcerea aceea vibrantă, tatăl ei zise:

— Doresc ca el să fie arestat.

— Sub ce învinuire, domnule? îl întrebă Hannah.

— Glumiţi? A întreţinut relaţii sexuale cu fiica mea minoră!

Îi aruncă lui Claire o privire parţial furioasă, parţial ofensată, dar total primejdioasă.

— Haide, Claire, spune-mi că mă înşel!

— Dar... n-a fost aşa!

Tatăl ei îşi mută privirea mânioasă spre Hannah.

— Aţi văzut? Depun plângere scrisă, dacă e nevoie.

Hannah părea total în largul ei.

— Domnule, aici nu este cazul să se depună plângere scrisă. Fapt este că, din moment ce a împlinit şaptesprezece ani, după legile statului Texas, Claire este îndrituită la consimţământ propriu. Shane are doar cu un an mai mult decât ea. Nu s-a încălcat nicio lege aici, în afară poate de cea a bunului-simţ, ceea ce, cred că veţi fi de acord, este un rău inerent anilor noştri de adolescenţă. Aici este o problemă de familie, nu una a poliţiei.

Tatăl ei se arătă mai întâi şocat, după care şi mai furios.

— Nu se poate aşa ceva! Trebuie să fie ilegal!

— Ei bine, domnule, nu e, şi nu are nimic de-a face cu motivul pentru care vă spun că e nevoie ca ea să rămână în Morganville. Motivul are legătură cu vampirii.

Hannah abătuse cu multă îndemânare discuţia de la subiectul legat de Shane şi de sex, fapt pentru care Claire îi fu nespus de recunoscătoare.

— Vă spun toate astea pentru binele dumneavoastră, şi pentru binele lui Claire. Ea rămâne aici. N-o să fie fără apărare, v-o garantez. Noi avem obligaţia s-o ţinem teafără.

— Care noi? întrebă domnul Danvers, nevrând să se dea bătut cu una, cu două.

— Toţi cei care avem un cuvânt de spus, replică Hannah,

ridicându-şi sprâncenele. Pierdem timpu', domnule Danvers. E o problemă care chiar nu se discută. Trebuie să plecaţi imediat. Vă rog, duceţi-vă să vă faceţi bagajele.

Până la urmă, se duseră. Claire merse şi ea să-şi ajute mama, fără tragere de inimă; nu voia să se reia subiectul cu ea şi Shane, însă acesta fu reluat de îndată ce se închise uşa după ele. Bine măcar că nu era şi tatăl ei în cameră. Doamne, cât de jenant fusese!

— Scumpo, începu mama ei.

Claire se opri din trasul unei valize de sub patul părinţilor, aruncă o privire spre mama ei, îi evaluă expresia de maximă seriozitate şi reveni la ceea ce făcea.

— Scumpo, chiar nu-mi place ca tu să fii încurcată cu băiatul... cu bărbatul acela. Şi nu e cuviincios ca tu să locuieşti în aceeaşi casă cu el. Pur şi simplu, nu pot permite aşa ceva.

— Mamă, n-am putea, te rog, să ne concentrăm la ce trebuie, ca voi doi să nu fiţi omorâţi astăzi? Îţi promit eu c-o să poţi să-mi ţii discursul de vai-cât-sunt-de-dezamăgi- tă-tine mâine, şi în fiecare zi de mâine încolo, dar acum fă-ţi bagajul!

Mama deschise un sertar al comodei de lângă fereastră, înşfacă vreo câteva braţe de lucruri la întâmplare şi le azvârli în valiza desfăcută. Nu era normal. Mama ei îi făcea pe angajaţii magazinelor de vânzare cu amănuntul a articolelor vestimentare să pară indolenţi când era vorba despre împăturitul hainelor. Trecu apoi la următorul sertar, şi iar la următorul. Claire se strădui să mai atenueze puţin harababura.

— Doar atât să-mi spui, zise mama ei, aruncând pe pat un nou braţ de haine. V-aţi protejat?

Of, Dumnezeule! Claire nu avea chef să poarte discuţia despre barză, partea a doua, cu mama ei. Nu acum. De fapt, sinceră să fie, niciodată; o suportase o dată, stânjenite, şi o dată îi fusese de ajuns.

— Da, răspunse, pe un ton cât de calm şi de hotărât se simţea în stare. El a insistat, adăugă.

Avusese ca intenţie să-l pună într-o lumină favorabilă pe Shane. Dar, evident, mama ei înţelese total pe dos.

— Adică tu n-ai vrut? Of, Claire! E vorba despre corpul tău!

— Mamă, ba sigur că am... Claire trase aer adânc în piept. N-am putea să ne vedem de bagaj? Te rog?

Tresări în clipa în care o ploaie de pantofi se abătu asupra

patului.

Hannah le aştepta jos când reuşi, în sfârşit, să coboare, trăgând valiza după ea. Venise şi tatăl lui Claire, pentru vreo câteva minute, suficient cât să mai adauge vreo câteva lucruri la mormanul deja existent, după care voise să care personal voluminosul bagaj, însă Claire insistase s-o lase pe ea. Chestia aia cântărea pe puţin douăzeci şi cinci de kile.

Hannah îşi înălţă sprâncenele spre Claire, în semn de Ce s-a mai întâmplat?

Claire îşi dădu ochii peste cap, adică Nu mă mai întreba.

Drumul până la autocar se desfăşură într-o atmosleia rece şi tăcută.

Richard Morrell rechiziţionase două autocare Greyhound autentice, cu scaune pluşate şi geamuri fumurii. După afşul scris de mână fixat pe parbrizul din faţă, era o cursă specială în direcţia Midland/Odessa, însă Claire bănuia că destinaţia avea să fie cu totul alta.

Primul autocar era deja plin când ajunse Claire, împreună cu părinţii ei; la rând, aşteptau să se îmbarce majoritatea oficialităţilor oraşului şi rezidenţii Caselor Fondatoarei, inclusiv familia Morrell. Şi Eve era acolo, ţinând în mâini un clipboard şi bifând numele într-un tabel.

— A, uite-o pe prietena ta, exclamă mama lui Claire, arătându-i. Nu pare prea bucuroasă.

Nu arăta spre Eve, ci spre Monica. Monica, în mod categoric, nu era bucuroasă. Era nevoie să fie urcată cu forţa în autocar, certându-se întruna cu fratele ei, care părea sâcâit şi nervos. Ea izbutise cumva să-şi strecoare pe lângă ea, pe lista evacuaţilor, şi cele două prietene, însă Gina şi Jennifer păreau mai mult decât mulţumite că li se oferea şansa de a părăsi oraşul. Monica probabil se gândea că ar avea şanse mai bune de ascensiune pe scara socială alături de Bishop, decât cu Amelie la comandă, însă gândea doar pe termen scurt: în eventualitatea în care afirmaţiile lui Myrnin erau adevărate, şi Claire n-avea nici cel mai mic motiv să se îndoiască de acest lucru, atunci întreaga ordine socială din Morganville avea să fie nimicită, iar faptul de a fi cea mai populară nu i-ar atrage nimic altceva decât o mai îndelungă prezenţă faţă-n faţă cu plutonul de execuţie.

Discuţia în contradictoriu dintre Monica şi fratele ei decursese

din refuzul lui Richard Morrell de a urca în autocar. Ei bine, pentru Claire nu era o surpriză. Richard nu era genul care să fugă.

— E un întreg oraş aici care nu poate să plece, se răsti la sora lui, care se împotrivea încăpăţânată să se lase împinsă spre autocarul cu motorul pornit. Oameni de care trebuie să aibă grijă cineva. Eu sunt primarul. Sunt obligat să rămân. Şi, în plus, de când nu mai e tata, sunt şi în cosiliul municipal. N-am cum să plec.

— Încrezut mai eşti, Richard! Nimeni nu se bazează pe tine. Majoritatea proştilor din oraşul ăsta s-ar sfâşia cu ghearele să plece, dac-ar şti că se poate.

— Tocmai de-asta şi rămân, insistă el. Fiindcă oamenii au nevoie să trăiască în rânduială. Dar am nevoie ca tu să pleci, Monica. Te rog. Trebuie să ai grijă de mama.

Monica şovăi. Claire, ridicându-şi privirea, o văzu pe doamna Morrell, stând în autobuz şi privind afară pe fereastră, cu o expresie complet rătăcită. Monica îi spusese că maică-sa nu se descurca prea bine şi, într-adevăr, arăta slăbită, şi şubredă, şi nu întru totul pe lumea aceasta.

— Asta nu e altceva decât un grosolan şantaj sentimental! se stropşi Monica.

În spatele ei, Gina şi Jennifer se priviră, după care făcură câţiva paşi înapoi, fără zgomot, şi urcară treptele autocarului, îmbarcându-se şi lăsând-o pe Monica de un singură.

— Vorbesc serios, Richard, continuă ea. Nu pot să cred că mă expediezi aşa!

— Ba trebuie să crezi. Te urci, şi pleci. În clipa asta, am nevoie să te ştiu la adăpost.

Vru s-o îmbrăţişeze, însă ea îl opri cu o privire furioasă după care-i întoarse spatele şi se îmbarcă fără vreo altă vorbă. Se trânti pe un scaun, în spatele Ginei şi al lui Jennifer, lângă mama ei, şi-şi împreună braţele într-o atitudine de protest mut.

Richard răsuflă uşurat, după care se întoarse spre părinţii lui Claire.

— Vă rog, le zise. Trebuie să pornim mai repede autocarele.

Tatăl lui Claire scutură din cap.

— Tati, zise Claire, trăgându-l de mânecă. Tati, hai!

El ezita în continuare, privind fix spre Hannah, apoi spre Richard, apoi spre Claire. Şi continuând să clatine din cap cu o

îndărătnicie mută.

— Tati, trebuie să plecaţi! Imediat! strigă, practic, la el.

Simţea că i se face rău, de grijă pentru ei şi de uşurare la gândul că vor ajunge într-un loc sigur, în sfârşit, undeva afară din Morganville. Undeva unde nimic din toate acestea n-ar mai fi putut să-i atingă.

— Mami, te rog, fă-l să plece! Nu vreau să vă mai văd aici: ne staţi în drum!

Erau cuvinte spuse la disperare, şi văzu că pe părinţii ei îi durură un pic. De-a lungul anilor, le aruncase în faţă altele şi mai rele, îşi avusese şi ea porţia de nu pot să vă sufăr şi mai bine-aţi fi murit, dar asta fusese când era mică şi avea impresia că le ştie pe toate.

Acum, ştia că nu ştie, însă în cazul de faţă, tot ştia mai multe decât ei.

Enervant, fiindcă ei n-aveau să privească niciodată lucrurile în acest fel.

— Nu vorbi aşa cu noi, Claire! se răsti mama ei.

Domnul Danvers îi puse o mână pe umăr şi o bătu uşurel, iar ea trase aer adânc în piept.

— Foarte bine, zise tata. Văd că nu vrei să vii de bunăvoie, şi mai văd că prietenii tăi, aici de faţă, nu au de gând să ne ajute.

Se opri puţin, şi Claire înghiţi în sec văzându-i expresia din ochii cu care-i fixă, pe rând, pe Hannah, apoi pe Richard.

— Dacă i se-ntâmplă ceva fiicei mele...

— Domnule, îl întrerupse Richard. Dacă nu vă urcaţi mai repede în maşina aia, o să se-ntâmple ceva cu noi toţi, şi ceva foarte, foarte rău. Va rog. Plecaţi.

— Trebuie să faceţi asta, pentru fiica dumneavoastră, adăugă Hannah. Cred că sunteţi amândoi conştienţi că avem dreptate, în adâncul sufletului. Aşa că lăsaţi în seama mea grija faţă de Claire, şi dumneavoastră urcaţi-vă în autocar. Vă garantez că toate astea se vor sfârşi curând.

Fu un rămas-bun trist, plin de lacrimi (din partea mamei şi a lui Claire) şi de o îmbrăţişare cam prea energică, semn că tatăl lui Claire era cam la fel de îndurerat, însă nu voia s-o arate. Mama îi netezi părul, aşa cum îi facea încă de când era fetiţă, şi o sărută cu blândeţe pe obraz.

— Tu să fii cuminte, îi zise, privind-o adânc în ochi. Mai discutăm noi altădată.

Adică, despre Shane, desigur. Claire încuviinţă, oftând, şi-o mai îmbrăţişă pentru ultima oară. Îi urmări apoi cu privirea, urcând treptele autocarului şi intrând în el.

Îşi ocupară locurile mai în faţă, mama ei stând la fereastră. Claire le mai făcu un semn trist cu mâna, iar mama ei îi răspunse la fel. Doamna Danvers încă plângea. Tata privea înainte, în gol, cu dinţii încleştaţi, şi nu-i răspunse la salut.

Autocarul îşi închise uşile cu un ultim şuierat, după care se puse în mişcare, îndepărtându-se de depozitul părăsit care servea ca punct de reper pentru plecări. Maşinile de poliţie porniră în urma lui, conduse de oameni aleşi pe sprânceană de Hannah.

Claire se cutremură, chiar dacă stătea în plin soare.

Pleacă. Uite-i că pleacă de-a binelea.

Autocarul părea atât de vulnerabil...

— Ţi-e frig?

O geacă îi ateriză pe umeri. Mirosea a Shane.

— Ce-am pierdut? auzi întrebarea.

Se întoarse, şi iată-l acolo, într-un vechi tricou gri şi o pereche de blugi. Îi simţea geaca din piele ca pe o îmbrăţişare, însă nu-i ajungea: se cuibări în căldura braţelor lui, şi stătură aşa, înlănţuiţi, o vreme. El o sărută pe creştet.

— E bine, îi zise. Or să fie bine.

— Nu, nu e bine, replică ea, cu o voce care sună înfundată de pieptul lui. Chiar nu e.

El n-o contrazise. După câteva clipe, ea întoarse capul, şi urmăriră amândoi cu privirile caravana care se îndrepta spre hotarele oraşului Morganville.

— Cum se face, zise, cu o voce mică şi plângăcioasă, că pot să mă lupt cu vampirii, riscându-mi viaţa, şi ei pot să accepte asta, dar nu pot să accepte că sunt femeie, şi că am viaţa mea, proprie?

Shane se gândi o clipă la întrebarea ei: îl vedea cum încearcă să deducă răspunsul, prin prisma mărturisitei lui copilării bizare.

— O fi vreo chestie de-a fetelor?

— Mda, aşa o fi, probabil.

— Prin urmare, presupun că le-ai spus.

— Hm... nu cu intenţie. Nu m-am aşteptat ca ei să fie atât de... furioşi din cauza asta.

— Eşti fetiţa lor mică, zise Shane. Ştii ceva, dacă stau să mă

gândesc mai bine, la fel aş simţi şi eu pentru fata mea.

— Aşa? se miră ea.

Era ceva delicios de cald în faptul că lui nu-i era teamă să-i spună aşa ceva.

— Aşadar, zise, încercând să pară nepăsătoare cu un efort, probabil, mult prea vizibil, să înţeleg că ai vrea o fată?

El o sărută pe creştet.

— Ia-o mai încet, fetiţo.

Dar nu părea supărat, nici agitat. Doar — aşa cum era obiceiul lui Shane — concentrat asupra a ceea ce se afla în faţa lor în clipa aceea. O senzaţie de calm se răspândi lent prin ea, pătrunzând tot mai adânc cu fiecare respiraţie. Se simţea mai bine când era cu el. Totul era mai bine.

— Dar familia Goldman? se interesă Shane. Au fost şi ei în autocar?

— Nu i-am văzut pe Goldmani, îşi dădu seama Claire. Hannah?

Hannah Moses era încă prin apropiere, semnând tot felul de hârtii dintr-o mapă pe care i-o întindea un alt tip îmbrăcat în uniforma poliţiei Morganville. Aruncă o privire spre ei doi.

— N-am putut să dau de ei, le zise. Era vorba să aranjeze Myrnin treaba asta, însă în clipa de faţă n-avem cum să-i scoatem din mâinile lui Bishop. Timpul trece, şi nu e decât o chestiune de minute până ca Bishop să afle ce-am făcut, dacă n-o fi şi aflat deja.

În acel moment, lui Richard Morrell îi sună telefonul mobil. Şi-l desprinse de la centură şi verifică numărul, apoi deschise clapeta şi se îndepărtă să vorbească în linişte. Claire îl privi plimbându-se, cu umerii lăsaţi, în timp ce-şi desfăşura conversaţia. După ce-şi închise telefonul şi se întoarse la ei, încordarea i se vedea limpede pe chip.

— Ştie, le zise. Bishop convoacă o întrunire a municipalităţii pentru diseară, în Piaţa Fondatoarei. Toată lumea trebuie să participe. Nimeni nu poate să rămână acasă.

— Hai, lasă! N-ai cum să aduci toată lumea din oraş la o întrunire, protestă Claire. Dacă unii nu primesc mesajul? Sau dacă, pur şi simplu, nu vor să meargă?

La urma urmei, chiar şi în Morganville, să-i faci pe oameni să respecte regulile — indiferent care ar fi fost acelea — era ca şi cum ai vrea să mâni pisicile în turmă.

Richard şi Hannah avură un schimb de priviri.

— Bishop nu e genul care să accepte scuze, zise ea. Dacă el spune că toată lumea trebuie să fie prezentă la întrunire, înseamnă că deschide sezonul de vânătoare la oricine nu apare acolo. Ăsta-i e stilul.

Richard deja clătina din cap, aprobând-o.

— Noi trebuie să anunţăm. Să batem la fiecare uşă, la fiecare prăvălie. Să închidem campusul şi să-i ferim pe studenţi de toate astea. Mai avem şase ore până la lăsarea soarelui. Nu trebuie să mai pierdem o clipă.

Shane fu repartizat să ajute o întreagă mulţime de oameni la transportarea proviziilor în depozit: alimente, apă, îmbrăcăminte, staţii radio, toate lucrurile necesare supravieţuirii. Claire nu ştia precis ce rost au, şi nici nu era convinsă c-ar vrea cu adevărat să ştie; atmosfera era tăcută, hotărâtă, dar tensionată. Nimeni nu punea întrebări. Nu acum.

Cei dintâi vampiri de-ai lui Bishop apărură cam după două ore, trecând încet prin apropierea perimetrului într-una dintre maşinile standard, cu geamuri fumurii. Echipa de control a lui Hannah opri maşina, şi Claire se miră să-i vadă pe poliţişti azvârlind o pătură peste un vampir, după ce-l scoaseră din locul lui ferit la soare, ducându-l pe sus ca să-l închidă la adăpost.

— Cei mai mulţi dintre oamenii lui Bishop sunt, în realitate, ai Ameliei, le explică Hannah. Amelie ar prefera să-i menţinem în viaţă, pe cât posibil. Ea va putea să şi-i întoarcă la loc, când Bishop n-ar mai fi. S-o numim o alienare temporară... fără cea mai mică intenţie ofensatoare, nici măcar pentru vampiri. Noi doar trebuie să-i ţinem afară din joc, atâta tot.

Ei bine, aşa ceva suna înşelător de simplu în urechile lui Claire; ea nu credea că recruţii lui Bishop — chiar şi cei convertiţi fără voia lor — vor fi atât de dornici să fie trecuţi pe linie moartă. Şi totuşi, Hannah părea să ştie ce face, Aşa spera.

— Şi-atunci, ăsta-i planul? Înhăţăm oricare vampir vine să vadă care-i treaba?

— Nu chiar, îi răspunse Hannah, cu un început de zâmbet. Dar ştii că n-o să-ţi spun ţie care e planul, da?

Da. Claire se afla încă de partea cui nu trebuia. Îşi privi mânioasă foarte-decoloratul ei tatuaj, care tot i se mai mişca pe sub piele, dar slab, ca nişte fâlfâiri de aripi ale unui fluture

căzut. Şi-i dădea mâncărimi.

— Ce-aş fi vrut ca prostia asta să fi pierit deja!

— A mai încercat Bishop să dea de tine prin intermediul lui?

— Nu, în ultimul timp. Sau, dac-o fi încercat, înseamnă că nu-l mai simt.

Ceea ce ar fi nemaipomenit, dacă într-adevăr legătura s-ar fi întrerupt. Poate că se afla acum într-o zonă moartă, fără semnal pentru magie...

— Şi-atunci, eu ce pot să fac? întrebă Claire.

— Să te duci să baţi pe la uşi, zise Hannah. Avem o listă cu persoane pe care le căutăm încă, pentru al doilea autocar. Poţi să mergi cu Joe Hess.

Claire făcu ochii mari.

— E teafar?

Pentru că instantaneu îi veni în minte imaginea acelui mandat de condamnare la moarte din mâinile ei, cel pe care i-l dăduse lui.

— Sigur, răspunse Hannah. De ce n-ar fi?

Claire habar n-avea ce se petrecuse, dar ştia că-i place de detectivul Hess, şi drumul împreună cu el i-ar da cel puţin o senzaţie de mers înainte, că face şi ea ceva util. Toţi ceilalţi păreau să aibă o ţintă. În timp ce ea nu se putea gândi decât că părinţii ei se aflau într-un autocar, îndreptându-se spre ieşirea din oraş, şi nu ştia ce avea să li se-ntâmple. Sau ce putea să li se-ntâmple.

Ar fi vrut să-şi fi putut lua un rămas-bun mai frumos de la ei. Ar fi vrut ca ei să nu fie atât de supăraţi pe ea cu privire la Shane. Ei bine, n-au ce face, trebuie să se obişnuiască până la urmă cu asta, gândi, sfidătoare, însă până şi ei i se păru o reacţie destul de slabă şi un pic cam egoistă.

Şi totuşi, faptul că era cu Shane nu constituia o greşeală. Ştia că nu era.

Joe Hess venise cu maşina proprie, însă avea toate echipamentele poliţieneşti corespunzătoare în ea: o staţie radio, unul dintre acele girofaruri magnetice care se pun pe capotă, ca şi o puşcă de vânătoare, încuiată într-un rastel din spate. Era un tip înalt şi liniştit, care avea aşa, un talent, de a o face să se simtă în largul ei. În primul rând, că n-o privea niciodată ca pe cine ştie ce puştoaică enervantă, ci, pur şi simplu, ca pe o persoană normală. Una mai tânără, e drept, dar pe care o lua în

serios. Nu-şi dădea seama prea bine cum de-şi câştigase statutul acesta în ochii lui, mai ales gândindu-se la transmiterea mandatului de condamnare la moarte.

— Vezi c-o să încui portierele, îi zise, în timp ce ea se suia pe scaunul din dreapta, cu o jumătate de secundă înainte ca zgomotul de clic-buf să răsune prin toată maşina. Mă bucur că te văd, Claire.

— Mersi. Şi eu mă bucur că te văd. Şi, cum e cu autocarele? se interesă apoi. Au ieşit deja din oraş?

— Amelie în persoană le-a escortat printr-un baraj, acum câteva minute, o informă el. Au existat ceva probleme la graniţă, dar nimic de nerezolvat. Acum sunt pe drum. Nimeni rănit.

Vestea îi mai slăbi nodul strâns din gât, despre a cărui prezenţă acolo nici măcar nu ştiuse.

— Încotro se duc... Ba nu, nu-mi spune. Probabil că nici nu trebuie să ştiu, nu?

— Probabil că nu, o aprobă el, aruncându-i o privire piezişă. Eşti bine?

Ea privi afară pe geam şi ridică din umeri.

— Părinţii mei sunt într-unul dintre autocarele alea, atât. Sunt doar îngrijorată.

El îşi tot întorcea privirea spre ea în timp ce conducea, şi pe frunte îi apăru o cută.

— Şi obosită, îi zise. Când ai plecat de la mine, te-ai întors la Bishop? Ţi-a făcut vreun rău?

Aici, chiar nu exista vreun răspuns uşor.

— Nu, mie nu mi-a făcut rău, zise. Nu... personal.

— Bănuiesc că asta se referă parţial la ce te-am întrebat, medită el. Dar nu-mi răspunde cu adevărat la întrebare.

— Adică, dacă am nevoie de terapie intensivă psihologică din cauza tuturor ăstora? tălmăci ea, şi consideră de cuviinţă să mai ridice o dată din umeri. Mda, probabil.

— Dar suntem în Morganville. Nu e tocmai cel mai rău lucru care mi s-ar fi putut întâmpla.

Întoarse capul şi-l privi drept în ochi.

— Ce era pe pergamentul pe care ţi l-am dat eu?

Hess tăcu atât de mult timp, încât Claire avu impresia că face uitată întrebarea, dar deodată îi zise:

— Era un mandat de condamnare la moarte.

Asta o ştia deja.

— Totuşi, nu despre tine era vorba.

— Nu, confirmă el. Despre altcineva.

— Cine?

— Claire... Nu mai contează. L-am anulat. Nu mai constituie o problemă.

— Eu l-am transmis. Am dreptul să ştiu.

Ca răspuns, Joe se scotoci prin buzunarul jachetei sale sport şi scoase de-acolo o bucată de hârtie împăturită, încă răsucită pe la colţuri, cu fragmente de ceară atârnând la exterior. I-o întinse ei.

Claire o desfăşură. Hârtia era rigidă şi trosnea, hârtie veche, cu un slab iz de mucegai. Caligrafia — lui Bishop era ascuţită şi greu de descifrat, însă numele fusese scris mai mare şi subliniat.

Eve Rosser.

Nici nu se pune problema, o asigură Joe. Am vrut doar să ştii. Dacă se-ntâmplă ca el să-ţi spună ceva, vreau să fii sigură că Eve nu va păţi absolut nimic, bine? Nimeni n-o să se atingă de ea. Claire, înţelegi ce-ţi spun?

Îi dusese lui un ordin de a o omorî pe cea mai bună prietenă a ei.

Claire era incapabilă să mai gândească. Nu mai simţea nimic, în afara unui val imens, reverberat, de şoc. Încercă să citească şi restul documentului, însă ochii îi tot fugeau spre numele lui Eve, citindu-l încă o dată, şi încă o dată.

Înfăşură la loc hârtia şi-o ţinu strâns într-o mână. Respiră. Se simţea ameţită şi puţin îngreţoşată.

— De ce ţie? întrebă, cu un glas slab. De ce ţi-a trimis-o ţie?

— Pentru că aşa e stilul lui Bishop. Alege persoanele cel mai puţin dispuse să-i facă pe plac, astfel încât să le poată pedepsi dacă refuză să-i ducă ordinele la îndeplinire. Ca o lecţie pentru toţi ceilalţi din Morganville. El ştie că n-aş omorî-o pe Eve. Nici cea mai mică şansă. Aşa că era mai puţin vorba să fi vrut să se descotorosească de Eve, cât de mine.

Claire încă se simţea îngheţată. Sigur, detectivul Hess n-ar fi făcut-o, dar dacă ar fi trebuit să-i ducă altcuiva mandatul? Monicăi, poate?

Eve putea să fi fost moartă acum, şi totul, numai din vina ei.

Simţi cum mandatul de condamnare îi este tras din mână.

Când deschise ochii, încercând să-şi stăpânească lacrimile, detectivul Hess şi-l strecura la loc în buzunar.

— Am vrut doar ca tu să înţelegi cu ce ne luptăm, îi zise. Şi să mai înţelegi că, orice s-ar întâmpla, unii dintre noi nu vor face în veci ceea ce vrea el.

Claire îşi dădu seama că nu se putea include şi pe ea în această categorie. Deja făcuse ceea ce voise Bishop.

Şi nu doar o dată.

Dumnezeule, ea chiar nu-şi dorea să se gândească la cât de mult se afundase în acea mlaştină, însă era, categoric, cufundată până la fund între crocodili.

— Bine, să revenim la treburile noastre, o trezi Hess din meditaţie, dându-i o coală de hârtie. Aici sunt persoanele pe care mai trebuie să le găsim, îi explică el. Am auzit ce s-a întâmplat cu Frank Collins. Tu şi cu Shane aţi fost acolo?

Chiar nu avea chef să discute despre asta.

— Doctorul Mills e cu Amelie, îi zise. Poţi să-l tai de pe listă. Pe el n-o să-l trimită afară din oraş.

Peste tot, prin Morganville, în timp ce treceau, vedeau semne că se întâmplă anumite lucruri: oamenii se adunau în grupuri, şuşoteau pe lângă garduri, sau se opreau să arunce priviri încordate spre maşina în mers. Nu se vedea vreun vampir prin preajmă, dar, în definitiv, Claire nici nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, la o oră atât de apropiată de amiază.

— Asta ce mai e? îl întrebă pe Hess, care clătină din cap.

— Avem încă o destul de puternică mişcare anti-vampiri prin oraş, zise. Şi a devenit mai puternică în ultimele câteva luni. Am tot încercat să-i potolesc, fiindcă dacă-i apucă tocmai acum, nu fac decât să-şi caute moartea. Şi majoritatea nu consideră tabăra Ameliei decât ca pe o altă ţintă. Ceea ce nu ne-am putea permite, până nu dispare Bishop.

— Şi-atunci, ce-o să facem?

— Nimic. Deocamdată, nu putem să facem nimic. Bishop e cel care impune ordinea de zi, nu noi. Şi, dacă vrea o bătălie pentru diseară, o să şi-o capete. Poate chiar mai mare decât vrea.

Cea de-a patra adresă de pe listă era a unui apartament; nu existau prea multe clădiri de apartamente prin Morganville, cea mai mare parte a populaţiei locuind în case familiale, însă tot mai erau câteva. Ca în oricare oraş mic, complexele variau de la mizerabile la ceva mai puţin mizerabile; n-aveai să găseşti

vreun ansamblu rezidenţial de lux.

Complexul de apartamente în faţa căruia se opriră se situa la marginea de maximă mizerie a îngustului spectru. Era din cărămidă cu tencuială din ghips, vopsit într-un roz decolorat de soare, cu două niveluri de apartamente clădite într-un pătrat deschis spre un spaţiu central... în fine, Claire bănui că se putea numi şi curte, dacă-ţi făcea plăcere o privelişte care să cuprindă un bazin de înot secat, cu o spumă închisă la culoare într-un capăt, câteva tufişuri ţepoase, netunse, şi un container din care gunoiul dădea pe-afară.

Joe Hess verifică numerele apartamentelor. Dacă aspectul dărăpănat al blocurilor îl deranja cumva, cert e că n-o arătă. Când ajunseră la numărul douăzeci şi doi, bubui cu putere în uşă.

— Poliţia, deschideţi! urlă el, şi-o împinse deoparte pe Claire, când ea încercă să stea lângă el.

Îi făcu un gest mut de stai acolo şi se opri să asculte. Claire nu auzea absolut nimic de dinăuntru.

Nici el, din câte se părea. Clătină din cap, însă când se întoarseră să plece, Claire auzi distinct pe cineva din interiorul apartamentului rostind: „Ajutor.”

Încremeni, fixându-l cu privirea pe detectivul Hess. Auzise şi el, şi-i făcu semn să se retragă şi mai în spate, în timp ce-şi scotea pistolul din tocul de sub jachetă.

— Willie Combs? Eşti acolo? Sunteţi bine? Sunt Joc Hess. Răspunde, Willie!

— Ajutor, se auzi din nou vocea, mai slab de această dată.

Hess încercă uşa, însă era încuiată. Trase aer adânc în piept.

— Claire, tu stai aici. Nu intri. M-auzi?

Ea încuviinţă. El se răsuci şi izbi uşa cu piciorul, iar lemnul ieftin şi gol pe dinăuntru se despică şi cedă la a doua încercare, făcând să zboare aşchii lemnoase şi metalice.

Detectivul Hess dispăru înăuntru. Claire văzu perdelele mişcându-se şi transperantele ridicându-se uşor la ferestrele altor oameni care voiau să vadă ce se-ntâmpla, însă nimeni nu ieşi.

Nici măcar în miezul zilei.

I se păru că trecuse mult timp până când ieşi detectivul Hess, ţinând în braţe pe cineva. Era o fată cam de vârsta lui Claire, drăguţă, îmbrăcată într-un tricou cu emblema liceului din

Morganville şi pantaloni de trening, ca şi cum abia ar fi sosit de la ora de sport.

Nu mişca, iar el îi ţinea un prosop la gât.

— Sună la salvare, îi ordonă lui Claire. Spune-le că e urgenţă, şi să ia cu ei trusa pentru cazuri de muşcătură.

— Ea...

— Trăieşte, zise Hess, întinzând-o pe fată pe podeaua din beton, fară să mişte prosopul din loc.

Îşi ridică spre Claire ochii care scânteiau de furie.

— Ea e Theresa, îi zise. Theresa Combs. Cea mai mare dintre cei trei copii.

Claire simţi că îngheaţă, şi aruncă o privire spre uşa apartamentului.

— Ei nu...

— Hai să ne concentrăm asupra celor vii, o întrerupse el. Ţine-i asta la gât, uite-aşa.

Claire îngenunche lângă el şi-şi apăsă degetele ei mici pe locul indicat de el. Avu impresia că apasă prea tare, însă el îi făcu un semn aprobator.

— Bun. Ţine-o aşa. Eu mă duc să mai dau o raită înăuntru, doar ca să fiu sigur.

După ce păşi pe deasupra fetei şi intră din nou în apartament, pleoapele Theresei tremurară, şi ochii o priviră pe Claire. Ochi mari, negri. Disperaţi.

— Ajutor, şopti ea. Ajutaţi-l pe Jimmy. N-are decât doisprezece ani.

Claire îi luă mâna într-a ei.

— Şşt. Tu odihneşte-te doar.

Ochii Theresei se umplură de lacrimi.

— Am încercat, zise ea. Zău c-am încercat. De ce ni s-a întâmplat asta tocmai nouă? Doar n-am făcut nimic rău. Am respectat toate regulile.

Claire n-avea cu ce s-o ajute, putea doar s-o ţină de mână şi să-i apese prosopul pe gât, exact cum îi ceruse detectivul Hess. Când acesta din urmă reveni în cadrul uşii, atras de urletul îndepărtat al unei sirene, ea îşi ridică spre el privirea, plină de speranţă şi nefericire.

El clătină din cap.

Nu vorbiră deloc până când o luă ambulanţa pe Theresa, Claire rămase aşa cum era, îngenuncheată, privind fix sângele

care-i pătase degetele tremurătoare. Detectivul Hess se lăsă pe vine lângă ea şi-i întinse un şerveţel umed, cu gesturile cuiva care trecuse de multe ori prin astfel de situaţii. O bătu uşurel pe umăr.

— Respiră adânc, o sfătui. Îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva. Te-ai descurcat foarte bine cu Theresa. Probabil că i-ai salvat viaţa.

— Cine le-a făcut asta? întrebă Claire.

Începuse să-şi şteargă mâinile, şi acum parcă nu se mal putea opri.

— Şi de ce?

— S-au întâmplat cazuri prin tot oraşul, îi răspunse Hess. Oameni ai căror Protectori au trecut de partea lul Bishop. Oameni care şi-au pierdut Protectorii în lupte Oameni ai căror Protectori nu s-au sinchisit de ei de la început. Jumătate din oraş nu mai e acum decât o bancă de sânge mobilă.

Expresia feţei lui, pe care o zări când îşi ridică privirea, fu suficientă ca s-o facă să se cutremure.

— Poate că nebunii ăia au dreptate, gândi el cu voce tare. Poate că aşa ar trebui, să-i omorâm pe toţi vampirii,

— Mda, zise Claire, foarte, foarte încet. Pentru că oamenii nu se omoară niciodată între ei, nu-i aşa?

Hess avea în buzunar mandatul de condamnare la moarte pe numele lui Eve.

N-o contrazise.

Mai găsiră cinci persoane de pe lista lui Hannah, cu toţii vii şi nevătămaţi; în fine, un individ era beat mort la Barfly, una dintre cele mai înfiorătoare bombe din localitate, însă măcar respira şi n-avea urme de colţi. Îi urcară, unul câte unul, în autocar.

Pe la patru după-amiaza, cel din urmă autocar ieşea din Morganville, îndreptându-se spre locuri neştiute (de Claire, cel puţin), şi ea se pomeni singură cu cei rămaşi. Richard Morrell. Hannah Moses. Shane şi Eve, stând împreună şi discutând în şoaptă. Joe Hess, vorbind prin staţia maşinii de poliţie. Mai erau şi alte persoane prin preajmă, însă ele rămâneau în umbră, şi Claire avea puternica bănuială că erau vampiri. Vampiri de-ai Ameliei, care se organizau pentru ceva important.

Deodată, Claire simţi o arsură pe braţ.

Ridicându-şi mâneca, văzu că tatuajul i se zvârcolea, precum

cerneala dintr-o călimară scuturată, pe sub piele. Bishop încerca s-o atragă la el. Simţea imboldul de a ieşi din depozit şi de a porni spre Piaţa Fondatoarei, însă i se împotrivi.

Când începu să se teamă că nu va mai putea rezista, îi spuse lui Shane. El o cuprinse cu braţele.

— Nu te las să pleci nicăieri, îi promise el. Nu pleci fără mine.

Impulsul părea o coardă care îi strângea măruntaiele trăgând-o întruna. Apoi, începu s-o doară. Până la urmă, se desprinse din îmbrăţişarea lui Shane şi începu să se învârtească în cerc prin spaţiul din depozit rămas liber, cel în care fuseseră autocarele, descriind rotocoale tot mai largi. El o prinse când o văzu apropiindu-se de ieşire, iar ea îi aruncă o privire de o deznădejde mută.

— Nu pot să sufăr chestia asta! rosti pe nerăsuflate. Vreau să înceteze!

Şi izbucni în lacrimi, fiindcă se simţea copleşită de senzaţiile acestea de disperare şi de suferinţă, de a nu fi acolo unde trebuia să fie. De data aceasta, nici măcar prezenţa lui Shane n-o mai putea ajuta. Deznădejdea tot venea, în valuri, zdrobind-o. Îl auzi pe Shane urlând la Richard Morrell, după care Hannah apăru acolo, spunând ceva despre ajutor.

Claire simţi o pişcătură usturătoare în braţ, după care liniştea începu să i se răspândească prin vene ca o apă aproape îngheţată. Era o alinare, însă nu-i influenţa arsura din braţ, nici neliniştea care-i clocotea în abdomen. Trupul încă nu-i aparţinea.

— O să doarmă o vreme, auzi vocea lui Hannah, de la mare distanţă. Shane, am nevoie de tine.

Claire nu putu să deschidă ochii, nici să le spună că, în realitate, nu era deloc adormită. La suprafaţă, aşa părea — din câte înţelese — însă de fapt era disperat de trează pe dinăuntru. Dureros de trează.

Shane o sărută, cu căldură şi blândeţe, şi-i simţi mâna netezindu-i părul şi coborând pe obraji. Nu mă lăsa, ar fi vrut să-i spună, însă nu reuşea nici să se mişte, necum să vorbească.

Inima îi bătea cu putere, dar într-un ritm lent şi liniştit, chiar dacă simţea panica acumulându-se în ea.

Se simţi purtată pe sus, dusă undeva, aşezată într-un pat cald şi învelită cu pături.

Apoi, tăcere.

Ochii i se deschiseră, ca şi cum altcineva i-ar fi comandat şi, după ce se ridică în capul oaselor, văzu că era cineva în colţul încăperii întunecoase în care o lăsaseră.

Ada.

Fantoma îşi duse un deget palid, pâlpâitor, la buze, şi-i făcu semn lui Claire să se ridice şi mai bine în şezut. Claire se supuse, cu toate că n-avea habar de ce.

Ada se apropie, plutind. Încă o dată, nu era tridimensională, ci doar o proiecţie plană prin aer, ca un personaj de la televizor, dar fără ecran. Chiar nu semăna a om; practic, arăta mai degrabă cu un personaj dintr-un joc video, fară pic de relief şi cu trăsături artificiale.

Undeva, prin întuneric, se auzi sunând un telefon mobil, Claire se îndreptă spre o stivă de lăzi etichetate cu ECHIPAMENTE DE COMUNICAŢII PENTRU URGENŢE şi sfâşie banda adezivă, găsind acolo telefonul care suna. Avea bateria complet încărcată, după cum arăta simbolul de pe ecran. Şi-l duse la ureche.

— Bishop încearcă să te atragă spre el, auzi vocea metalică, artificială, a Adei. Dar eu am nevoie de tine altundeva.

— Tu ai nevoie de mine?

— Normal. Myrnin fiind dezactivat, cer asistenţa altcuiva. Foloseşte portalul şi vino la mine.

— Există un portal?

Claire se simţea înceată şi ameţită, dar nu credea că motivul ar fi fost somniferul administrat de Hannah. Fantomatica întruchipare a Adei îi adresă o privire de un dispreţ pârjolitor.

— Am creat un portal, zise ea. Cu asta mă ocup, prostuţo. Du-te, chiar acum. Şase paşi înainte, patru la dreapta ta. Hai!

Legătura din telefonul de împrumut al lui Claire se întrerupse, cu un piuit de pierdere a semnalului. Îi închise clapeta şi şi-l strecură în buzunar, după care constată că, între timp, cineva — Shane, presupuse — îi scosese pantofii din picioare. Şi-i încălţă şi făcu şase paşi înainte prin întuneric, urmaţi de alţi patru spre dreapta.

Cel de-al patrulea pas se sfârşi cu o prăbuşire printr-o beznă îngheţată, şi deodată atinse pământul cu tălpile, şi se pomeni într-un loc cunoscut.

Ajunsese în zona celulelor în care-i închideau Myrnin şi Amelie pe vampirii prea bolnavi ca să se mai poată descurca prin forţe proprii. Era o temniţă veche, întunecată şi umedă, clădită numai

din piatră solidă şi oţel. Tornada care devastase oraşul Morganville cu câteva luni în urmă deteriorase şi o parte din această clădire. Claire nu fusese implicată în depistarea bolnavilor evadaţi, însă ştia că se desfaşurase, iar clădirea fusese reparată. Nu că lui Bishop i-ar fi păsat, desigur. Amelie se ocupase de asta.

Însă acum toate celulele erau goale.

Claire se opri, poticnindu-se, şi îşi încrucişă braţele peste stomac, fiindcă simţea încă smuciturile voinţei lui Bishop, ca pe o sârmă incandescentă trecându-i prin carne şi provocându-i tulburări. Se încordă, rezemându-se de perete şi respirând greu.

— Sunt aici, zise, către aerul gol. Ce vrei să fac, Ada?

Fantoma Adei îşi făcu apariţia, plutind pe coridor în faţa ei: tot bidimensională, numai că de data aceasta o vedea din spate. Crinolina ei bogată plutea la câţiva centimetri deasupra podelei din piatră; la un moment dat, privi peste umăr spre Claire, cu o expresie poruncitoare inconfundabilă. Grozav, îşi zise Claire. Nu-mi ajungea că sunt legată de Bishop, acum mai sunt şi de computerul ţăcănit al lui Myrnin. Am mult prea mulţi şefi.

Eve i-ar fi spus că ar avea nevoie de o slujbă mai bună, categoric în care s-ar fi inclus şi munca la canalizare.

— Unde mergem? o întrebă pe Ada; nu că s-ar fi aşteptat să-i şi răspundă.

Şi nu se înşelă. Temniţa era dispusă pe coridoare lungi, şi ultima dată când trecuse Claire pe-acolo, celulele fuseseră, în majoritatea lor, ocupate de victime ale maladiei. Ea le împărţise hrana — în fine, sângele — ca să se asigure că nu flămânzeau. Unii se manifestaseră violent; cei mai mulţi rămăseseră doar absolut nemişcaţi, incapabili să facă mare lucru.

Acum, unde puteau să fie?

În capăt, se afla celula în care-şi petrecea Myrnin zilele, din timp în timp, atunci când devenea prea periculos ca să mai stea în laborator, sau în preajma oricui; până şi a altui vampiri. Fusese dotată cu unele dintre elementele de confort de acasă, cum era cazul unui covor persan gros şi a teancului de pături şi perne moi, a jerpelitului său fotoliu şi a stivelor de cărţi.

Nici urmă de Myrnin, de asemenea.

Ada pluti spre capătul coridorului, după care se întoarse cu faţa spre Claire, trecând de la pâlpâitoarea imagine din spate la una frontală ca într-o bruscă tăietură de montaj dintr-un film.

— E de-a dreptul sinistru, zise Claire. Ştii asta, nu?

Telefonul din buzunar îi sună. Îl scoase şi-i deschise clapeta.

— Îl căutai pe doctorul Mills, îi zise Ada. Aici e.

— Unde?

— Urmează. Necesită asistenţă.

Claire îşi lăsă telefonul lipit de ureche în timp ce-o privea pe Ada întorcându-se din nou şi risipindu-se ca o ceaţă prin peretele din piatră. Ea se opri cu vârful nasului la cinci centimetri distanţă de suprafaţa obstacolului. Îşi întinse încet mâna spre el, şi cu toate că piatra i se părea cât se poate de reală — chiar şi mirosul era unul real, de praf şi mucegai — nu simţi cu degetele altceva decât aer. Şi totuşi, creierul ei îi repeta cu încăpăţânare că nu trebuie să mai facă un pas, fiindcă se va alege, în cel mai bun caz, cu faţa plină de vânătăi. De fapt, întregul ei trup se împotrivea comenzii de a merge mai departe.

Îşi sili piciorul să se ridice, să înainteze, centimetru cu centimetru, şi să păşească în piatră. Apoi, celălalt picior, tărându-l lângă primul. Nu-i fu deloc mai uşor, cale de vreo doisprezece, cincisprezece centimetri, după care deodată presiunea dispăru, şi ea ajunse într-o încăpere spaţioasă, bine luminată.

O încăpere plină de vampiri.

Claire încremeni în clipa în care zeci de chipuri palide se întoarseră spre ea. Nu ajunsese niciodată să-i cunoască pe deţinuţi — în general, nu fuseseră decât feţe anonime, pierdute printre umbre — însă pe câţiva îi recunoscu. Ce căutau acolo, de nu erau în cuştile lor?

Vocea din telefon se răsti, nerăbdătoare:

— N-ai de gând să vii odată?

Claire clipi şi observă că Ada plutea prin centrul sălii lixând-o cu o privire plină de furie.

— Ei n-or să...

— Ei n-or să-ţi facă nimic, zise Ada. Nu fi absurdă.

În realitate, nu era ceva chiar atât de absurd. Claire îi văzuse chiar pe unii dintre vampirii aflaţi de faţă râcâind şanţuri în piatră cu ghearele şi ronţăindu-şi propriile degete. Se simţi ca o delicatesă canină într-o cameră plină de rottweileri turbaţi.

Niciunul dintre vampiri nu se aruncă asupra ei. Doar se holbau la ea ca la o ciudăţenie, însă nu păreau să fie, în mod deosebit, în fine, înfometaţi.

Porni în urma imaginii fantomatice a Adei, traversând încăperea până într-o mică firidă, unde-l văzu pe doctorul Mills întins, cât se poate de nemişcat, pe un pat simplu de campanie.

— Of, nu se poate, şopti Claire, repezindu-se spre el, Doctore Mills?

El gemu şi-şi deschise ochii înroşiţi, clipind ca să-şi limpezească vederea.

— Claire, rosti el, răguşit, după care tuşi. Fir-ar să fie... Cât e ceasul?

— Ăăă... aproape cinci, cred. De ce?

— Şi eu am adormit abia la patru, se văită el, trântindu-se la loc, cât era de lung, pe patul de campanie. Ol, Doamne! Scuză-mă. Sunt frânt. Patruzeci şi opt de ore, fără să stau mai mult de două ore culcat. Nu mai sunt la vârsta studenţiei.

Claire se simţi scăldată de un val de uşurare.

— Nu v-au... ştiţi...

— Omorât? Altfel decât să mă pună să muncesc până am ajuns pe jumătate mort?

Gemând din nou, doctorul Mills se ridică în şezut, frecându-şi tâmplele ca şi cum ar fi vrut să-şi împingă creierul la loc înăuntru.

— Amelie a vrut să folosească serul la tratarea celor mai grave cazuri, în primul rând. I-am cazat pe toţi aici, în afara lui Myrnin. Nu mi-au mai rămas decât două doze. Şi nici n-o să mai am altele, dacă nu fac rost de sânge de-al lui Bishop, pentru sintetizare.

Aproape că uitase de asta.

— Pe Myrnin l-aţi văzut?

— Nu, de când m-a adus Amelie încoace, îi răspunse doctorul Mills. De ce?

— E bolnav, zise Claire. Foarte bolnav. V-am căutat ca să încercăm să-l ajutăm, dar acum nu mai ştiu unde o fi. Amelie l-a luat şi pe el.

Doctorul deja clătina din cap.

— Aici nu l-a adus. I-aş fi văzut eu.

Claire simţi ceva în spatele ei, ca o umbră, şi se întoarse, trezindu-se faţă în faţă cu un vampir. Unul mititel, doar cu puţin mai înalt decât mărunţica de ea. Era o fată, abia trecută de adolescenţă, cu părul blond, lung până în talie, şi adorabili ochi negri, care-i zâmbiră cu o neliniştitoare expresie de

cunoscătoare.

— Eu sunt Naomi, îi zise. Şi ea e sora mea, Violet.

Imediat în spatele ei remarcă o altă fată, doar cu puţin mai mare, cu aceiaşi ochi negri, doar că avea bărbia ceva mai fermă şi părul negru, negru ca noaptea.

— Vrem să vă mulţumim, domnule doctor, pentru darul dumneavoastră. Nu ne-am mai simţit atât de bine de foarte mulţi ani.

— N-aveţi pentru ce, răspunse doctorul Mills.

Vocea îi sunase încordată, şi Claire înţelegea de ce: vampirii se comportau cu toţii exemplar, însă asta se putea schimba oricând, şi Claire chiar văzu o astfel de umbră la Naomi.

— Sunt convins că Amelie va veni să vă ia cât de cu rând, adăugă doctorul.

Cele două fete-vampir îşi înclinară capetele în semn do încuviinţare, făcură câte o reverenţă ca pe vremuri, şi se retraseră la loc în încăperea principală. De acolo, se auzea un uşor zumzet de conversaţie, întinzându-se, un soi do şoaptă, ca susurul mării liniştite care loveşte uşor ţărmul. Vampirii nu aveau nevoie să vorbească tare ca să fie auziţi, cel puţin între ei.

— Dar Amelie chiar o veni? întrebă doctorul Mills. Fiindcă încep să mă simt ca specialitatea casei pe-aici.

Aha. Doctorul avea impresia că ea nu era decât cercetaşul trimis înainte de cavaleria vampirilor. O căută în jur cu privirea pe Ada, însă nu zări deocamdată nici urmă de o ea. Se topise, pur şi simplu. Claire închise clapeta telefonului, vârându-l la loc în buzunar şi simţindu-se un pic ridicolă.

— Nu ştiu, răspunse. Mie mi s-a spus doar că aveţi nevoie de ajutor.

El căscă de-i trosniră fălcile, murmură o scuză, apoi făcu un semn de încuviinţare.

— Am saci întregi de cristale, şi o oarecare cantitate de lichid. Trebuie să le distribuim prin tot oraşul, să ne asigurăm că toţi cei care au nevoie de tratament îl şi primosc. N-o să aibă efect prea îndelungat, şi nici nu vindecă, dar până fac rost de sânge de-al lui Bishop, va trebui să ne ajungă. Poţi să mă ajuţi să măsor dozele individuale?

Abia în timp ce lua cu lingura cantităţi măsurate de cristale roşii şi le turna în sticluţe, îşi dădu seama Claire că arzătoarea

chemare insistentă din măruntaiele ei dispăruse, în sfârşit, cu încetul.

Îşi ridică mâneca.

Tatuajul abia se mai vedea, ca o umbră, pe sub piele.

Cum stătea ea aşa, privindu-l cu atenţie, Naomi, fata-vampir, se aplecă peste umărul ei, să i-l studieze. Claire tresări, ceea ce, probabil, şi avusese Naomi în intenţie; fata-vampir chicoti uşor.

— Văd că Bishop te-a însemnat, zise ea. N-ai teamă, copilă. Aproape că s-a dus. A însemnat-o şi pe sora mea, odinioară, adăugă, şi zâmbetul îi pieri de pe faţă, lăsând în urmă trăsături aspre, reci. Pe urmă, ne-a însemnat pe vecie pe amândouă. Sora Amelie ne-a spus c-ar fi murit demult, dar n-a fost aşa, nu?

Claire scutură din cap, incapabilă să spună ceva când avea o pereche de colţi atât de aproape de gât. Naomi nu părea câtuşi de puţin ameninţătoare, însă nici liniştitoare nu putea fi considerată.

— Atunci, înseamnă că s-a ajuns la deznodământ, continuă Naomi. A sosit momentul în care să ne luptăm cu el. Foarte bine. De dragul surorii mele, voi fi bucuroasă să-l înfrunt din nou.

Mâna rece a lui Naomi se ridică spre obrazul lui Claire, mângâindu-l.

— Eşti o fată frumoasă. Şi ai un miros cald.

Claire se cutremură.

— Mda, păi, hm, da, aşa e, cred.

— Cald, ca lumina soarelui. Aşa l-am avut şi eu, odată.

Oftatul lui Naomi îi adie pe piele lui Claire, după care fata-vampir dispăru, ca un fulger înceţoşat. Toţi vampirii se mişcau acum mai repede: îşi reveneau, deduse Claire. Prindeau forţă.

Doctorul Mills îi privea satisfăcut, însă Claire nu prea reuşea să prindă şpilul. Da, minunat, ei se simţeau mai bine: pe asta să zicem c-o înţelegea.

Însă de-acum erau vampiri sănătoşi. Ceea ce însemna că erau capabili să creeze alţi şi alţi vampiri, iar asta schimba totul. Schimba întreaga dinamică din Morganville.

Păi, nu?

Telefonul ei sună. Pe ecran nu apăru niciun număr Claire îl deschise şi întrebă:

— Ce este, Ada?

Trebuie să-l iei pe doctorul Mills şi să plecaţi, îi zise Ada. Eu vă voi deschide portalul. Plecaţi imediat.

— Te-ar deranja dacă mi-ai spune ce...

— Fă ce-ţi spun, dacă nu vrei să vă las pe amândoi într-o cameră plină de vampiri cărora li s-ar putea face poftă de un aperitiv cald.

Mare pacoste mai era computerul lui Myrnin!

Claire închise telefonul cu o mişcare violentă.

— Luaţi-vă repede ce vă trebuie, îi zise doctorului. E vremea să plecăm.

Doctorul Mills încuviinţă. Încărcase deja dozele individuale în doi saci marinăreşti, şi-i întinse ei unul, iar el îl săltă pe umăr pe celălalt. Deschise apoi o cutiuţă din argint căptuşită, verificându-i conţinutul.

Două seringi.

— Astea sunt ultimele două doze de ser, nu? întrebă Claire. Poate c-ar fi mai bine...

El îi întinse cutiuţa.

— Ai grijă ca una să ajungă la Myrnin, iar cealaltă, la Amelie, îi zise. Oliver va încerca să deturneze o doză pentru el. Să nu-l laşi.

De parcă ar fi avut vreo şansă să-l refuze pe Oliver, de una singură... Totuşi, făcu un semn aprobator. Doctorul Mills păru uşurat că scapă de lucrurile acelea. Privi în jur, observând că toţi vampirii se întorceau spre ei.

— Poate c-ar trebui să plecăm, zise el. Sigur că toţi sunt plini de recunoştinţă, dar...

— Mda, îl aprobă Claire. Haideţi.

Să treacă prin mulţimea aceea era ca şi cum s-ar fi plimbat printr-o uriaşă haită de lei. Oricât de calme le-ar fi fost privirile cu care-i urmăreau, nu puteai să te înşeli asupra licărului specific prădătorilor. Claire zări şi sclipirile colţilor în vreo două guri, şi avu grijă ca privirile să nu li se întâlnească.

Naomi îi ieşi în cale. Fata-vampir — în fine, cu înfăţişarea de fată — le blocă trecerea.

— Aş putea să vă cerşesc un favor? îi întrebă. Unul mic, vă asigur.

Claire îşi umezi buzele.

— Sigur că da.

— Daţi-i asta surorii mele, Amelie, zise Naomi, scoţându-şi un lănţişor de la gâtul ei ca alabastrul.

Era o bijuterie frumoasă, subţire ca o şoaptă, şi de care

atârna un medalion alb.

— Spuneţi-i că suntem alături de ea, dacă are nevoie.

Claire îşi vârî lănţişorul în buzunar şi făcu un semn de încuviinţare.

— O să-i transmit.

Naomi nu se clinti.

— Mai vreţi şi altceva? întrebă Claire.

— O, da, răspunse Naomi, cu o voce slabă. Rău de tot. Dar, ştii, îmi cunosc sora. Sunt sigură că nu m-ar ierta dac-aş comite ceva rău. Aşa că tu şi cu bunul doctor ar trebui să plecaţi, până nu ne uităm legămintele.

Şi totuşi, nici acum nu se urni.

Claire se hotărî s-o ocolească. Naomi întoarse capul şi-o urmări cu privirea.

Trecerea prin iluzia de piatră i se păru mult mai uşoară de data aceasta, poate şi deoarece ştia că să rămână n-ar fi fost absolut deloc o opţiune inspirată.

Fantoma Adei îi aştepta pe coridor, arătând peste măsură de furioasă din cauza întârzierii. Se întoarse şi porni, plutind cu viteza maximă. Claire o rupse la fugă ca să ţină pasul cu ea, iar doctorul Mills reuşi la rândul lui să păstreze ritmul. Deodată, Ada se opri şi-şi întoarse imaginea spre ei, ca un decupaj din carton plat, iar în difuzorul telefonului lui Claire începură să se audă pârâituri stridente.

Doctorul Mills se prăbuşi.

— Fugi! zbieră Ada în difuzor, însă Claire nu putea să fugă.

Nu putea să-l lase acolo pe doctor.

Se opri şi-i întinse mâna, vrând să-l ajute să se ridice, însă constată că el nu se mişcă. Avea o rană la cap şi, cu toate că respira, îşi pierduse complet cunoştinţa.

Cineva îl lovise.

Ada mai încercă să-i spună să fugă, însă ea rămase pe loc. Imaginea fantomatică a Adei scoase un ţipăt mut de furie neputincioasă şi se pulverizâ într-o ceaţă măruntă.

Dispăru.

Prin întuneric, Claire simţi degete atingându-i părul.

— Naomi? întrebă, într-o şoaptă slabă.

Un chicotit sec îi răsună sinistru lângă ureche, şocant de aproape.

— N-o cunosc pe doamna. Dar ştii cine sunt, rosti o voce

bărbătească. Nu-i aşa, Claire?

Închise ochii.

— Bună ziua, zise. Domnule Collins.

Tatăl lui Shane aprinse un bec din tavan, şi strălucirea bruscă o făcu pe Claire să tresară şi să clipească mărunt. Îşi coborî repede privirea spre doctorul Mills, ca să se convingă că respira încă şi că tot nu se mişca. Bun. Avea nevoie de întreaga ei putere de concentrare într-o astfel de clipă.

Frank Collins arăta exact la fel ca ultima dată când îl văzuse viu, acolo, în biroul lui Bishop: slab, sfrijit, cu părul încărunţit atârnându-i în jurul feţei, doar că era mai palid acum. Arăta ca un bărbat care a dus o viaţă grea şi a avut parte de o moarte aidoma... şi se vedea clar la el o umbră care nu fusese prezentă înainte. O strălucire nebunească, înfricoşătoare, în ochi, ca o peliculă argintie. Avea câteva trăsături în comun cu Oliver, însă faptul că Oliver apărea ca un tip dur, înfricoşător şi, în cele din urmă, raţional, îi lipsea complet lui Collins.

Şi era mult prea aproape. Claire rămase cât putu de nemişcată, încercând să-şi stăpânească bătăile puternice ale inimii.

— Îmi dau seama ce-i place băiatului meu la tine, îi zise Frank Collins. Eşti mult mai tare decât pari.

— Mersi, răspunse ea. Acum, dă-te înapoi!

Frank râse din nou. Hohotul lui se reverberă din pereţi, de parcă şi-ar fi adus cu el vreo trei sau patru sosii, ca să savureze spectacolul.

— Nu, zise. Nu prea cred. N-am făcut-o niciodată. Şi nici n-o s-o fac. Ezită puţin, apoi spuse: Aş vrea să vorbesc cu băiatul meu.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată, i-o întoarse Claire. El nu vrea să aibă de-a face cu tine.

Zâmbetul domnului Collins dezvălui mai mult decât dinţi. Colţii i se iviră cu încetineală, iar vârfurile lor licăriră în lumina slabă.

— Tu crezi că i-ar plăcea să te hrăneşti şi tu cu plasmă, scumpo? Ar muri dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Aşa că ai putea încerca să fii puţin mai politicoasă.

Îi veni să vomite la gândul că Frank Collins ar putea s-o muşte.

— Te-ar omorî el pe tine, ripostă. Ştii bine că aşa ar face.

— Poate c-ar încerca, admise Frank, ridicând din umeri. Dar

ţie nu ţi-ar face nimic. Îmi cunosc băiatul destul ca să-mi dau seama că e prins până peste cap de tine. Nu s-ar atinge nici măcar de un fir de păr de pe căpşorul tău drăgălaş. Tu eşti slăbiciunea lui, Claire.

Era purul şi revoltătorul adevăr. Shane ar fi făcut orice ca s-o salveze pe Claire. Ar fi fost chiar în stare să-şi lase tatăl să-l transforme în vampir... ceea ce, probabil, era şi în gândul lui Frank cel Cumplit.

Or, ea nu putea să permită aşa ceva. Nici gând.

Claire lăsă încetişor sacul marinăresc pe care-l ţinea în mână să cadă pe podea, şi-şi evaluă posibilităţile prezente. Nu cine ştie ce. Frank Collins fusese transformat de Bishop; prin urmare, nu era bolnav. Nu avea nici cea mal mică speranţă de a-l vindeca, nici măcar de a-l trata. Aceasta era starea lui naturală de nebunie.

Rucsacul.

Claire şi-l lăsă să-i lunece în jos pe braţ, sperând ca el să-şi închipuie că se pregătea să scape cu fuga. Ar fi fost o tentativă zadarnică; niciodată nu i-ar fi putut reuşi.

Plus că el ar fi savurat plăcerea vânătorii.

În clipa în care rucsacul îi ajunse în îndoitura cotului, apucă fermoarul buzunarului din faţă. Forţa gravitaţională o ajută să-l tragă, în timp ce greutatea îl propulsa înainte.

Of! fir-ar să fie!

Ţepuşele nu erau în buzunarul din faţă. Le mutase înăuntru, unde era mai mult spaţiu, laolaltă cu cărţile. În buzunarul din faţă nu era nimic, în afară de câteva agrafe pentru coli, un marker şi o jumătate de baton cu caramel. Probabil că nu i-ar fi fost de folos o încercare de a-l mitul cu dulciuri.

— Linişteşte-te, îi zise tatăl lui Shane. O să te las să pleci.

Suna... prea frumos ca să fie adevărat, însă Claire era dispusă să profite de şansa de scăpare.

— Mersi, zise, şi se aplecă să-l apuce pe doctorul Mills, ca să-l tragă spre portal.

— N-am zis că poate să plece şi el, o atenţionă Frank, cu zâmbetul lui nebunesc lăţit la maximum. Merit şi eu un mic bonus pentru că am fost atât de îndatoritor.

Claire îşi simţea acum inima bubuindu-i în piept, chiar şi prin straturile calmante ale injecţiei administrate mai devreme de Hannah. Totul păru că se derulează cu încetinitorul. Nu mai

stătu să se gândească. Îşi adună toată energia şi înşfacă rucsacul cu amândouă mâinile, învârtindu-se ca un aruncător de greutate şi repezindu-l în spinarea lui Frank Collins.

Avea destule cărţi în el, iar Fizica este ceva care nu poate fi ignorat nici măcar de vampiri, cu atât mai mult când îi izbeşte cu toată forţa. Frank se prăbuşi, iar Claire îl apucă de un braţ pe doctorul Mills şi-l târî spre locul în care se aflase Ada.

Atunci, Ada reapăru, pâlpâind tot mai clar, pe măsură ce se apropia de ea. Difuzorul telefonului lui Claire prinse glas şi transmise strigătul Adei:

— Lasă omul acolo; ia sacii!

— Muşcă-mă de cur, ripostă Claire.

Îl săltă pe doctorul Mills în şezut şi-l rostogoli prin portal.

Abia apoi se repezi după sacii marinăreşti.

Mâna palidă a lui Frank Collins o apucă de încheietură. Claire îşi ridică privirea drept spre faţa lui brăzdată de cicatrice şi ochii argintii, şi ţipă. N-avea cum să se elibereze, în afară de cazul în care şi-ar fi lăsat mâna acolo. Atât de puternic era.

Tatăl lui Shane o smuci, facând-o să cadă în genunchi pe podea. Îi trase jos de pe umăr breteaua rucsacului şi sfâşie materialul rigid, făcând să se reverse tot conţinutul pe podea. Fizica moleculară pentru avansaţi lunecă prin întuneric, împreună cu Elementele fundamentale ale calculului matriceal. Se revărsară şi două ţepuşe din lemn, cu vârfurile ascuţite. Mânată de o totală disperare, Claire încercă să le prindă, însă talpa lui se abătu cu violenţă, ţintuindu-le de podea, înainte ca ea să le poată ajunge.

Frank rămase nemişcat, fixând ţepuşele cu privirea, iar ea văzu o umbră traversându-i chipul, ca un veritabil val de suferinţă omenească.

— Iisuse, murmură el. Umblam cu unele asemănătoare când am început să-i vânez. Ce naiba fac eu acum?

Ea ştia ce însemna suferinţa aceea şi, dintr-odată, ştiu şi cum să-l atingă unde-l doare.

— Vânezi, îi zise, cu inima bătându-i atât de tare, încât avu impresia c-o să-i frângă coastele. Asta fac vampirii, Vânează oameni.

El clătină din cap, tăcut, o vreme, după care îşi ridică privirea spre Claire. Părea să fie din nou aproape în toate minţile, atât cât putuse tatăl lui Shane să fie vreodată.

— M-am luptat mult timp cu vampirii, zise. Am şi omorât câţiva; ştiai?

Ştia. El şi Shane fuseseră la un pas să fie executaţi pentru uciderea lui Brandon, cu toate că Shane n-avusese nimic de-a face cu asta. Frank privi din nou cu atenţie ţepuşele cioplite de mână, care se zăreau de sub bocancul lui mare şi uzat.

— N-am ajuns să mă folosesc cine ştie ce de ţepuşe, mărturisi, privind-o drept în ochi. Ai idee de ce?

Lui Claire îi era frică să-l mai întrebe.

— Pentru că, dacă nu omori un vampir cu ele, nu faci decât să-i înfurii şi mai rău, explică el. Tu crezi c-ai putea să mă omori cu aşa ceva?

Ea înghiţi în sec.

— Sigur. Nu că m-ai şi lăsa să încerc.

— Adevărul e că nu m-am temut niciodată mai mult decât de asta. Să ajung aşa. Nu ţi-a spus Shane?

Ea încuviinţă, înclinându-şi încet capul.

— Îmi pare rău că a fost obligat să vadă ce s-a întâmplat cu mine. Îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care le-am făcut de-a lungul anilor, transformându-i viaţa într-un iad. El merită să aibă parte de ceva bun în viaţă.

Şi atunci, îşi ridică gheata şi luă ţepuşele de jos. Claire deschise gura să spună ceva, însă cuvintele îi rămaseră în gât.

El nu-i făcu nimic.

— Tu du-te acasă, îi zise. Spune-i fiului meu că taică-său şi-a luat rămas-bun de la el. Aş fi vrut să-l mai pot vedea o dată, dar tu ai dreptate. Probabil că n-ar fi bine.

Se întoarse cu faţa spre întuneric, cu ţepuşele în mână.

— Cred c-ar trebui să ştii că şi el te iubeşte. Fie că vrea, fie că nu, îi zise Claire.

Ecourile vocii ei ricoşară din pereţi. Nu-şi dădea seama de ce-o spusese, doar că ştia, cu o tristă certitudine, că nu-l va mai vedea vreodată.

I se păru că tatăl lui Shane şovăie puţin, dar apoi el plecă mai departe, târşâindu-şi picioarele, până când dispăru de tot.

Imediat cum nu-l mai văzu, Claire înşfăcă sacii marinăreşti şi sări în picioare, îndreptându-se spre portalul deschis.

Trecu, poticnindu-se, de cealaltă parte, se împiedică de trupul nemişcat al doctorului Mills, şi căzu în braţele lui Oliver.

El o privi cu o expresie de dezgust absolut, şi-o lăsă pur şi

simplu să cadă în fund pe mocheta din pluş de pe podeaua din biroul Ameliei.

— S-a dus, repetă Claire, pentru a patra sută oară, văzând că Oliver îi tot suceşte braţul într-o parte şi-n cealaltă, ţinându-l sub o lumină atât de strălucitoare, încât o simţea ca pe un laser străpungându-i pielea. Hei! Nu înţelegi când îţi spun că s-a dus?

Oliver o ţinu pe loc, strângând-o atât de tare, încât ea ştiu că avea să-i lase un tatuaj al lui, propriu. Cu albastru, purpuriu şi negru.

— Iar eu ţi-am tot spus că lui Bishop i-ar face foarte mare plăcere ca noi să credem că s-ar fi dus, se răsti la ea. Ţi s-a spus să stai acolo unde erai. Ca de obicei, ai ignorat şi această indicaţie, iar acum ne-ai supus pe toţi riscului extrem de a...

— Las-o, Oliver, interveni Amelie, de dincolo de vastul birou lucios.

Bătu darabana cu unghiile ei cu o manichiură perfectă pe suprafaţa mobilei, scoţând un uşor răpăit sec, asemănător zgomotului unor oase căzute pe marmură.

— Fata ar fi putut să ne trădeze de zeci de ori până acum. Şi n-a facut-o. Consider că putem să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie, deocamdată.

Oliver îi dădu drumul lui Claire şi se îndepărtă nervos, cu mâinile împreunate la spate. Acesta, se gândi Claire, era consiliul de război al Ameliei: Sam Glass stătea lângă ea pe un scaun, semănând tot mai mult cu Michael, cu cât părul îi crescuse într-o învălmăşeală vălurită şi ondulată. Oliver continua să patruleze. Richard Morrell aştepta în picioare, în apropiere, dând impresia că ar vrea să umble şi el de colo-colo, însă este prea obosit ca să încerce măcar.

Michael se apropie de Claire, îi puse o mână pe umăr şi conduse deoparte, aproape de locul în care stătea Hannah Moses, sprijinită de perete, cu o înfaţişare fascinată şi îngrijorată, în acelaşi timp. Să fii aruncat în adâncuri — ceea ce se întâmpla acum — însemna să înoţi ca să-ţi salvezi viaţa, cu rechinii după tine. Până şi cei pe care-i socoteai prietenoşi puteau să se întoarcă şi să-ţi înhaţe un picior când le venea lor poftă.

— Myrnin unde e? se interesă în şoaptă Claire.

Michael clătină din cap.

— Nu e aici? insistă ea. E în altă parte?

— Habar n-am, îi răspunse Michael, tot în şoaptă. Amelie l-a ascuns pe undeva. Numai că eu nu ştiu unde. El nu e...

— Michael, îl atenţionă Amelie. Am spus că-i voi acorda prezumţia de nevinovăţie, nu şi dreptul de a şti întreaga poveste. Te rog, păstrează tăcerea.

Se ridică, şi Claire constată că-şi schimbase veşmintele, de data aceasta fiind într-un impecabil compleu roz pal, unul care părea adus direct de pe podiumul unei prezentări de modă din Paris. Oricum, nu ceea ce ar fi crezut Claire că se poate purta într-un război.

— Claire, zise ea. Îţi mulţumesc că ai adus proviziile pe care i le-am solicitat doctorului Mills. Îţi mulţumesc şi că l-ai recuperat pe bunul nostru doctor. Am fost informată că se va reface de pe urma rănii sale.

Ochii ei reci, deschişi la culoare, se fixară asupra lui Claire, sfredelind-o cu privirea.

— Îmi permiţi să-ţi văd şi eu braţul?

Totdeauna politicoasă. Aşa era Amelie, în momentele când devenea mai periculoasă ca oricând. Claire o ştia bine. Îşi întinse încet braţul, încă ţinându-se cu cealaltă mână de cea a lui Michael, pentru susţinere morală. Atingerea Ameliei fu rece şi uşoară. Ea nu-i studie epiderma, aşa cum procedase Oliver, ci-şi trecu vârfurile degetelor pe suprafaţa ei, după care îi lăsă braţul pe lângă corp.

— Michael, zise, te rog, condu-o pe Claire la prietenii voştri. Sunt convinsă că amândoi aţi prefera să fiţi cu ei acum.

— Dar... Claire îşi umezi buzele. Nu vreţi să rămân aici? Să vă ajut?

— Ne vei ajuta atunci când va fi necesar, replică Amelie. Deocamdată, este necesar să fii altundeva. Îi vom aduce încoace pe câţiva dintre fidelii mei, pe care-i vom scoate de sub influenţa lui Bishop. Procedura poate fi oarecum tulburătoare pentru martorii oculari.

Oliver scoase un sunet necuviincios, continuându-şi neobositul du-te-vino.

— E cu mult mai rău când nu dă rezultatul scontat, zise el. Sper că nu ţii prea mult la covoarele astea.

Amelie nu-l luă în seamă.

— Myrnin şi doctorul Mills m-au informat că lucrările pentru

producerea serului nu vor putea continua fară obţinerea unor alte cantităţi din sângele lui Bishop. Este corect?

Claire încuviinţă.

— Dificil de înfăptuit, dar voi include şi acest lucru în calculele noastre.

— Noi ne gândeam să-l drogăm.

— Aşa mi-a spus şi Myrnin, confirmă Amelie, însă dând de înţeles că nu avea de gând să-i mai dezvăluie şi altceva. Acum, problema aceasta nu trebuie să te mai preocupe, continuă ea. Mă voi bizui pe participarea ta şi a prietenilor tăi în seara aceasta. Va trebui să veniţi pregătiţi.

— Pregătiţi pentru ce? vru să ştie Claire.

Amelie îşi înălţă sprâncenele.

— Pentru orice. Acum nu mai urmăm vreun plan. Ne aflăm în faţa celor din urmă mutări de pe tabla de şah, iar identitatea învingătorului depinde în foarte mare măsură de cât sânge rece, de câtă pricepere are, şi de capacitatea sa de a face mişcări neaşteptate. Poţi fi sigură că părintele meu este pregătit pentru faptele cele mai rele. Noi suntem obligaţi să fim la fel de nemiloşi.

Claire îşi aminti de scena aceea, din tuneluri, cu Frank Collins. La sfârşit, nu se simţise nemiloasă. Se simţise întristată.

Nu-şi închipuia că Amelie, Oliver, sau oricare dintre ceilalţi ar fi şovăit, fie şi numai pentru o clipă. Frank Collins era băiatul rău. Doar fusese băiatul rău şi pe timpul vieţii sale omeneşti, nu? Şi totuşi... existase acel unic moment când ea îl văzuse doar ca pe un tată care-şi iubeşte fiul.

Poate că oricine avea astfel de momente. Până şi cel mai răi dintre cei răi.

Dar poate că n-avea importanţă, decât pentru ea.

Uşa se deschise de cealaltă parte a camerei, şi doi dintre vampirii preferaţi de Amelie ca bodyguarzi intrară, cărând după ei o fiinţă umană snopită în bătaie. Cel puţin, aşa avea impresia Claire, că ar fi o fiinţă umană; altfel, era greu să-ţi dai seama, cu toată murdăria şi vânătăile.

Ah! Ba da. Îl şi cunoştea. Era Jason Rosser, dementul frate al lui Eve. Arăta de parcă ar fi locuit într-un tomberon luni în şir; de fapt, după părerea lui Claire, era posibil ca aşa să fi şi fost. Eve îi spusese că mai trecuse pe-acasă pe la ei, poate chiar comportându-se mai puţin nebuneşte, însă în clipa de faţă,

Claire n-avea cum să-şi dea seama. Acum arăta ca un şobolan turbat de prin canalizare, iar după felul în care scruta încăperea cu privirea, părea să fie numai ochi, sclipind de nebunie, şi dinţi dezgoliţi.

Când paznicii lui îl lăsară din mâini, la un semn din partea Ameliei, Jason se repezi spre Fondatoarea oraşului Morganville. Ea nu mişcă un deget ca să se apere. Nu avu nevoie.

Oliver îl interceptă la jumătatea drumului, apucându-l de beregată şi trântindu-l pe covor, întins pe spate.

— Ai văzut? o întrebă el pe Amelie, cu un zâmbet de un calm înfiorător. Ţi-am spus că ar fi trebuit să te gândeşti la covor; n-o să-i mai poţi scoate mirosul din el. Zău aşa, Amelie, te încăpăţânezi să aduni toţi vagabonzii.

— Dar îi şi dobor, atunci când este necesar, replică ea. Acesta se întâmplă să-ţi aparţină, Oliver, nu? Prin urmare, ţi-l las în seamă pentru cuvenita judecată.

Nimeni nu scoase o vorbă de împotrivire. Nici măcar Claire. Jason nu era prieten cu nimeni; Claire n-ar fi putut să uite niciodată, dar niciodată, noaptea aceea, când fusese la un pas să-l asasineze pe Shane absolut degeaba. Nu ea avea să ia cuvântul în favoarea lui.

Oliver îl privi adânc în ochi pe Jason şi-i zise:

— Îţi meriţi moartea, să ştii. Nu doar pentru faptul că duhneşti a păcat; sunt îngăduitor faţă de câte un mic măcel, din când în când. Nu, meriţi să mori pentru că ai încălcat legile din Morganville fără permisiunea mea.

Zâmbetul lui Oliver se lăţi, ca al unui clovn malefic de coşmar.

— Prin urmare, ce-ar trebui să fac eu cu tine? Ţi-ai călcat cuvântul faţă de Brandon. Ţi-ai călcat cuvântul faţă de mine. Ai avut proasta inspiraţie de a o trăda pe Amelie, de faţă cu un numeros public. Ai trecut de partea acelei bătrâne reptile pe nume Bishop.

Jason râse. Dar suna a gheaţă sfarâmată.

— Mda, aşa am făcut, zise. Vampirii au dreptul să facă oricând toate astea. Eu am dreptul să mor. Perfect. Nimic nu se schimbă vreodată pe-aici, nu? Dac-o face un vampir, n-a avut încotro. Dac-o face un om, e mâncat.

Amelie luă cuvântul.

— Este cineva aici dornic să vorbească în apărarea lui?

Claire ştia că era o întrebare pur formală, de genul vorbeşte

acum, sau limba să-ţi tacă de-a pururi. Totuşi, se gândea la Eve. La cum avea să-i spună că-i văzuse fratele murind, fară să rostească o vorbă.

Întâmplarea făcu însă ca nici să nu mai fie nevoie.

— Eu, zise Michael.

Se auzi un icnet colectiv. Nimănui — nici măcar lui Claire — nu-i prea veni să creadă că el intervenea în favoarea lui Jason. Până şi pe Oliver îl făcu să-şi întoarcă faţa şi să-şi piardă zâmbetul urâcios.

— N-am nevoie de favorurile tale, Glass de pripas, se răsti Jason.

— Nici nu-ţi fac vreunul, replică Michael, întorcându-se spre Amelie. O fi el un biet vierme demn de plâns, dar e doar un criminal. Merită să fie pedepsit. Dar nu ucis ca un câine turbat.

— E un ucigaş, argumentă ea.

— Ei bine, poate că e, dar n-o fi şi singurul din camera asta, nu?

Amelie îşi arătă pentru o clipă dantura într-un zâmbet.

— Vrei să-l iei tu pe chezăşie, Michael? Vrei să-l plasezi în propria-ţi casă şi să-l adăposteşti împreună cu cei care-ţi sunt dragi?

Michael nu-i răspunse. Ar fi vrut — Claire vedea asta — însă, pur şi simplu... nu putea.

În cele din urmă, scutură din cap.

— Dacă nu ai încredere să-l ţii alături de cei care-ţi sunt dragi, atunci cum l-aş putea eu încredinţa familiei oricui altcuiva? zise Amelie, după care-i făcu un semn de încuviinţare lui Oliver.

— Staţi! se repezi Claire.

— Nu s-ar putea, vă rog, să terminăm cu întreruperile din partea segmentului juvenil? protestă Oliver.

— El de ce e aici? întrebă Claire, vorbind atât de repede încât se poticni în cuvinte. De ce e aici? Cine l-a adus aici?

— Pe cine interesează?

Amelie ridică o mână, cerând atenţie.

— Este o întrebare bună. Cine l-a adus încoace?

— Nimeni, îi răspunse unul dintre paznici, de lângă uşă. A venit prin portal.

— Cum?

Amelie ajunse fulgerător în faţa lui Jason, doborându-l pe Oliver din zbor, şi-l trânti pe băiat de cel mai apropiat perete.

— Spune-mi cum ai ajuns să întrebuinţezi portalurile, porunci ea.

— M-a învăţat cineva, răspunse Jason. M-a învăţat multe lucruri. M-a învăţat cum să ucid. Cum să mă ascund. Cum să umblu prin oraş fără să mă ştie cineva.

— Cine?

Jason izbucni în râs.

— Nici gând, cucoană. Nu spun. Asta-i tot ce mi-a mai rămas ca să mă târguiesc, este?

Faţa Ameliei se contorsionă de furie, şi foarte puţin lipsi ca ea să nu-i frângă vreo câteva oase.

— Atunci, înseamnă că nu ţi-a rămas nimic, pentru că voi scoate eu totul de la tine, într-un fel sau în altul.

Sam Glass, care până atunci nu spusese nimic, se ridică încet de pe scaun.

— Amelie. Amelie, încetează.

— Nu, până când viermele acesta nu-mi spune cine l-a învăţat să întrebuinţeze portalurile.

— Atunci, o să-ţi spun eu, zise Sam. Eu l-am învăţat. Eu i-am arătat tot ce mi-ai arătat tu mie.

Tăcere. Până şi Oliver arata de parcă n-ar fi înţeles nimic din ceea ce tocmai auzise. Amelie rămase încremenită, ca o statuie din fildeş, ţintuindu-l pe Jason cu o palmă răsfirată pe pieptul lui.

— De ce? întrebă, cu glas şoptit. Sam, de ce-ai fi făcut tu aşa ceva?

Claire avu impresia că, dintr-odată, încăperea s-ar fi golit, şi toţi cei aflaţi în ea s-ar fi prefăcut în fantome, cu excepţia Ameliei şi a lui Sam. Era ceva atât de intens în privirea cu care se fixau unul pe celălalt, încât parcă tot restul lumii s-ar fi evaporat subit.

— Am făcut ce-am crezut că e mai bine, rosti el, încetişor. Nu mi-ai dat de ales. N-ai vrut să mă vezi. N-ai vrut să vorbeşti cu mine, timp de atâţia ani. Eram singur, şi... şi voiam să fac şi eu un lucru bun.

Inspiră adânc şi se apropie de ea, îndeajuns cât s-o poată atinge, dar fără să-şi întindă mâna în direcţia ei.

— Jason era o victimă. Brandon l-a brutalizat, şi nimeni n-a mişcat un deget ca să-l apere. Aşa că, da, l-am învăţat pe băiat cum să se lupte, să se apere singur de Brandon. L-am învăţat să folosească portalurile, ca să poată scăpa la nevoie. N-aveam

cum să-l împiedic pe Brandon, fară ajutorul tău, însă puteam încerca să-i salvez victimele. Am crezut că fac un lucru folositor.

— Nu-ţi face probleme, tipule. Oricum n-aveam de gând să te arunc în gura lupului, interveni Jason, râzând. Ce mama mă-sii, ai fost singurul care s-a purtat vreodată frumos cu mine. De ce te-aş fi turnat?

— Băiatul acesta te-a răsplătit arătându-i părintelui meu tot ce l-ai învăţat, zise încet Amelie.

Apoi, îşi desprinse privirea dintr-a lui Sam şi şi-o îndreptă spre faţa lui Jason.

— Aşa este? îl întrebă.

— Era singurul meu avantaj. Matale ai făcut regulile jocului, cucoană. Eu doar le-am urmat.

Amelie îl înşfacă de păr pe Jason şi-l azvârli spre Sam, care-l prinse, deşi luat prin surprindere, şi-l ţinu strâns când Jason încercă să scape.

— Îţi aparţine, se răsti ea la Sam. Tu l-ai creat. Tu să te descurci cu el.

Se răsuci apoi spre Oliver.

— Ai avut dreptate. Într-adevăr, Bishop ştie cum să întrebuinţeze reţeaua.

— Atunci, înseamnă că putem să profităm de asta, zise Oliver. Din moment ce el presupune că noi nu ştim că el ştie.

Practic, îi scoseseră din discuţie pe Sam şi pe Jason, Sam o privi pe Amelie cu o asemenea suferinţă pe chip, încât pe Claire o durea să-l vadă; apoi, bunicul lui Michael scutură din cap.

— Să mergem, zise el, făcându-le semn lui Michael şi lui Claire. Toţi. Imediat.

Nimeni nu încercă să-i oprească. Iar atunci când Jason încercă să mai lanseze vreun mic comentariu spiritual, Sam îi astupă brutal gura cu palma şi-l trase afară.

— Taci, îi zise. Eşti încă în viaţă. Un deznodământ mult mai bun faţă de ce ai merita.

Claire îi transportă, cu ajutorul portalului, direct în Casa Glass. Fără să vrea, răsuflă uşurată când îl văzu pe Shane stând pe canapea şi privind pâlpâitorul ecran al televizorului, de parcă ar fi deţinut secretele universului, şi pe Eve patrulând prin hol cu ghetele ei butucănoase.

Eve fu prima care-i remarcă, ţipă, şi se azvârli asupra lui

Claire ca o pătură caldă în stil goth.

— Of, Doamne, toată lumea credea că ai fost omorâtă! Sau, ştii tu, Bishopată, ceea ce ar fi fost şi mai rău, este? Ce s-a întâmplat? Pe unde-ai umblat?

Privind peste umărul lui Eve, Claire observă că Shane sc ridicase de pe canapea.

— Eşti bine? o întrebă el.

Claire încuviinţă, şi el închise ochii, brusc liniştit. Claire o mângâie pe spate pe Eve, în semn de mersi, te iubesc, dar şi un pic de lasă-mă-naibii-odată. Eve înţelese aluzia. Se retrase, smiorcăindu-se un pic, dar fară să-şi poată stăpâni un zâmbet care-i strică masca de clovn trist.

— Scuze, zise Claire. Am... în sfârşit, n-a fost tocmai ideea mea, şi nici nu prea pot să explic, de fapt...

— Dar eşti bine. N-ai urme de colţi, sau...

Eve săgetă cu privirea dincolo de Claire, şi încetă să mai vorbească. Încetă şi să se mişte.

Shane, în schimb, reacţionă rapid, postându-se între Claire şi Jason.

— Ăsta ce naiba caută aici?

— Du-te naibii şi tu, Collins.

— Gura, îl repezi Sam, administrându-i lui Jason o zgâlţâială de avertisment care probabil că-i făcu oasele să pârâie. E aici pentru că n-am vrut eu să-l omor. Alte întrebări?

Eve tot nu spunea nimic. Claire n-avea cum s-o învinovăţească pentru asta: îi citea pe chip aceleaşi sentimente contradictorii pe care le zărea şi la Shane când se gândea la tatăl lui. Dragoste/ură/pierdere. Şi asta era cam naşpa, din moment ce Jason se afla chiar acolo. Ea, în realitate, nu-l pierduse. Nu încă.

Michael se duse spre ea, la fel cum se dusese Shane la Claire: ca să se interpună între Eve şi fratele ei.

— Nu e bine-venit aici, zise, punându-şi în sprijinul cuvintelor forţa specială a Casei Glass.

Claire simţi cum se acumulează treptat o presiune, gata să-l azvârle afară pe Jason şi — probabil — pe Sam, în cazul în care nu-i dădea drumul.

— Stai, zise Sam. Dacă-l scoţi de-aici, e ca şi mort pentru toate taberele, şi tu ştii asta. Bishop nu mai are ce face cu el, de când tentativa lui Jason de a o asasina pe Amelio a dat greş.

Amelie l-ar ucide fără să clipească. Tu chiar vrei să-i faci una ca asta fratelui iubitei tale?

— Michael, lasă-l, zise atunci şi Eve. N-o să ne facă niciun rău.

La această replică, toată lumea îşi dădu ochii peste cap. Până şi Jason, ceea ce friza ridicolul.

— Uite ce e, zise Jason, tot ce vreau eu e să găsesc o cale de ieşire din tâmpenia asta de oraş. Îmi aranjaţi asta, şi n-o să-mi mai vedeţi niciodată mutra pe-aici. Voi n-aveţi decât să vă vedeţi de joaca voastră prostească de-a eroii; eu nu vreau decât să scap de-aici.

— Prea târziu, zise Shane. Ultimul autocar a plecat deja, gagiule. Şi nu mai avem decât o jumătate de oră până la marea întrunire de la primărie convocată de Bishop. Poţi să fugi, dar nu poţi să te-ascunzi. Oricine nu e acolo, e mort. O să-şi trimită hăitaşii. Deschide sezonul de vânătoare.

— Aş putea să rămân aici, propuse repede Jason. Sus. în camera secretă, nu?

Se priviră toţi între ei.

— Of, haideţi, doar n-o să vă umflu factura telefonică, sau să văd programe cu plată la televizor. Şi, la urma urmei, dac-aş fi vrut să vă omor în somn, aş fi făcut-o deja de mult.

Se strâmbă la Shane, ţuguindu-şi buzele în chip de sărutare.

— Chiar şi pe tine, căcănarule.

— Doamne, Jason, oftă Eve. Tu chiar vrei să ajungi pământ de flori, sau ce?

Îl prinse uşor de braţ pe Michael, care-şi întoarse faţa spre ea şi-i luă mâna într-a lui.

— Poţi să-ţi dai seama dacă ne minte? îl întrebă.

— Hm, nu. Faptul că beau sânge nu face din mine şi detector de minciuni.

— Pot eu, interveni Sam, înnegurat, şi ridică din umeri văzând că Michael îl priveşte cam ciudat. E o deprindere, şi-atât. O capeţi, cu timpul. Oamenii nu pot să-şi stăpânească trupurile aşa cum ştiu vampirii. De obicei, pot să-mi dau seama când minte cineva.

— Nu te supăra, dar te-ai şi înşelat de o grămadă de ori, Sam. Ca, de exemplu, când ai crezut că poţi să ai încredere până-n pânzele albe în şobolanul ăsta mic, îi atrase atenţia Michael.

Abia apoi sesiză privirea copleşitor de imploratoare a lui Eve.

— Foarte bine, acceptă el. Dă-i bătaie. Întreabă-l ce vrei.

Eve inspiră adânc, îşi privi fratele în ochi şi zise:

— Te rog să-mi spui adevărul. Tu le-ai omorât pe fetele alea?

Îl întreba, fiindcă aşa îşi clădise Jason reputaţia. Că ar fi asasinat fete, presărându-le cadavrele prin tot oraşul, şirul crimelor debutând imediat după ce fusese el eliberat din închisoare, cam pe vremea în care sosise Claire în Morganville. Unul dintre cadavre fusese plasat chiar acolo, în casa lor, într-o tentativă de a-i inculpa pe Shane şi pe Michael.

Jason clipi mărunt, ca şi cum, într-un fel, nu s-ar fi aşteptat ca ea să-i pună o astfel de întrebare.

— Vrei adevărul?

— Sigur că vreau adevărul, dobitocule.

— Am făcut lucruri urâte, răspunse el. Le-am făcut rău oamenilor. Am nevoie de ajutor.

Lui Eve i se lungi faţa.

— Aşadar, chiar tu ai fost.

— N-a fost vina mea, Eve.

— Niciodată n-a fost, nu-i aşa? Eu chiar crezusem...

— Minte, o întrerupse Michael.

Părea la fel de surprins pe cât se simţea şi Claire.

— Aşa e, Sam?

Sam încuviinţă.

— O, Doamne. Chiar n-ai facut-o tu, nu-i aşa?

Jason îşi feri privirea de ei.

— Puteam la fel de bine să o fi făcut.

— Asta ce naiba mai înseamnă? se răsti Eve. Ori ai făcut-o, ori nu!

— Nu, îi răspunse fratele ei. Ori am facut-o, ori nu, cert e că am fost de faţă când s-au întâmplat, şi n-am făcut nimic ca să le împiedic. Dă-ţi tu seama ce înseamnă.

— Atunci, cine...

— Nu spun. Lumea crede că sunt un ucigaş, şi mă lasă naibii în pace. Dacă m-ar crede doar un păcălici penibil, m-ar omorî într-o clipă.

Jason îşi ridică deodată privirea, drept spre Eve, şi pentru prima oară, lui Claire i se păru că e sincer.

— N-am omorât niciodată pe nimeni. Oricum, nu cu mâna mea. În fine, cu tine am fost pe-aproape, Collins.

— Dar nu vrei să ne spui cine le-a omorât?

Jason clătină din cap.

— Ţi-e teamă? îl întrebă Eve, cu toată blândeţea posibilă.

Tăcere.

— Ştiţi ceva? interveni Shane. Nici nu mă interesează. Mai bine îl azvârliţi în stradă, până nu ne trezim cu beregatele tăiate, ori de el, ori de imaginarul lui tovarăş de joacă.

Şi poate că aşa ar fi şi făcut, dacă nu s-ar fi auzit soneria de la intrare. Michael se repezi fulgerător la fereastră şi privi afară.

— Mama mă-sii. Ne-a venit maşina. Nu mai avem vreme de el.

— Michael, zise Eve. Te rog. Lasă-l să rămână, măcar deocamdată. Te rog.

— Foarte bine. Duceţi-l sus şi încuiaţi-l acolo. Sam, tu poţi să stai cu el?

— Nu, răspunse Sam. Eu trebuie să mă întorc la Amelie.

— Iar noi trebuie să plecăm. Claire, poţi să închizi portalul prin care se ajunge încoace?

— Pot să încerc, sigur.

Şi, în timp ce Sam îl împingea pe Jason pe scară, spre etaj, Claire pipăi peretele gol din fundul livingului şi simţi suprafaţa uşor unduită a portalului din faţa lui. Era el invizibil, dar, fără îndoială, funcţional.

— Ada, şopti ea, şi simţi cum suprafaţa vibrează.

Telefonul ei mobil sună. Claire îl deschise. Pe ecran, în locul numărului apelantului, apărură doar cifre şi litere alandala. Răspunse.

— Ce e? o întrebă vocea răstită a computerului. Să ştii că sunt ocupată. Nu pot să stau la cheremul tău tot timpul.

— Închide portalul din Casa Glass.

— Ete, na! închide-ţi-l şi tu!

— Nu ştiu cum să fac!

— N-am prea avut timp să te şcolesc, rosti pe un ton afectat Ada.

Doamne, ce-i mai amintea lui Claire de Myrnin... şi nu în sensul bun.

— Foarte bine, continuă maşinăria. O s-o fac eu pentru tine, dar numai de data asta. Dar o să trebuiască să ţi-l deschizi tu la loc, dac-o să vrei. Şi nu mă mai deranja întruna!

Se auzi un ţăcănit în difuzor şi, sub degetele lui Claire, suprafaţa deveni rece şi nemişcată, ca sticla.

Blocată. Stază cuantică, se gândi, fascinată, şi se întrebă, cam pentru a milioana oară, cum funcţiona fenomenul. Ar fi vrut s-o

demonteze pe Ada şi să deducă. Mda, asta dac-ai trăi îndeajuns. Myrnin avusese nevoie de trei secole ca s-o asambleze pe Ada, şi ei i-ar putea lua tot atât ca să înţeleagă principiile fundamentale utilizate de el.

Michael se întoarse în living, aducând cu el alţi doi vampiri: pe Ysandre, mica vrăjitoare încrezută, şi pe ocazionalul ei partener, François, un la fel de nesuferit rebut din cine ştie ce melodramă europeană de duzină cu vampiri.

Erau două clişee mergătoare, însă şi ucigătoare. Claire nici măcar nu putea să-l privească pe François, fără să-şi aducă aminte cum îi smulsese el cruciuliţa de la gât şi o muşcase. Mai avea şi acum cicatricele: şterse, dar mereu prezente. Şi nu putea să uite nici cum se simţise atunci.

Un val fierbinte o inundă când îl văzu rânjind cu superioritate la ea: de ură, de frică, de scârbă şi de furie. Ştia că el îl poate simţi, venind dinspre ea în rafale îngreţoşate.

Şi mai ştia că-i făcea şi plăcere.

Franşois îi făcu o plecăciune sofisticată şi-i trimise o bezea.

— Chérie, îi zise. Minunatul tău gust îmi dăinuie încă în gură.

Shane îşi strânse pumnii. François observă şi el. Claire îi atinse braţul lui Shane: muşchii îi erau încordaţi şi duri.

— Nu-i permite să te stârnească, îi şopti. Am fost doar o gustare. Nu o parteneră.

François închise ochii şi adulmecă, ostentativ, aerul.

— Ah, dar miroşi atât de diferit acum, zise el, cu o expresie de dezamăgire studiată. Un miros bogat şi complex, nu cel simplu şi pur de dinainte. Şi totuşi, eu am fost primul care ţi-am gustat sângele, nu-i aşa, micuţă Claire? Şi pe primul nu-l uiţi niciodată.

— Nu! îi şopti ea printre dinţi lui Shane, şi-şi înfipse unghiile cât de adânc putu în braţul lui.

Doar atât putea să facă. Dacă Shane se hotăra să atace, ştia cum avea să se termine.

Din fericire, ştia şi Shane. Se destinse, încetul cu încetul, şi Claire văzu cum scade şi încordarea lui Michael.

— Stăm de vorbă, sau mergem? întrebă Shane. Eu credeam că suntem aşteptaţi undeva.

Claire simţi o explozie de mândrie pentru el, însoţită de o dorinţă: voia ca toate astea să înceteze; voia să revină la noaptea aceea, la tăcerea de atunci, la senzaţia provocată de atingerea pielii şi la sunetul şoaptelor lui. Acestea erau

adevărate. Acestea erau importante.

Erau raţiunea ei de a supravieţui întregii încercări.

Apucă mâna lui Shane şi o strânse. El se întoarse s-o privească, mirat.

— Ce e?

— Doar că eşti plin de lucruri minunate; ştiai asta?

François se strâmbă.

— Plin de... ştiu eu ce. Haideţi la maşină, neghiobilor.

Piaţa Fondatoarei, la vremea amurgului, era plină de lume; dar plină, ca la un concert rock. Claire nici măcar nu ştiuse că erau atâţia locuitori în Morganville.

— I-or fi luat cu japca şi pe studenţi? îl întrebă pe Michael.

— Bishop nu e chiar atât de prost, îi răspunse el. Doar pe locuitorii oraşului. Porţile universităţii au fost închise. Tot campusul e izolat.

— Cum, iar? Până şi cei mai zevzeci or să-şi dea seama că e ceva în neregulă!

În mod sigur, Claire şi-ar fi dat seama, şi ştia de asemenea că, în majoritatea lor, studenţii nu erau chiar atât de creduli. Dar, până la urmă, între a şti şi a vrea să treci peste acest statu-quo era o foarte mare diferenţă.

— Tu crezi c-or să rămână în campus?

— Eu cred că, dacă nu, problema o să se rezolve de la sine, replică, sumbru, Michael. Amelie va încerca să-i protejeze; în schimb, noi avem o problemă mult mai mare asta-seară.

Practic, provocarea consta în salvarea întregului Morganville, şi a tuturor celor aflaţi în el.

Nu erau scaune pe suprafaţa acoperită cu iarbă, însă vampirii loiali lui Bishop umblau peste tot, şi-i despărţeau pe oameni la intrarea în parc, trimiţându-i în zone special amenajate. Sau, cum îi trecu prin minte lui Claire, în ţarcuri. Ca şi cum ar fi triat vitele.

— Ce fac ăia acolo?

— Îi repartizează pe oameni după Protectorii lor, îi răspunse François. Ce altceva?

Bishop menţinuse sistemul de protecţie, prin urmare; sau, cel puţin, nu se deranjase să-l demonteze de tot. Oamenilor li se puneau întrebări la poartă. Dacă nu dădeau numele vreunui Protector, se alegeau cu câte un autocolant mare şi galben şi

erau mânaţi spre un spaţiu larg deschis din mijloc.

— Şi dacă Protectorul cuiva este printre rebelii Ameliei? întrebă Claire, cu toate că ştia deja răspunsul. Şi acela ajunge în mijloc, nu?

Michael era palid: nu avea doar paloarea specifică vampirilor, ci arăta de-a dreptul stresat şi tulburat, ca şi cum ar fi ştiut ce urmează, şi ea, nu. Claire nici nu înţelese până când nu auzi precizarea lui François.

— Exact cazul prietenilor tăi, zise, înşfăcându-l pe Shane, în timp ce Ysandre punea mâna pe Eve.

Amândoi se împotriviră şi-i înjurară şi încercară să se elibereze, dar fără folos: se pomeniră îmbrânciţi şi despărţiţi de Michael şi de Claire.

Îi târâră pe amândoi în spaţiul acela vast, delimitat cu cordoane, din centrul piaţetei. Claire încercă să-i urmeze, însă Michael o ţinu pe loc.

— Nu te duce, îi zise. Bishop poate nu ştie că nu mai eşti sub puterea lui, deocamdată. Îi spui că te-a drogat Hannah, ca să nu-i stai în cale. E şi adevărul: el probabil c-o să simtă asta.

— Dar ce-o să fie cu Shane? Cu Eve? Dumnezeule, cum de poţi să stai aşa?

— Nu ştiu, recunoscu el. Dar ştiu că aşa trebuie. Claire, nu strica totul. Pe ei nu-i ajuţi cu nimic, şi nu faci decât să-ţi atragi singură moartea.

Şi, cu un zâmbet trist:

— Ca şi mie, pentru că aş fi nevoit să mă arunc în luptă.

Claire încetă să i se mai împotrivească, dar tot nu putea să accepte situaţia. Înţelegea acum de ce voise Richard să-i scoată din oraş pe cei supuşi riscurilor maxime: Bishop intenţiona ca toate acestea să constituie un spectacol public.

Era ultima lui manevră prin care să devină suveran de necontestat în Morganville. Iar în cumplitele vremuri apuse, asta însemna executarea unor mulţimi de oameni.

François o apucă de braţ pe Claire şi o sili să meargă în faţa tuturor, trecând pe lângă bărbaţi şi femei, furioşi şi înspăimântaţi, pe care-i cunoştea din vedere, şi pe lângă unii pe care nu-i mai văzuse până acum. Sectorul acela avea un simbol lipit de bariera care-i înconjura: îl recunoscu vag, ca aparţinându-i unei femei-vampir pe nume Valerie, care se alăturase lui Bishop încă de la primele confruntări. Şi, da, iat-o şi

pe Valerie, stând în interiorul împrejmuirii, cu oamenii ei, însă dând foarte acut senzaţia că şi-ar fi dorit să se afle altundeva. Oriunde altundeva.

Dincolo de împrejmuirea Valeriei era o estradă mare, înălţată cu cel puţin şase metri deasupra solului, cu trepte în faţă. Pe ea se aflau câteva scaune pluşate, mochetă pe jos, şi o cortină din catifea roşie în spate. Reflectoarele făceau ca lumina amurgului să pară palidă, prin contrast. Scena era goală, însă un grup de persoane se strânsese la picioarele scării.

Richard Morrell era acolo, îmbrăcat într-un impecabil costum albastru-închis, cu o cravată bleu-ciel. Arăta de parcă ar fi vrut să candideze pentru o funcţie, nu că s-ar fi pregătit să se lupte ca să-şi salveze viaţa; din câte se părea, el şi Amelie aveau aceeaşi filosofie: să-i prindă Apocalipaa frumos îmbrăcaţi. Lângă el se afla Hannah, încă în uniforma ei de poliţie, dar fară centură... şi fară pistol, cătuşe, baston din cauciuc, ţepuşe sau spray cu piper. Oamenilor din poliţie li se luaseră toate armele. Mai erau şi alte persoane acolo: în majoritate, vampiri, însă Claire o recunoscu şi pe Wallace, decanul de la TPU, şi alte câteva personalităţi marcante ale oraşului, inclusiv domnul Janes, directorul celei mai mari bănci din oraş. Domnul Janes se hotărâse să rămână, deşi Claire îi zărise numele pe lista cu evacuaţii lui Richard, însă îl văzuse plecând cu automobilul de la depozit, în loc să se urce în autocar.

Se întrebă cam ce părere o avea acum domnul Janes despre decizia de-atunci. Nu prea bună, bănuia. Stătea cu privirea îndreptată spre mulţime, încercând probabil să-şi găsească prietenii şi rudele.

Îşi dădea seama cam cum se simţea.

Richard Morrell îi făcu un semn de salut cu capul.

— Eşti bine? o întrebă.

De ce trebuia s-o întrebe lumea mereu acelaşi lucru?

— Sigur, îi răspunse, cu toate că era o minciună. Ce-o să se-ntâmple?

— Aş fi vrut eu să ştiu, răspunse Richard. Stai lângă Michael, orice s-ar întâmpla.

Oricum avea de gând să procedeze astfel, dar îi era recunoscătoare pentru grijă. Richard o bătu uşurel cu palma pe spate şi, sub pretext că-i strânge mâna, îi strecură ceva în palmă.

Era un cuţitaş din argint, nu mai mare decât degetul ei. Şi ascuţit ca un brici. Încercă să nu se taie — ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost ca vampirii din jurul ei să simtă miros de sânge — şi reuşi să şi-l vâre în buzunarul hanoracului cu glugă fară să se înţepe. După privirea prevenitoare a lui Richard, înţelese că era o armă pentru ultimă instanţă.

Îi făcu un semn de încuviinţare, ca să-i arate că înţelesese mesajul.

Un cordon de vampiri se strânse în jurul lor, printre ei fiind şi tipul înalt, subţire, asexuat, pe care-l văzuse atunci, când cu familia Goldman. Cum îl chema? Pennywell. Pfui! Avea un zâmbet subţire, ca şi cum ar fi ştiut el ce urmează să se întâmple, şi că n-o să fie deloc ceva drăguţ.

— Sus, zise el, şi-şi smuci bărbia, arătându-le că trebuie să urce treptele.

Richard porni primul — încerca să dea exemplu, presupuse Claire — şi ea îl urmă, împreună cu Hannah şi cu Michael. Urcuşul i se păru interminabil, şi-i reaminti de poveştile acelea vechi, despre oameni care urmau să fie spânzuraţi, sau care parcurgeau ultimul lor kilometru până la scaunul electric.

Sus, pe estradă, fu mult mai rău. Se auziră fluierături şi huiduieli dinspre mulţime, iute înăbuşite, şi Claire se simţi orbită de lumina reflectoarelor şi fixată de mii de priviri. Eu nu sunt nimeni, ar fi vrut să le strige. Nu vreau să fiu aici, sus!

Însă lor nu le păsa de justificările, sau de preferinţele ei, sau de orice altceva. Ea lucra pentru Bishop. Şi asta o făcea să le devină duşman.

Richard se aşeză pe unul dintre scaune, cu doamna decan Wallace lângă el. Hannah rămase în picioare alături de scaunul lui Richard, cu mâinile împreunate. Claire nu prea ştia ce să facă, aşa că stătu cât mai aproape de Michael, iar domnul Janes ocupă ultimul scaun rămas.

Doi vampiri urcară treptele, purtând pe braţe masivul tron sculptat al lui Bishop, pe care-l aşezară exact în mijlocul estradei acoperite cu mochetă.

Domnul Pennywell — dacă, într-adevăr, era un bărbat, fapt de care Claire încă nu reuşea să-şi dea seama — se postă lângă tron, împreună cu Ysandre şi cu François. Prieteni vechi, se gândi Claire. Gaşcă.

Bishop îşi făcu apariţia de după cortina din spatele scenei. Era

într-un costum negru, cu cămaşă albă, cravată neagră şi o batistă roşie ieşind din buzunar. De fapt, era mai bine îmbrăcat decât domnul Janes. Nu în cine ştie ce mantie medievală împodobită, cam cum s-ar fi aşteptat Claire. Nici măcar coroană nu avea pe cap.

În schimb, avea un tron, şi se aşeză pe el. Acoliţii lui preferaţi îngenunchează în faţa lui şi le dărui o binecuvântare într-o doară.

Apoi, zise:

— Voi vorbi cu primarul oraşului.

Claire nu-şi dădea seama cum de era posibil aşa ceva, însă vocea lui Bishop se reverberă din toate colţurile piaţetei: bănui că avea un microfon-lavalieră, iar sunetul era amplificat de difuzoare ascunse prin copaci. Totuşi, era ceva sinistru. Îşi încordă privirea. Dincolo de lumini, îi văzu pe Shane şi pe Eve, care-şi făcuseră loc prin mulţime şi se opriseră în faţa grupului din centrul piaţetei. Shane îşi petrecuse un braţ în jurul lui Eve, dar nu era aşa cum şi-ar fi ţinut o iubită: doar ca sprijin.

Aşa cum o ţinea şi Michael pe ea.

Richard Morrell se ridică şi se duse în faţa lui Bishop.

— Am cerut loialitate, zise Bishop, şi am primit sfidare. Nu numai din partea fiicei mele şi a nechibzuiţilor ei adepţi, ci şi dintr-a oamenilor: Oameni aflaţi în răspunderea dumitale, domnule primar Morrell. Acest lucru este inacceptabil. Nu admit să continue această flagrantă sfidare a autorităţii mele.

Richard nu spuse nimic, dar, la urma urmei, Claire nici nu ştia ce ar fi putut să-i răspundă. Bishop nu făcea decât să enunţe evidenţa.

Şi asta nu era decât încălzirea pentru ce avea să urmeze.

— Astăzi, am aflat că ai autorizat personal plecarea din oraş a mai multora dintre cei mai preţuiţi cetăţeni ai noştri, continuă Bishop. A numeroşi membri ai consiliului orăşenesc, de exemplu. A capilor economiei. A unor persoane cu înalt statut social. Spune-mi, domnule primar Morrell, de ce ai făcut nevăzute aceste persoane, dar ţi-ai lăsat atâţia cetăţeni de rând să rămână aici, şi să îndure pedeapsa?

Inteligent. Încerca să le dea orăşenilor impresia că Richard ar fi ca tatăl lui: corupt şi preocupat numai de propriul interes.

Probabil că şi avea şanse de reuşită. Oamenilor le plăcea să creadă astfel de lucruri.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse Richard. Dacă e adevărat că a părăsit cineva oraşul, atunci sunt convins că a avut permisiunea dumneavoastră, domnule. Cum altfel ar fi putut să plece, fără autorizaţia dumneavoastră?

Era ca o palmă direct peste faţa lui Bishop, pe tema autorităţii lui. Şi a puterii.

Bishop se ridică.

— Voi afla eu secretele acestui oraş, chiar şi dac-aş fi nevoit să le smulg, cu tot cu sânge, de la fiecare dintre voi, declară el. Iar atunci când voi avea răspunsurile, vei avea de plătit, Richard. Dar, ca să mă asigur că vom avea o administraţie loială şi stabilă, trebuie să-ţi cer să numeşti imediat un nou consiliu local. Din moment ce, cu atâta neglijenţă, i-ai permis celui vechi să fugă.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, zise Richard. Toţi membrii, vampiri.

Bishop zâmbi.

— Nu, sigur că nu. Dar, în cazul în care nu sunt vampiri, desigur, îi voi face să fie vampiri... doar pentru asigurarea imparţialităţii...

Vocea i se stinse treptat, fiindcă tocmai urca cineva pe trepte. Cineva care nu fusese convocat de Bishop.

Myrnin.

Arăta pe jumătate mort, mai rău decât îl văzuse vreodată Claire: ochii îi erau de un alb lăptos, şi bâjbâia orbeşte după fiecare treaptă pe care o urca. Părea şi mai slab. Şubred.

I se făcu rău când îi zări zâmbetul dement de pe chip, atât de discordant faţă de trupul sleit de vlagă.

— Mii de scuze, stăpâne, zise, încercând una dintre obişnuitele lui plecăciuni sofisticate.

Se clătină, dezechilibrat, şi se mulţumi cu o fluturare vagă a mâinii.

— Am fost reţinut, explică el. N-aş fi vrut să pierd o petrecere pe cinste. Ne servesc la mese? Sau avem bufet suedez?

Bishop nu-l privi cu ochi prea buni.

— Ar fi fost cazul să te îmbraci adecvat, zise. Eşti îngrozitor de murdar.

— Mă îmbrac aşa cum îmi porunceşte natura. Ah, Claire, ce bine! Mă bucur să te văd, draga mea.

Şi Myrnin o înhăţă pe Claire, smulgând-o de lângă Michael, cuprinzând-o într-o strânsă îmbrăţişare şi valsând cu ea într-un

cerc şovăielnic pe scenă, cu toate zbaterile ei.

Iar în voce nu mai avea nici urmă de nesiguranţă când îi şopti:

— Să nu faci nimic. Ceva e pe cale să se-ntâmple. Păstrează-ţi cumpătul, fata mea.

Claire îi făcu un semn de încuviinţare. El o sărută, în joacă, pe gât — un sărut nu tocmai nevinovat, după gustul ei — şi porni, clătinându-se, spre scaunul lui Bishop, sprijinindu-se de spătarul acestuia.

— Cer scuze, zise. Ameţeala.

— Eşti beat, constată Bishop.

— Aşa se-ntâmplă când eşti ceea ce mănânci, încuviinţă Myrnin. M-am oprit pentru o gustare. Din nefericire, tot ce mai rămăsese în oraş erau câţiva beţivi prăpădiţi şi câţiva criminali, prea rapizi ca să-i pot prinde.

Bishop nu-l luă în seamă şi se întoarse din nou spro Richard.

— Îţi desemnezi consiliul, domnule primar? Sau trebuie să-i desemnez eu, în locul dumitale?

— Faceţi ce vreţi, replică Richard, ridicând din umeri, N-o să vă împuternicesc eu.

— Atunci, voi fi nevoit să-i înlătur pe membrii care ţi-au rămas, hotărî Bishop.

Pocni din degete, şi Ysandre şi François se repeziră să-l înhaţe pe domnul Janes şi pe doamna decan Wallace. Când încercă Hannah Moses să intervină, se pomeni trântită cu faţa în jos pe mochetă şi ţintuită acolo de Pennywell.

— Şi le voi permite vânătorilor mei să ne debaraseze de toţi cetăţenii care rămân nerevendicaţi, sau care-i sunt loiali inamicului. Aşa. Astfel, ar trebui să se purifice mult atmosfera.

Dinspre mulţime începură să se audă ţipete, pe măsură ce oamenii din centrul piaţetei îşi dădeau seama că fuseseră aduşi acolo ca să moară.

Shane şi Eve...

Claire scoase din buzunar cuţitaşul din argint de la Richard şi încercă să se repeadă la Bishop. Michael o agăţă imediat, probabil pentru binele ei.

Myrnin se aruncă asupra lui Bishop. Bishop îl prinse cu uşurinţă, râzând de tentativele disperate de împotrivire ale lui Myrnin, şi pocni din degete spre Ysandre. Aceasta din urmă îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de-acolo un lucru pe care Claire îl recunoscu imediat.

O seringă. După cum arăta lichidul, era leacul doctorului Mills.

Bishop înfipse acul seringii în inima lui Myrnin şi-i goli conţinutul, după care îl lăsă pe Myrnin să cadă pe mochetă, zvârcolindu-se, în timp ce leacul îi gonea prin organism.

Când deschise ochii, pelicula aceea albicioasă îi dispăruse.

Se vindeca.

Dar suferea şi dureri îngrozitoare.

— Îţi cunosc planurile, zise Bishop, zâmbindu-i de sus. Ştiu că te-ai umplut de otravă înainte să vii încoace. Ştiu că intenţionai să mă faci să te golesc de sânge şi să mă blochezi, astfel încât stăpâna ta să-mi poată da lovitura de graţie. Din nefericire, eforturile ţi-au fost zadarnice, bătrâne prieten drag.

Făcu un semn, şi cortina din spate se trase.

Apăru Amelie, târâtă de-acolo, legată în lanţuri din argint. Avea încă pe ea impecabilul său compleu roz, însă acum nu-i mai stătea chiar atât de impecabil: era murdar, sfâşiat, însângerat. Palida diademă a părului îi cădea acum în şuviţe răzleţe peste faţă.

Avea la gât un fel de lesă din argint, iar cel care o ţinea era Oliver.

Oliver.

Claire se simţi înfierbântată, apoi îngheţată şi, în cele din urmă, pur şi simplu încremenită. Ajunsese să creadă despre Oliver că nu e chiar atât de rău pe cât îl crezuse la început; de fapt, chiar începuse să-l considere aproape... demn de încredere.

Era evident că şi Amelie crezuse la fel. De asemenea, şi Michael, fiindcă se azvârli cu toată forţa asupra lui Oliver, însă fu doborât de Pennywell şi de alţi doi.

Mai gravă, totuşi, era situaţia următorului prizonier, şi el înfăşurat în lanţuri din argint, şi suferind cu mult mai aprig decât Amelie din cauza atingerii metalului otrăvitor. Pielea îi fumega şi i se înnegrise acolo unde era atinsă, asta fiindcă era mai tânăr şi mai fragil decât ea.

Era Sam Glass.

Amelie scoase un ţipăt când îl văzu, şi închise ochii. Îşi pierdu prudenta ei detaşare, şi abia acum putea să vadă Claire cât de mult ţinea Amelie la el. Cât de mult şi-l dorea pe Sam.

Cât de mult îl iubea.

Bishop zâmbi, şi în acel zâmbet, Claire descifră totul. El nu-şi

dorea numai să distrugă oraşul Morganville; îşi dorea să distrugă însăşi viaţa, şi speranţa, şi orice raţiune de a trăi. Putea să învingă doar dacă rămânea singurul vampir în picioare, indiferent pe cât de mulţi ar fi fost nevoit să-i nimicească în calea lui.

— N-ai fi putut câştiga, Amelie, zise el.

Atunci, tatuajul de pe braţul lui Claire pâlpâi, prinzând din nou viaţă şi începând să se întindă, pornind de la o mică pată indigo de pe încheietură şi croindu-şi drum mai departe, până când îi acoperi întreg braţul. Apoi, pieptul, îl simţi răspândindu-se ca o otravă prin tot corpul, arzând, apoi învăpăindu-se, ca un foc prin tufişurile uscate. Şi, de această dată, dispăru de tot.

— Iată, zise Bishop, acum poţi să-ţi iei înapoi mica ta favorită. Nu-mi mai este de trebuinţă. M-a ajutat să învăţ tot ce aveam nevoie să ştiu.

— Mă îndoiesc, replică Amelie.

Vocea îi era răguşită de emoţie, însă reuşi să-i înfrunte privirea părintelui ei.

— Am avut grijă să păstrez unele secrete faţă de ea.

— Dar nu la fel de grijulie ai fost şi cu Oliver, totuşi. Iar aceasta a însemnat o greşeală.

Bishop îi ridică bărbia, astfel încât să se poată privi în ochi.

— Morganville îmi aparţine, zise el. Şi tu îmi aparţii. Din nou.

— Atunci, ia-ţi ce-ţi aparţine, răspunse Amelie.

Acum, părea slabă, înfrântă.

— Omoară, dacă asta ţi-este voia, continuă ea. Incendiază. Distruge. Iar când se va sfârşi, cu ce vei rămâne, părinte al meu? Nimic. Exact ce ai avut totdeauna. Noi am venit aici ca să construim. Ca să trăim. Iar aşa ceva tu nu vei înţelege niciodată.

— Oh, ba înţeleg. Doar că-mi stârneşte dispreţul. Iar aici, adăugă Bishop, va fi locul morţii tale.

Îi smuci Ameliei capul într-o parte şi, pentru o clipă cumplită, Claire crezu c-o să-l vadă omorând-o chiar acolo, însă apoi el râse şi-o sărută pe gât.

— Deşi, fireşte, nu de mâinile mele, zise. N-ar fi moral, în definitiv. Va trebui să oferim un bun exemplu, aşa cum îmi spui tu, copilă a mea. Îi voi lăsa pe oamenii tăi să te ucidă, până la urmă. Din moment ce mi-ai implorat acest privilegiu.

O împinse deoparte pe Amelie, în mâinile lui Pennywell, şi în locul ei îl înşfăcă pe Sam Glass.

— Nu! strigă Michael, şi sări în picioare, încercând să-l împiedice.

Nu reuşi. Claire zări chipul palid şi ferm al lui Sam, cu o expresie de hotărâre pe care ea n-o putea înţelege, şi-l văzu pe Michael îndepărtat la câţiva metri mai încolo, în timp ce Bishop îi elibera gâtul lui Sam şi-l muşca.

Ţipătul Ameliei sfâşie aerul. Myrnin — încă tremurând, slăbit — se târî spre ea. Ysandre îl împinse deoparte cu piciorul, râzând.

Iar Oliver nu făcea decât să stea acolo, ca o statuie de gheaţă. Numai ochii îi păreau vii, dar nici măcar ei nu-i înfăţişau lui Claire ceva de înţeles.

Michael nu mai era lângă Claire, ca s-o reţină, aşa că ea se ridică grăbită în picioare, strânse în pumn cuţitaşul din argint şi-l implântă în spinarea Ysandrei cât putu de adânc. Ajunse până la os.

— Of, exclamă Ysandre, cu o voce sâcâită.

Încercă să apuce cuţitul, însă nu putu să ajungă până la el. Se întoarse cu faţa spre Claire, arătându-şi colţii, dar apoi începu să se clatine. Pe chipul drăguţ îi apăru o expresie şocată, apoi o alta îngrijorată.

Şi, în cele din urmă, înfricoşată, când începu să ardă.

Se prăbuşi, urlând după ajutor. Claire sări peste ea, ducându-se să îngenuncheze lângă Myrnin. El se lupta cu suferinţa, gâfâind, iar ochii îi erau de un stacojiu aprins, din cauza stresului şi, probabil, a foamei.

Cu toate acestea, nu-şi pierduse controlul. Nu şi-l mai pierduse.

— Ridică-mă, îi ceru el. Fă-o acum!

Claire îi întinse o mână, şi Myrnin se folosi de ea ca să se salte pe picioare: nesigur, dar mai energic faţă de cât îl văzuse ea vreodată. Cel din faţa ei era un cu totul alt Myrnin: strălucitor, sclipitor, întunecat şi primejdios, cu ochii lui dogoritori şi mânioşi fixaţi asupra lui Bishop.

— Opreşte-l! urlă Claire la Myrnin, văzându-l că nu face nimic.

Sam era pe moarte. Iar Myrnin nu intervenea cu nimic.

— E Sam! insistă ea. Trebuie să-l opreşti!

Dar, în loc s-o asculte, Myrnin se întoarse în cealaltă parte şi-l atacă pe Pennywell.

— Nu, Myrnin, nu! Pe Sam!

Oliver tot nu se clintea. Îl privea fix pe Bishop.

Aşteptând.

Toţi aşteptau.

Jos, în rândul mulţimii, se iscă o mişcare şi, atunci când se întoarse să vadă despre ce era vorba, Claire constată că oamenii încercau să fugă. Se zăreau şi vampiri trecând prin mulţime: erau vânătorii, căutându-şi victimele. Iar oamenii din Morganville se luptau ca să scape cu viaţă. Mulţi veniseră înarmaţi pentru propriile funeralii, inclusiv Shane şi Eve; Claire îi văzu în treacăt, şi nu putu decât să se roage că vor ieşi cu bine. Bine că măcar se aveau unul pe celălalt, ca să se protejeze.

Ea trebuia să-l ajute pe Michael. Nu îndrăzni să scoată cuţitul din spinarea Ysandrei — era singurul lucru care o menţinea în afara luptei — însă nici să stea degeaba nu putea.

Din fericire, nici nu fu cazul. O auzi pe Hannah Moses strigând-o pe nume, şi când se întoarse, Claire o văzu pe Hannah aruncându-i ceva. Ridică instinctiv mâna să prindă obiectul.

Era o ţepuşă din lemn, bine ascuţită. Hannah nu mai aşteptă s-o vadă cum o întrebuinţează: deja se îndrepta spre François, care încerca să-l înşface pe Richard Morrell. Hannah sări asupra micului vampir urâcios, îl ţintui jos folosindu-şi cu mişcări experte greutatea şi-i implântă propria ţepuşă în inimă. Probabil că nu avea să-l ucidă doar cu aşa ceva, însă oricum îl scotea din luptă, până când avea să i-o scoată cineva.

Michael ieşise deja învingător în lupta lui, când ajunse Claire acolo; era însângerat şi un pic dezechilibrat, însă tot o prinse de braţ şi-i strigă:

— Pleacă de-aici!

— Trebuie să-l salvăm pe Sam! protestă ea.

Însă era prea târziu.

Bishop îl lăsă pe Sam să cadă, moale, pe mocheta estradei, şi Claire observă că, deşi Sam era încă viu, nu avea să mai fie pentru multă vreme. Găurile din gât abia dacă-i mai sângerau uşor, şi el nu se mişca.

Furia îi întunecă raţiunea.

Alergă spre Bishop şi, când acesta se întoarse, îi repezi ţepuşa în piept, exact în punctul în care ar fi trebuit să se afle inima, dac-ar fi avut aşa ceva.

El o prinse de încheietura mâinii.

— Nu, îi zise, pe un ton blând, aşa cum îşi mustră cineva animalul de companie favorit când îl prinde făcând pipi pe mobila scumpă. Nu voi fi doborât de cei ca tine, fetiţo.

Ea încercă să scape, însă ştia că se sfârşise: pur şi simplu, nu avea cale de scăpare de-acolo; Michael nimerise într-o încăierare în drumul lui spre Sam. Amelie era încă îngenuncheată, imobilizată de toate acele lanţuri din argint. Hannah şi Richard se luptau spate în spate, apărându-se în faţa a trei vampiri din paza lui Bishop.

Myrnin se bătea cu Pennywell şi distrugea între timp jumătate din estradă. Între ei se vedea că există o veche ură. Una istorică.

Oliver se apropiase cu încetul de Amelie, deşi Claire nu reuşea să observe vreo schimbare la el. Tot nu intrase în luptă, nici de-o parte, nici de cealaltă, şi clar nu făcea vreun efort eroic de a o salva pe ea.

— Claire!

Era Shane. Îl auzi urlându-i numele, însă era mult prea departe: la şase metri mai jos, la picioarele scenei, privind spre cei de deasupra.

Avea un cuţit în mână. Când încercă ea să-i prindă privirea, el îl învârti între degete, îl prinse de vârf şi-l azvârli.

Lama îi trecu razant pe lângă obraz, însă pe Bishop îl nimeri exact în centrul pieptului.

Bishop izbucni în râs.

— Tânărul tău cam are talent la aruncat, zise, smulgându-şi cuţitul din piept cu un gest la fel de nepăsător ca şi cum ar fi fost o aşchie oarecare.

Nu era din argint. N-avea ce rău să-i facă.

— Prietenilor tăi, comentă el, le place să creadă că mai au o şansă, însă n-o au. Nu există...

Şi atunci, se întâmplă lucrul cel mai ciudat cu putinţă... Bishop dădu impresia că şovăie. Ochii îi deveniră inexpresivi şi reci, şi pentru o clipă, Claire crezu că el doar îşi savurează triumful.

— Nu există nicio şansă, reluă el, după care tăcu.

Făcu un pas nesigur în lateral, de parcă şi-ar fi pierdut echilibrul.

Pe urmă, o lăsă cu totul, prinzându-se de braţul tronului. Îşi coborî privirea neîncrezătoare spre cuţitul din mâna lui: cuţitul lui Shane. Nu reuşea să-l mai ţină. Îi scăpă, lovindu-se de tăblia

scaunului, după care ricoşă pe scenă.

Bishop făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi. Şi atunci, haina i se desfăcu, şi Claire observă că rana îi sângera.

Îi sângera abundent.

— Ia cartea! ţipă deodată Amelie, şi Claire o văzu, ascunsă în buzunarul de la piept al hainei lui Bishop.

Cartea Ameliei. Cartea lui Bishop. Cartea oraşului Morganville, cu toate secretele şi puterile ei.

I se părea just ca tocmai acesta să fie lucrul pe care să-l piardă el în acea seară, chiar dacă reuşea să câştige tot restul.

Ţâşni spre el, îi înhăţă cartea şi reuşi, cumva, să scape de mâinile lui care căutau s-o prindă.

Bishop se aruncă spre ea în timp ce se retrăgea, însă acum părea tulburat. Încetinit.

Bolnav?

Ca şi cum ar fi simţit un oarecare semnal, Oliver se puse în sfârşit în mişcare. Îşi scoase din buzunar o pereche de mănuşi din piele, şi le trase, calm, pe mâini, şi rupse lanţurile care o ţineau prizonieră pe Amelie. Apucă de capăt lesa din argint şi o ţinu pentru o clipă în mână, privind-o în ochi.

Zâmbi.

Apoi i-o smulse de la gât şi-o lăsă să cadă pe jos.

Amelie ţâşni în picioare: rănită, însângerată, răvăşită, şi mai furioasă decât o văzuse Claire vreodată. Scoase un şuierat spre Oliver, cu colţii scoşi, după care se repezi pe lângă el să îngenuncheze în faţa lui Sam.

Ochii lui Sam se deschiseră, privindu-i faţa. Niciunul dintre ei nu scoase vreo vorbă.

Ea îi ţinu mâna într-a ei pentru o clipă, după care i-o ridică şi şi-o lipi de faţă.

— Ai avut dreptate, îi zise. Întotdeauna ai avut dreptate, în toate privinţele. Şi te voi iubi totdeauna, Sam. Pe vecie.

El zâmbi, apoi închise ochii...

... şi se sfârşi. Claire parcă şi văzu cum viaţa — sau cum s-o fi numit ceea ce însufleţea un vampir — se scurge din el.

Ochii i se înceţoşară de lacrimi fierbinţi. Nu... Of, Sam...

Amelie îi aşeză cu delicateţe mâna pe piept, îi atinse fruntea cu buzele, apoi se ridică. Oliver o ajută, strecurându-i o mână pe sub braţ: doar aşa putea să-şi dea Claire seama de faptul că Amelie nu era ea însăşi, fiindcă în rest părea mai vie ca oricând.

Sau, în orice caz, mai motivată.

Bishop era grav rănit, deşi Claire nu izbutea să-şi dea seama cum fusese posibil: cuţitul lui Shane n-avea cum să-i provoace o rană adevărată. Bătrânul abia se mai ţinea pe picioare acum, în timp ce se retrăgea din faţa Ameliei şi a lui Oliver.

Dar asta îl făcea să se apropie de Myrnin, care tocmai îl ridica pe Pennywell şi-l azvârlea, ca pe o păpuşă din cârpe, departe de tot... tocmai până într-un reflector, de care Pennywell se izbi cu violenţă, spărgându-i sticla şi prefâcându-l în bucăţi.

Apoi, Myrnin se întoarse spre Bishop, blocându-i trecerea din acea parte.

Cei trei vampiri cu care se luptau Hannah şi Richard îşi dădură deodată seama că vântul se schimbase în defavoarea lor, aşa că se îndepărtară. Ca ultimă lovitură, totuşi, unul dintre ei smulse ţepuşa din pieptul lui François, care scoase un răcnet, se rostogoli pe o parte, după care sări în picioare, mârâind şi arătându-şi colţii.

Oliver, iritat, se aplecă şi ridică lesa din argint pe care o smulsese de la gâtul Ameliei. Printr-o singură mişcare, îi cuprinse cu ea gâtul lui François, pe care-l legă de un braţ al masivului tron al lui Bishop.

— Stai aici, se răsti la el şi, pentru mai multă siguranţă, îi mai înfăşură o bucată de lanţ din argint în jurul gleznei.

François începu să urle de durere.

Oliver luă ţepuşa din mâna lui Claire, scoase cuţitaşul din spinarea Ysandrei şi-i împlântă ţepuşa, ţintuind-o cu totul de scenă. Lemnul îi străpunse inima. Ysandre se cutremură, apoi încetă să se mai mişte, încremenită pe loc.

— Aşa, asta ar trebui să-i ţină deoparte pentru o vreme, zise Oliver. Claire, ia-l.

Îi azvârli cuţitaşul, şi Claire îl prinse, încă amorţită şi nereuşind să înţeleagă întru totul ce se petrecea.

— Tu... nu eşti...

— De partea lui Bishop? completă el, zâmbind subţire. El e clar că aşa a crezut, din moment ce m-am vândut lui încă din seara în care a sosit în Morganville. Dar, nu. Nu sunt al lui. Mereu am fost numai al meu.

Amelie făcu un pas spre părintele ei.

— S-a sfârşit, îi zise. Ţi-ai săvârşit relele. De-acum, nu vei mai face vreunul.

Bishop părea disperat, dezorientat şi — pentru prima oară — cu adevărat înfricoşat.

— Cum? Cum ai făcut asta?

— Cheia nu era ghicirea persoanei pe care vei alege s-o omori, răspunse ea, cu o voce uşoară, calmă şi rece ca gheaţa. Tu m-ai învăţat să joc finalurile de partidă, părinte al meu. Cheia succesului este ca, oricare ar fi mutarea adversarului, aceasta să fie una pierzătoare. Ştiam că vei vrea să ucizi personal pe unul dintre noi; îţi făcea mult prea mare plăcere. Nu te puteai abţine.

La fel ca Bishop, Amelie îşi pierdu echilibrul. Oliver o prinse şi-o ajută să rămână în poziţie verticală.

Chipul lui Bishop se goli de orice expresie.

— Tu... tu m-ai otrăvit. Prin Myrnin. Dar n-am băut din sângele lui.

— L-am otrăvit pe Myrnin, îi răspunse ea. M-am otrăvit pe mine însămi. Şi pe Sam. Singurul care n-a înghiţit otrava a fost Oliver, pentru că aveam nevoie de el, ca rezervă. Vezi tu, până la urmă am ştiut despre Claire. Am contat pe faptul că vei şti unde ne găsim, şi ce am plănuit, cel puţin în măsura în care ea a fost martor ocular. Un pion. Claire fusese, tot timpul, doar un pion.

Iar Sam... Sam fusese piesa sacrificată.

Amelie părea acum nesigură pe picioare, aşa că Oliver îşi petrecu un braţ pe după umerii ei. Dădea impresia că vrea s-o liniştească, însă nu era aşa: scoase o seringă din buzunar, îi zbură capacul cu un bobâmac din degetul mare, şi înfipse acul dintr-o parte în gâtul Ameliei. Lăsă să pătrundă tot conţinutul, şi Amelie se cutremură, se lăsă moale peste el doar pentru o clipă, după care trase aer adânc în piept şi-şi îndreptă ţinuta.

Îi făcu un semn cu capul lui Oliver, care scoase o altă seringă şi i-o aruncă lui Claire.

— Fă-i-o lui, îi zise.

Pentru o clipă, ea avu impresia că se referă la Bishop, dar apoi îşi dădu seama, văzându-l pe Myrnin că-şi pierde puterile şi cade în genunchi, pe cine trebuia să ajute de fapt. Înghiţi în sec, privindu-l nesigură pe Myrnin, iar el îşi dădu părul într-o parte, dezgolindu-şi gâtul palid.

— Grăbeşte-te, o îndemnă. N-avem prea mult timp.

Cumva, reuşi, după care îl ajută să se pună pe picioare.

Când Myrnin îşi ridică faţa spre ea, îl văzu că e mai bine. Mult mai bine.

Atunci, vorbi Amelie.

— Pentru eventualitatea în care ai avea vreun dubiu, părinte al meu, acesta a fost un antidot pentru otrava care începe să pună stăpânire pe tine. Fără acest antidot, otrava nu te va ucide, dar te va scoate din funcţiune. Nu mai poţi să câştigi în faţa noastră. Nu acum.

Jos, prin mulţime, luptele începeau deja să se stingă. Se produseseră vătămări, însă în marea majoritate era vorba despre acoliţii lui Bishop: oamenii din Morganville nu se lăsau chiar atât de lesne măcelăriţi pe cât se aşteptase el. În definitiv, le fusese de folos toată furia acumulată şi tendinţa de ucidere a vampirilor.

Şi iată-i acum, tropăind pe treptele din partea laterală a scenei, pe Shane şi pe Eve, urmaţi de un grup de oameni cu chipuri neîndurătoare, din care faceau parte detectivul Hess şi vreo alţi câţiva poliţişti. Cu toţii aveau arme. Eve ţinea în mâini o arbaletă, cu care ţintea spre pieptul lui Bishop.

Michael luă o altă ţepuşă de la Hannah.

Întregul Morganville, de o parte, şi Bishop, de unul singur, de cealaltă.

Bătu în retragere spre fundul scenei.

În spatele lui, cortina începu să pâlpâie argintiu.

— E un portal! urlă Claire, însă prea târziu.

Bishop deja îşi activase ieşirea de urgenţă şi, în clipa imediat următoare, trecu împleticindu-se prin ea, şi dus fu. Amelie era prea departe şi, oricum, prea slăbită ca să pornească în urmărirea lui.

Claire nu mai stătu să se gândească: sări înainte, îşi lipi palma de suprafaţa portalului şi urlă numele Adei.

— Ce e? o întrebă computerul.

De această dată, vocea părea să bubuie dinspre portal.

— Trebuie să dau de urma lui Bishop! zise Claire.

Nu mai lucrez pentru tine, fiinţă umană, replică Ada, închizând brusc portalul.

Claire se întoarse cu faţa spre Myrnin, care urmărea totul de la o distanţă de câţiva paşi, cu ochii revenindu-şi la normala lor culoare neagră. Se apropie de ea, parcă plutind cu tălpile lui goale pe mochetă, şi studie spaţiul gol din locul în care fusese

portalul.

— Nu fi obraznică, Ada, zise el. Aşa, ştiu că poţi să mă auzi. Cam încotro şi-a luat zborul dragul nostru domn Bishop?

— Nu pot să-ţi spun, îi răspunse Ada, pe un ton afectat. Nici pentru tine nu mai lucrez.

Myrnin îşi lipi palma drept peste suprafaţa pâlpâitoare şi-şi întoarse privirea spre Claire.

— A reprogramat-o, îi zise. Probabil că s-a dus la ea şi i-a dat din sângele lui, cât timp ne alcătuiam noi propriile planuri. Nu mă aşteptam ca el să se mişte atât de repede. Nu gândeam atât de clar pe cât ar fi trebuit.

Îşi luă palma de-acolo, şi Claire îşi dădu seama că o făcuse ca şi cum ar fi apăsat pe un buton de mute, astfel încât Ada să nu audă ce aveau ei de spus.

— Ada, drăguţa mea, eu te-am alcătuit din deşeuri şi din propriul meu sânge. Tu chiar vrei să spui acum că nu mă mai iubeşti?

Claire nu-l mai auzise niciodată vorbind astfel: atât de stăpân pe sine, atât de sigur pe sine şi de o inteligenţă tenebroasă. Toate acestea o făcură să se cutremure undeva, în adâncul ei.

— Lasă-mă să vin la tine, continuă Myrnin. Chiar vreau să te văd, dragostea mea.

Ada rămase tăcută pentru o clipă, după care imaginea ei fantomatică apăru pe suprafaţa portalului: o femeie din epoca victoriană, purtând voluminoasele fuste şi gulerul înalt specific epocii. Îşi trecu palmele palide peste materialul rochiei.

— Foarte bine, zise. Poţi să mă chemi, Myrnin.

— Excelent, răspunse el.

O luă de mână pe Claire şi trecură împreună prin portal.

Talpa lui Claire călcă peste ceva moale, care o rupse la fugă scoţând un chiţăit strident, iar ea sări ca arsă şi chiţâl la rândul ei. Şobolani. Detesta şobolanii. Era prea întuneric ca să-i vadă, însă în clipa imediat următoare luminile se aprinseră în grotă, şi iată monstruoasa învălmăşeală de tuburi şi nervuri complicate care o alcătuiau pe Ada.

Fantoma ei era postată în faţa grosolanei tastaturi gigantice, de genul celei ale unei maşini de scris, zâmbindu-i lui Myrnin ca o fetişcană bolnavă de dragoste, însă zâmbetul îi pieri la vederea lui Claire.

— Ai adus-o şi pe ea.

— Nu fi geloasă, iubire. Tu eşti singura fată pentru mine.

Myrnin se duse cu paşi mari spre tastatură, prin forma bidimensională a Adei, şi Claire o văzu pe Ada făcând o faţă nedumerită şi întorcându-se spre el.

— Ce faci? îl întrebă. Myrnin?

— Te repar, sper, răspunse el. Claire.

Claire se apropie de el, însă Ada se întoarse spre ea, iar pretenţioasa ei imagine victoriană se transformă în... altceva. În ceva întunecat, şi diform, şi oribil, rânjind ameninţător la ea.

Tresări şi dădu să se îndepărteze, însă Myrnin întinse mâna şi o înhăţă, făcând-o să treacă, la rândul ei, prin Ada.

— N-o lua în seamă, îi zise. Are toane.

Myrnin începu să apese tastele cu simboluri, după care descoperi acul ascuţit de pe panoul de control şi-şi trânti mâna peste vârful acestuia.

— Ada, rosti el. Nu vei mai accepta comenzi din partea domnului Bishop, înţelegi ce-ţi spun?

— El a fost mai drăguţ cu mine, replică Ada, morocănoasă. Mi-a dat sânge mai bun.

— Mai bun decât al meu? Cred că mă simt jignit.

Chicotitul Adei se auzi ca scrâşnetul unei foiţe de staniol.

— Ei, doar ştii că n-ai prea fost în apele tale. Dar acum ai un gust mult mai bun, Myrnin. Aproape la fel cum ţi-l ştiam.

— Ca să vezi. Ei bine, atunci îţi promit c-o să primeşti oricât vrei din sângele acesta al meu încântător de dulce, dacă-i blochezi accesul lui Bishop, scumpa mea.

Ada scoase un zumzet prelung, de nehotărâre, ca şi cum ar fi stat să se gândească, şi, în cele din urmă, zise:

— Păi... foarte bine. Dar va trebui să-mi dai o jumătate de litru.

— Nu mi-am mişcat mâna deloc, draga mea. Bea liniştită.

Lăsă să treacă aproape un minut, după care-i făcu semn lui Claire să se apropie.

— Ai terminat, Ada?

— Mmmmmmmm, oftă Ada. Da. Delicios. Mă simt atât de... Ce tot faci?

Myrnin îşi smulse mâna de pe panou, o apucă pe-a lui Claire şi o trânti peste ac. De data aceasta, Claire îşi dădea seama că nu trebuie să i se împotrivească, aşa că doar tresări puţin şi-şi muşcă buza, străduindu-se să nu acorde prea mare atenţie

gândului că, să zicem, sângele lui Myrnin l-ar fi putut infecta pe-al ei, generând tot felul de efecte secundare neplăcute, cum ar fi o bruscă sete nesăţioasă de sânge şi o alergie la lumina soarelui.

— Îmi pare rău, zise el, nu că i-ar fi şi părut, şi-şi schimbă iarăşi tonul, adoptându-l pe cel mieros, misterios, seducător. Ada, iubito?

Nu primi răspuns.

— Ada, Claire e prietena mea foarte bună, şi chiar trebuie să insist ca ea să aibă acelaşi acces ca şi mine.

Ada scoase un sunet scârbit.

— Ada.

— Nu.

Myrnin oftă.

— Enumeră-mi persoanele care au acces la sistem, te rog.

— În prezent, răspunse Ada, sunt şase persoane cu acces deplin la portaluri, în afara ta. L-am eliminat pe domnul Bishop, din moment ce m-ai rugat atât de frumos. Ceea ce înseamnă că rămân Amelie, Oliver, Michael, Claire, Jason şi Dean. Deşi Claire nu e bună pentru tine, Myrnin. Ar trebui s-o înfuleci imediat.

— Mulţumesc, o să mă gândesc la asta, replică Myrnin, încruntându-se spre consolă. Jason... Jason Rosser? Eu de ce nu ştiu despre el? Şi cine e Dean?

— Asta o ştiu eu, iar ţie nu-ţi rămâne decât să afli, zise Ada, râzând.

Myrnin clipi nedumerit.

— Ea n-ar fi trebuit să facă aşa ceva, am dreptate? întrebă Claire.

— Ai. Of, Doamne! Am impresia că sângele meu e posibil să-i fi provocat o infecţie profundă în organism. Şi ar putea să fie ceva foarte rău.

— N-ai putea să-i administrezi remediul?

— Nu e chiar atât de simplu, răspunse Myrnin, după care-şi îndreptă din nou atenţia spre computer. Ada, iubito? Ai putea să-mi spui cum se face că Jason şi Dean au acces la sistem?

— Sam Glass i-a permis accesul lui Jason, zise ea. Dar nu acces total, fireşte. Doar cât să se folosească de portalurile deschise. Dean este prietenul lui Jason. Lui Sam i-am revocat accesul, evident. Din moment ce nu mai este funcţional.

Claire se foi, stânjenită. Durerea arzătoare din palmă începea

să o aducă la limita răbdării.

— Hm... Myrnin, am putea să terminăm acum, te rog?

Îşi imagina că Ada o secase deja de cel puţin o jumătate de litru.

— Chiar te rog, îi răspunse Ada. Oricum nu-mi place sângele tău, adăugă, scoţând un sunet de genul unui scuipat computerizat.

Claire îşi smuci mâna, uşurată, şi şi-o strânse la piept, încercând să-şi oprească sângerarea.

— E dezgustător, comentă Ada. Prea dulce.

Claire scoase limba către ea.

— Te-am văzut!

— Foarte bine, se răsti ea. Unde s-a dus Bishop?

— De ce ţi-aş...

— Ada! se auzi vocea scrâşnită a lui Myrnin, acoperind răspunsul ursuz al computerului, care tăcu imediat. Ada, vreau să blochezi accesul la portaluri pentru toate persoanele, cu excepţia mea, a Ameliei, a lui Oliver, a lui Michael şi a lui Claire. Ai înţeles?

— Să ştii că nu sunt sclava ta!

Imaginea Adei pâlpâi, după care dispăru de tot.

— Scuză-mă, zise Myrnin, lipindu-şi palmele de maşinărie, aproape ca într-o mângâiere. Draga mea, o să mă întorc cât de repede ca să stau de vorbă cu tine, şi-o să lămurim noi toate problemele. Dar tu trebuie să-mi promiţi acum. E important.

Oftatul Adei răsună prin difuzoare.

— Pe tine niciodată nu pot să te refuz, zise ea. Foarte bine. I-am blocat şi pe Dean şi pe Jason.

— Cred că asta ar fi, zise Claire, cu o senzaţie de uşurare ca un balon de săpun, care se sparse imediat când îl văzu pe Myrnin clătinând din cap.

— Încă un lucru. Am nevoie să ştiu unde s-a dus Bishop când a trecut ultima oară prin portal. Ada, iubito, poţi să faci asta pentru mine?

Claire simţi, în spatele lor, discreta unduire a alcătuirii unui portal. Atât ea, cât şi Myrnin, se întoarseră să vadă despre ce era vorba. Fantoma Adei reapăru, după care pluti mai într-o parte, cu mâinile împreunate la spate. Categoric, îmbufnată.

Michael trecu prin portal, de mână cu Eve. În urma lor venea Shane.

— Nu, zău, oftă Ada. Chiar n-am cum să scap de vreunul dintre voi, aşa e?

— Ada! Spune-mi unde e Bishop!

Myrnin îşi cam pierduse răbdarea, şi Ada probabil că simţi acest lucru în vocea lui. Ridică din umeri.

— La universitate, îi răspunse. Bănuiesc că se poate ascunde acolo pentru ceva vreme, fără să fie depistat. Şi, în definitiv, are mâncare din belşug.

Dacă prin mâncare se referea la studenţi, Claire presupuse că avea dreptate. Iar universitatea avea din belşug clădiri cavernoase, multe dintre ele pustii pe timpul nopţii. Da, avea dreptate. Era ascunzătoarea perfectă pentru Bishop, dacă voia să-şi refacă puterile şi să-şi regrupeze forţele.

Trebuiau să ajungă la el înainte de a se întâmpla aşa ceva.

Myrnin deja se pregătea să plece. Se apropie de portalul prin care veniseră Michael şi ceilalţi, ciocăni uşor suprafaţa acestuia şi stătu să asculte. Auzi şi Claire sunetul, un sunet slab: un fel de ţiuit. Ca o frecvenţă sonoră. Sigur că da. Portalul funcţiona pe anumite frecvenţe, ca un aparat de radio: te acordai pe cea potrivită, şi ajungeai la destinaţia corespunzătoare. Ea procedase astfel, dar fară să conştientizeze precis cum anume, însă acum, dacă se concentra, putea să audă clar tonul.

— Aici, rosti Myrnin, şi trecu de cealaltă parte.

Claire întinse mâna înapoi, căutând-o pe a lui Shane, şi apoi păşi împreună cu el spre necunoscut.

Zece

Nimeriră în clădirea administraţiei, într-o încăpere pustie pe care Claire şi-o amintea. Myrnin dispăruse deja, însă uşa se legăna încă în balamale, indicând direcţia în care se dusese. După ce se asigură că trecuse toată lumea, Claire îşi permise un răgaz de o clipă în care să-i privească pe ceilalţi trei.

— Sunteţi siguri că vreţi să faceţi asta? îi întrebă.

Michael arăta mai matur decât îl văzuse ea vreodată... şi semăna tot mai mult cu Sam. El îşi pierduse bunicul, abia acum îşi dădea seama: pierduse pe cineva care n-ar fi trebuit să se piardă vreodată. Iar această pierdere declanşase în el ceva care-l schimbase.

Semăna mai mult ca oricând cu Sam.

Eve era, încă, Eve, cea inconfundabilă. Îşi tot răsucea ţepuşa în mâna stângă, cu arbaleta ridicată în mâna dreaptă.

— Cât de des crezi tu că mi se-ntâmplă să vânez vampiri? o întrebă, zâmbind. Hai s-o facem!

— Shane?

El rămăsese neobişnuit de tăcut. Acum, nu-i răspunse decât printr-o înclinare afirmativă a capului.

— Ai grijă, îi zise, mângâind-o uşor pe obraz cu dosul palmei. Mă sperii!

Ea izbucni într-un hohot de râs tremurat.

— Eşti nebun.

Din camera aceea se ieşea pe un coridor scurt, pustiu şi întunecos; la capătul lui se afla ieşirea de incendiu, iar una dintre uşi rămăsese puţin întredeschisă. Pe acolo o luase Myrnin, trase concluzia Claire.

Şi porni pe urmele lui.

În clipa în care ieşi în răcoarea serii, se simţi prinsă de cineva. Şi nu era Myrnin.

Era Bishop.

Arăta rău: nesigur, dar oricum mai puternic şi acum de cât un simplu om. Bâjbâi cu mâinile pe veşmintele ei şi, pentru o secundă, lui Claire îi trecu prin minte: O, Doamne, o să mă violeze, dar apoi degetele lui frenetice atinseră cartea pe care şi-o îndesase în buzunar. Uitase de ea.

Acum, când îl simţi încercând să-i ia cartea, se împotrivi. Din răsputeri. Bishop era mai slăbit ca oricând, iar ea era cuprinsă

de panică. Bishop îl auzi pe Shane strigând-o, şi o trase mai departe prin întuneric... după care se îndreptă spre o clădire din apropiere, smucind-o în sus, cățărându-se, până când ajunseră pe acoperişul plan al magaziei îngrijitorilor.

— Acolo! auzi ea strigătul lui Michael, după care îl văzu venind spre ei ca un fulger, cu Shane şi Eve urmându-l fără şovăire.

Bishop avea degetele pe carte. Nu! Nu trebuia să-l lase. Claire nu reuşise să înţeleagă pe deplin ce anume se găsea în paginile ei, însă îl văzuse în ce moduri era capabil s-o întrebuinţeze. O simţise pe pielea ei, cu tatuajul acela.

N-avea de gând să rişte, când ştia că el ar fi putut să mai facă multe cu ajutorul cărţii.

Bishop urlă ceva spre ea, scoţându-şi colţii. Claire îşi propti ambele picioare în pieptul lui şi împinse cu toată puterea.

Bishop se rostogoli de lângă ea, alunecând pe pietrişul afânat de pe acoperiş. Claire se întoarse într-o parte şi se ridică repede în picioare, începând să alerge spre margine. Habar n-avea ce-ar fi trebuit să facă după ce ajungea acolo. Să zboare, poate. Sau să sară în gol, oricât de greu i-ar fi fost.

Dar nu mai fu cazul. Michael zbură spre ea, o prinse de mijloc şi săriră amândoi. Ateriză cu uşurinţă, o lăsă să-i lunece încet din braţe, apoi îşi ridică privirea.

Bishop se aplecase peste marginea acoperişului, răsuflând greu. Lumina lunii făcu să-i sclipească ochii dementi şi colţii.

— Hopa, exclamă Eve. Încă nu l-a luat somnul!

Shane rezumă situaţia într-un singur cuvânt:

— Fuga!

Şi fugiră. Shane o luă de mână pe Claire: ea avea picioarele cele mai scurte, însă era şi cea mai motivată, aşa că ţinu pasul cu ei cât timp goniră pe gazonul verde al terenului de fotbal din faţa clădirii administraţiei.

Bishop ateriză pe gazon în spatele lor şi începu să-i hăituiască.

— O să ne prindă! urlă Eve. Haideţi spre bibliotecă!

Biblioteca de la TPU era o clădire mare, cu coloane, amplasată pe diagonală faţă de cea administrativă. Avea luminile aprinse, şi încă se mai vedeau studenţi urcându-i treptele, neştiind ce anume se îndreaptă spre ei.

— Fugiţi de-aici! strigă Claire, gonind cu toată viteza pe scară.

Shane era chiar înaintea ei, iar Eve, undeva în urmă.

Michael se oprise la picioarele scării şi tocmai se întorcea să-l înfrunte pe Bishop. Văzându-i ezitarea, Eve o apucă pe Claire de gulerul bluzei şi-o trase mai departe.

— Nu te opri! îi zise, gâfâind. Fir-ar să fie, mi-ar mai fi trebuit ceva antrenament. Hai spre rafturi! Nu te opri pentru nimic în lume, Claire!

Când se repeziră printre detectoarele de metale, sirenele începură să urle. Studenţii ieşiră la iveală dintre mesele pentru lectură, ţipând şi împrăştiindu-se, pe măsură ce-şi dădeau seama că se apropie un pericol, lăsând în urma lor caiete şi laptopuri deschise. În timp ce fugeau pe lângă şirurile de rafturi cu cărţi din bibliotecă, Shane se opri brusc, înşfăcă două volume cu coperţile negre şi-i azvârli unul lui Eve, care facu un semn de încuviinţare şi şi-l strecură în talia pantalonilor.

Se auzi un trosnet de undeva, din urma lor, şi uşile din sticlă explodară în milioane de cioburi ascuţite, aterizând apoi ca o ploaie pe podeaua din marmură. Studenţii se grăbiră să-şi caute adăpost. Cineva zbieră să se cheme poliţia campusului; altcineva, mai inteligent, îi răcni să tacă naibii şi să se ascundă.

Michael se izbi de podea şi se rostogoli, lăsând în urmă dâre de sânge. Ateriză pe palme şi-n genunchi, cu faţa spre Claire, Shane şi Eve, care se opriseră la jumătatea drumului printre rafturile cu cărţi.

— Fugiţi! îi îndemnă el, şi se ridică în picioare tocmai când intra Bishop.

Acesta din urmă nu mai părea acum chiar atât de nesigur.

Efectul otrăvii se risipea, şi mult prea repede.

Shane o îmboldi pe Claire să fugă. Eve se grăbi după ei, împleticindu-se din cauză că tot privea peste umăr, să vadă dacă Michael îi urmează.

Şi nu-i urma.

Culoarul se termina cu un perete din cărămidă şi ferestre până sus, dar şi cu un afiş care indica o ieşire spre stânga. Cotiră toţi trei şi se îndreptară într-acolo, ocolindu-i pe studenţii cu căştile pe urechi, complet neştiutori faţă de primejdiile aflate printre rafturi.

Shane ajunse primul la ieşirea de incendiu, declanşând o altă alarmă, după care coborâră în goană încă un şir de trepte din beton.

Partea aceea a bibliotecii dădea spre fântâna cea mare...

numai că fântâna dispăruse, şi asta de vreo câteva luni. În locul ei, la intersecţia celor şase alei convergente, era întinsul cadru din beton marcând ceea ce fusese fântâna, iar în mijloc, o statuie din bronz, înfăţişându-1 pe domnul Bishop, cu o carte în mână.

În faţa statuii ardea una dintre acele flăcări perpetue: lumina cunoaşterii, sau cine ştie ce prostie de genul acesta. Claire fusese revoltată atunci când se înălţase statuia.

Acum, îi dădea o idee.

— Despărţiţi-vă! le strigă ea celorlalţi. Şi aveţi grijă ca el să vadă cărţile de la voi!

Shane şi Eve se desprinseră imediat, pornind unul spre dreapta, iar celălalt, spre stânga.

În timp ce Claire se duse drept către statuie.

Când îşi făcu apariţia Bishop, ieşind din bibliotecă, nu se vedea nici urmă de Michael. Ezită puţin pe scară, probabil dându-şi seama că avea de-a face cu două ţinte false... dar care să fi fost acelea două? Claire miza pe faptul că el ar presupune că făcuse schimb de cărţi cu Shane.

Şi ghici corect. Bishop sări de pe scară pe iarbă şi porni în fugă spre Shane. Asta îi oferi lui Claire preţiosul răgaz ca să ajungă la bordura din piatră a fântânii, să se caţere pe ea şi să ajungă la flacăra veşnică a cunoaşterii... care, în realitate, nu era altceva decât un jet de gaz.

Şi era tot ce-i trebuia ei.

Claire îşi scoase cartea din buzunar şi o ridică deasupra flăcării. Aşa. În sfârşit.

— Hei! o auzi pe Eve strigând din depărtare. Hei, Bishop! Ia de-aici!

Când îşi ridică privirea, o văzu pe Eve ţopăind de mama focului şi fluturându-şi cartea legată în piele ca o majoretă goth cuprinsă de nebunie.

Bishop n-o luă în seamă.

Shane fugea în zigzag, în cea mai grozavă alergare în dribling din câte văzuse vreodată Claire în afara unui teren de fotbal, însă Bishop era mai iute şi mai agil, aşa că reuşi să-i taie calea şi să-l placheze.

Claire privi spre cartea din mâna ei.

Nu ardea. O întoarse disperată pe toate părţile, încercând pe cea cu paginile aurite.

— Nu se poate aşa ceva! ţipă, străduindu-se în continuare.

Flăcările nici măcar n-o atingeau.

Bishop luă cartea de la Shane, o examină şi-o azvârli deoparte, dezgustat. Porni direct spre Claire. Eve îi sesiză manevra şi ajunse prima la Claire, sărind peste marginea fântânii şi oprindu-se cu o frână bruscă.

— Tu ce mai aştepţi? întrebă, gâfâind. Arde naibii odată chestia aia afurisită!

— Încerc! scrâşni Claire şi, cuprinsă de disperare, apucă o mână de pagini de pe la mijlocul cărţii şi răsuci.

Filele se rupseră, iar când le puse deasupra flăcărilor, luară imediat foc, de parc-ar fi fost panglici din magneziu.

— Aşa! strigă Eve, reluându-şi ţopăielile şi izbind aerul cu pumnii. Dă-i bătaie!

Claire mai rupse câteva pagini şi le azvârli pe foc.

Bishop ateriză pe ambele picioare drept în faţa ei, cu ochii roşii şi mârâind furios, doborând-o pe Eve cu un dos de palmă când aceasta încercă să se interpună între el şi Claire.

Claire mai sfâşie câteva file şi le arse. Distrusese cam jumătate din carte.

— Bestie mică şi afurisită, exclamă Bishop. Dă-o încoace.

Ea mai rupse câteva pagini şi bătu în retragere, ocolind focul şi ajungând de cealaltă parte a lui. Cea mai mare parte a hârtiilor ajunseră în flăcări. Care nu, plutiră alene, în adierea vântului, pe la picioarele ei. Câteva scântei, luate de vânt, îi ajunseră pe haine.

Bishop se aruncă spre ea, în timp ce mai rupea câteva file. Izbuti să le azvârle în foc cu doar o clipă înainte ca el s-o lovească, aruncând-o spre statuia din bronz. Impactul fu îndeajuns de dur încât să facă metalul să zbârnâie, fără să mai punem la socoteală şi timpanele ei.

Bishop se întinse după resturile zdrenţuite ale cărţii.

O umbră trecu atunci fulgerător pe lângă ei, abia vizibilă la lumina lunii, după care Claire simţi statuia zgâlţâindu-se, fiindcă sărise cineva în vârful ei.

Era Myrnin, cocoţat pe umerii statuii lui Bishop; întinse mâna şi luă cartea de la Claire, doar cu o fracţiune de lecundă înainte s-o poată apuca Bishop.

— Of, of, of, zise el. Nu fi necioplit, bătrâne. În primul rând că asta n-a fost niciodată cartea ta.

Rupse şi el o pagină, pe care o făcu cocoloş şi o aruncă frumos, drept în mijlocul focului, unde fu cuprinsă de flăcări şi mistuită imediat.

— Lasă fata în pace. Eşti oricum terminat.

Bishop o înşfăcă pe Claire şi-o trase la pieptul lui, cu ghearele spre gâtul ei.

— Dă-mi cartea, sau o omor!

— A, n-ai decât, replică Myrnin, rupând şi cele din urmă pagini.

Examină puţin scrisul de pe ele şi zâmbi.

— Mi-aduc aminte de ele, zise. Vremurile bune... ei, în sfârşit!

Azvârli foile spre flăcări. Bishop se întinse disperat spre frunzele acelea căzătoare şi reuşi să prindă una din zbor, înainte să ia foc.

— Aoleu, comentă Myrnin. Acum, eşti în posesia unei consemnări a relaţiei mele secrete cu regina Elisabeta. Prima. Sper să-ţi fie de mare folos, Bishop. Dacă umbli după descântece şi formule magice, n-o să le găseşti pe pagina aia. Ei, dar pe asta...

Myrnin scoase la iveală, printr-o mişcare de prestidigitator, o altă pagină, frumos împăturită.

— Asta, în schimb, ţi-ar putea asigura lesne stăpânirea asupra oraşului Morganville. Poate chiar asupra întregii lumi a oamenilor. I-am jurat Ameliei că n-o s-o las niciodată să ajungă pe mâini nelegiuite; dar, dacă stau să mă gândesc, e deja în mâinile mele, nu? Aşa că e posibil să fie de pe-acum o problemă controversată.

Zâmbetul îi pieri brusc de pe faţă.

— Lasă fata în pace, şi a ta o să fie.

— Myrnin, nu, şopti Claire.

— N-o fac pentru tine, zise el.

Împături în grabă foaia în forma unui avion de jucărie şi-o trimise în zbor spre Bishop, care o înşfacă din aer, cu un strigăt avid.

În ochii lui Myrnin apăru o pâlpâire roşiatică.

— Of, ca să vezi, zise. S-ar putea să-ţi fi dat altă pagină. Ardentia verba!

Hârtia fu cuprinsă instantaneu de flăcări purpurii, care se întinseră pe pielea lui Bishop, pe mâna lui, pe hainele lui. Foaia se prefăcu în cenuşă într-o clipă, iar Bishop se clătină, făcând

câţiva paşi înapoi, înghiţit de flăcări.

Myrnin se aplecă şi-o apucă pe Claire, ridicând-o spre el şi aşezând-o în siguranţă pe braţul din metal al statuii lui Bishop: cel în care ţinea cartea deschisă.

— Scopul înţeleptului, rosti încetişor Myrnin, este să creeze opere bune. Aici sfârşitu-s-a lecţia pentru tine, bătrâne.

Claire înghiţi în sec. Nu putea îndura să-l vadă pe Bishop cum arde, aşa că închise ochii.

— Eu credeam... credeam că avem nevoie de sângele lui, pentru remediu, zise.

Nu c-ar fi vrut să-l salveze pe Bishop. Doar că detesta să-i vadă pe alţii suferind, oricine ar fi fost.

— Ei, dar ai dreptate... chiar avem!

Myrnin pocni din degete şi flăcările purpurii se stinseră, Bishop se prăbuşi pe fundul din piatră al fântânii secate, prea slăbit ca să mai poată fugi.

Myrnin sări jos de pe statuie, îl ţintui la sol pe Bishop şi-l muşcă. Nu-l secă de sânge — nu de tot — ci se ridică la timp, ştergându-şi buzele.

— Am acum mai mult decât suficient, zise. Şi mai am ceva pentru tine, Bishop. Nu te îngrijora: n-o să te ucid. Nici măcar n-o să-ţi dau voie să mori.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de-acolo o altă seringă, de această dată una plină cu sânge. I-l injectă pe tot lui Bishop, direct în inimă.

— Sângele meu, îi zise Myrnin. De dinainte să mă vindeci. Acum, sper să-ţi savurezi lungul şi lentul declin spre nebunie, exact cum l-am trăit eu. Îţi doresc o astfel de bucurie.

Bishop nu se mişcă. Privi, clipind, spre lună, spre stelele reci şi, în cele din urmă, închise ochii.

Totuşi, nu era mort.

Claire nu se simţea convinsă că fusese o idee bună.

— Hei, zise Eve, ridicându-se în şezut şi ţinându-şi capul cu mâinile. Au! Ce-i cu mirosul ăsta... A! E cumva...

— Nu, îi răspunse Michael, trecând peste marginea fântânii şi ajutând-o să se ridice. Nu e mort.

Îşi ridică privirea spre Claire, îi zâmbi, şi ea revăzu în toată splendoarea acel zâmbet special marca Michael Glass, cel care făcea soarele să apară şi stelele să danseze.

— Suntem vii cu toţii, adăugă el.

— Relativ, vorbind, precizează Myrnin. A! Ţi-a sosit şi cavalerul pe calul lui alb. Un pic cam şifonat, dar teafar.

Era vorba despre Shane. Ceva mai mult de-un pic şifonat, însă Claire ştia că avea să-i treacă. Îşi pierduseră cu toţii speranţa că ar mai putea scăpa cu viaţă din toată povestea, la un moment dat; putea să vadă în zâmbetul lui, la fel ca şi în al lui Michael, bucuria de a se fi înşelat.

— Păcat că n-am o cameră foto, zise Shane, holbându-se la ea, cum stă căţărată acolo. E vreun joc de-al studenţilor? Un fel de leapşa pe cocoţate, sau cam aşa ceva?

— Gura, replică ea, sărind.

Şi el o prinse.

Iar sărutul lui merită emoţia căderii.

Două zile trecură ca prin ceaţă. Claire îşi petrecu cea mai mare parte a timpului dormind; în viaţa ei nu se simţise într-atât de epuizată, sau de bucuroasă doar pentru simplul fapt că trăieşte.

În cea de-a treia zi, când coborî la cină, îi găsi pe ceilalţi în faţa unui enorm platou de hotdogi cu chili şi cu înfăţişări posomorâte. Shane se ridică de la masă când o văzu, ceea ce-i făcu inima să se dea tumba; ba mai mult, îi şi trase scaunul ca să se poată aşeza. Eve şi Michael schimbară între ei o privire amuzată.

— Ce drăguţ, zise Eve, dar apoi, văzând că Shane o priveşte chiorâş, îi zâmbi. Nu, pe bune. Chiar e. Calmează-te, gagiule.

Claire simţea ceva forţat în comportamentul lor, dar nu-şi dădea seama care anume să fi fost motivul: nu i se părea c-ar fi nimerit în mijlocul unei discuţii în contradictoriu, sau a ceva asemănător.

— Ce se-ntâmplă? întrebă, în timp ce-şi punea vreo doi hotdogi în farfurie.

Totuşi, nu era sigură că ar vrea să afle răspunsul. Abia se obişnuise cu ideea că nu mai era însemnată pentru moarte. Doamne, fă să nu fie vorba despre vreo evadare a lui Bishop, sau altceva la fel de oribil...

Nu era. Michael sorbi puţin din ce-o fi avut el în cana de cafea şi o anunţă:

— Înmormântarea lui Sam e diseară.

Of, Doamne. Cumva, ea nu se aşteptase la asta, şi chiar nu-şi

dădea seama de ce. Crenvurştii îşi pierdură brusc orice gust, şi abia putea înghiţi.

— Nu s-a mai făcut aşa ceva până acum, preciză Eve. O înmormântare, adică. Pentru vreun vampir. Cel puţin, nu una care să fie deschisă pentru public. Dar asta a fost anunţată şi în ziar, şi au dat-o şi la ştirile de seară. Toată lumea e invitată.

Majoritatea probabil că avea să vină din curiozitate, însă pentru ei patru, pierderea era una reală. Claire observă că, pe sub masă, Eve îl ţinea de mână pe Michael. Iar el avea grijă să nu-şi oprească privirea asupra niciunuia dintre ei.

— O să fie peste vreo două ore, continuă Eve. Noi trei o să mergem...

— Normal, zise Claire. Vreau şi eu să merg.

În realitate, nu prea voia, fiindcă simplul gând la aşa ceva îi producea suferinţă, însă era de părere că trebuiau să fie toţi acolo, pentru Michael.

— Trebuie să-mi caut ceva de îmbrăcat, zise.

— Ar trebui mai întâi să termini de mâncat, îi atrase atenţia Eve. O singură muşcătură nu echivalează cu o masă echilibrată.

— Dar nici un hotdog cu chili întreg, preciză Claire.

— Te rog să nu desconsideri hotdogul, interveni Shane. E în fruntea listei, împreună cu mama şi plăcinta cu mere, când vine vorba despre simbolurile societăţii.

— Ai uitat de Chevrolet, zise Eve.

— Eu, personal, n-am fost niciodată amator de Chevy.

— Ereticule!

Eve se opri şi-i aruncă o privire aspră lui Claire.

— Mănâncă. Nu glumesc.

Claire izbuti să înghită şi restul de hotdog, însă numai unul. Cu toate trăncănelile lui Shane şi ale lui Eve, se simţea o tristeţe plutind deasupra lui Michael, ca o a doua epidermă. Nu vorbi cine ştie ce, în afară de:

— Părinţii mei sunt aici. Au venit cu avionul până în El Paso şi, până aici, cu maşina.

Uau. Claire nu auzise vreodată mare lucru despre părinţii lui Michael, decât că se mutaseră din oraş şi că el nu e aştepta să-i mai vadă vreodată pe acolo. Până la urmă, întrebă, ezitantă:

— Cred că e o veste... ?

— Sigur, răspunse el, ridicându-se de la masă. Eu mă duc să mă pregătesc.

Ieşi din bucătărie, şi toţi ceilalţi îl urmăriră cu privirile. Eve, dintr-odată, părea să se fi întristat foarte mult. Şi maurizat.

— Mama lui a avut cancer, ştii? îi zise. De-asta au trezit să plece din Morganville. Pentru că avea nevoie de ratament serios. Sam a avut grijă să i-l aranjeze. Acum e prima dată când se întorc.

— Aha, zise Claire. Michael se simte bine?

— Doar că nu vrea să arate nimic, răspunse Eve. Băieţii. În definitiv, care-i problema cu voi şi cu sentimentele voastre?

— Sunt precum kryptonitul, replică Shane. O să se descurce el. Nu trebuie decât să-i laşi timp.

Claire, însă, nu era la fel de convinsă.

Michael conduse, şi nimeni nu prea avu mare lucru de vorbit, de fapt. Era o atmosferă tristă, incomodă.

De îndată ce automobilul opri în dreptul bisericii, apărură paznicii-vampiri, să le deschidă portierele. Echipa de serviciu a morţilor vii. Într-o situaţie normală, poate c-ar fi părut ceva sinistru, însă în această seară părea aproape reconfortant. Ridicându-şi privirea, Claire constată că vampirul care-i oferea mâna ca să coboare era nimeni altul decât Oliver. Încremeni, iar sprâncenele lui se înălţară brusc.

— Astăzi, dacă nu te superi, îi zise Oliver, sunt aici pentru etichetă. N-o lua ca pe ceva personal.

— Ah, n-o iau, răspunse ea, şi-i acceptă mâna puternică şi rece ca gheaţa care o ajută să coboare din maşină.

Shane se grăbi să-i ia braţul, aruncându-i lui Oliver o privire aspră de cară-te-de-aici, ceea ce fu oarecum nostim, după care porniră în spatele lui Michael şi al lui Eve.

Bizar, se gândi Claire. Biserica era plină, locuri în picioare rămânând numai în spate, însă mulţimea se despărţi într-o parte şi-n cealaltă în timp ce intrau, conduşi de Oliver. Şi toate privirile se întoarseră să-i urmărească.

— OK, e chiar ciudat, şopti ea.

Se simţi de parcă ar fi avut o ţintă pictată pe spinare, dar numai la început; abia apoi îşi dădu seama că, în majoritatea lor, privirile acelea nu erau mânioase: erau interesate. Sau compătimitoare. Sau chiar mândre.

— Foarte ciudat, îi răspunse Shane, tot în şoaptă.

În primul rând, stătea Amelie, singură, îmbrăcată într-un

compleu alb, atât de rece şi de perfect, încât o făcea să semene cu o statuie de gheaţă, din cap până-n picioare, în spatele ei, erau un bărbat şi o femeie care se apropiau de cincizeci de ani şi, de îndată ce-i văzu, Claire sesiză asemănarea de familie. Femeia probabil că fusese cu adevărat frumoasă în tinereţe; acum, arăta extrem de atrăgătoare, aşa cum se-ntâmplă cu femeile mai în vârstă, şi părul ei avea o nuanţă mai estompată de auriu, cu accente roşietice. Amândoi se ridicară când Michael, lăsându-i braţul lui Eve, se apropie de ei.

— Scumpule, exclamă mama lui Michael, iar el îi îmbrăţişă pe amândoi odată. Of, scumpul meu...

— Mamă, îmi pare foarte rău, n-am putut... n-am putut să fac nimic...

Vocea lui Michael se stinse, şi Claire îi văzu umerii zguduindu-se. Mama lui îl mângâie cu blândeţe pe păr, iar zâmbetul pe care i-l adresă era plin de bunătate şi de înţelegere.

— Exact ca el, îi zise. Exact ca bunicul tău. Nu te mai scuza, Michael. Nici să nu te gândeşti. Ştiu că ai făcut tot ce-ai putut. El nu te-ar învinui niciodată, nici pentru o clipă.

Claire nu-şi dăduse seama că Michael se simţea vinovat, însă acum, privind retrospectiv, nu şi-ar fi putut închipui altfel. Mama lui avea dreptate: el, într-adevăr, era ca Sam.

Se simţea răspunzător.

Doamna Glass privi dincolo de Michael, spre ei, ceilalţi. La început, spre Claire, apoi spre Shane şi, la urmă, spre Eve. Inspiră adânc, porni spre ei şi-şi desfăcu braţele spre Eve, pentru o îmbrăţişare.

— Nu te-am mai văzut de atâţia ani, Eve. Arăţi minunat. Şi tu, Shane...

Se întoarse spre el. Shane nu era adeptul îmbrăţişărilor, nu ca Eve, dar făcu tot posibilul să fie la înălţime.

— Mă bucur că eşti aici, alături de Michael, îi zise.

Shane lăsă ochii în jos. Claire ştia la ce se gândeşte: la cât fusese de furios pe Michael în ultimele câteva luni... prea furios, uneori.

— E cel mai bun prieten al meu, zise el, întâlnindu-i în sfârşit privirea lui Michael. Vampir, sau nu. Mereu o să fie.

Michael încuviinţă.

Doamna Glass o îmbrăţişă şi pe Claire.

— Iar tu eşti Claire. Am auzit atâtea despre tine! Îţi

mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru fiul meu.

Claire clipi, interzisă. Tot ce-a făcut ea?

— Eu cred că e tocmai invers, zise, încetişor. Michael e un erou. Totdeauna a fost acolo, când am avut nevoie de el.

— Atunci, înseamnă că aţi fost unul pentru celălalt, trase concluzia doamna Glass. Prieteni adevăraţi.

Mulţimea se despică din nou, lăsând să treacă alţi oameni, iar când Claire se întoarse să vadă cine era, îşi zări propriii părinţi.

— Oh, nu, şopti ea. Nu ştiam că s-au şi întors deja.

— Sunt părinţii tăi? o întrebă mama lui Michael, şi Claire îi făcu un semn afirmativ.

Doamna Glass se grăbi să le iasă în întâmpinare, graţioasă şi tristă, după care se strânseră toţi în jurul lui Claire.

Şi al lui Shane.

Tresări observând privirile îngheţate cu care-l fixau pe Shane, însă îşi dădeau şi ei seama de faptul că nu puteau să pornească o scenă, atunci şi acolo. Se aşezară amândoi în dreapta lui Claire, iar Shane, Eve, Michael şi părinţii lui se înşiruiră în stânga.

Şi, exact în faţa lor, Amelie.

În altarul bisericii, înconjurat de flori de toate culorile, era depus un sicriu negru lucios, cu ornamente din argint. Capacul era închis. Discretul sunet al muzicii de orgă spori în intensitate, şi zumzetul şoaptelor mulţimii din biserică încetă în clipa în care se deschise o uşă laterală, şi de acolo apăru Părintele Joe, îmbrăcat într-o sutană orbitor de albă, cu patrafir purpuriu. Urcă treptele amvonului şi privi mulţimea cu o autoritate liniştită. Pentru un preot tânăr, avea foarte multă prestanţă, însă la drept vorbind, Claire socotea normal să fie aşa, dacă voia să slujească o parohie precum cea din Morganville, alcătuită în egală măsură din oameni şi din vampiri.

— Am venit să comemorăm o existenţă, începu el. Cea lui Samuel Glass, un fiu al oraşului Morganville.

Ochii lui Claire se înceţoşară sub o perdea de lacrimi. Mici nu-şi putea închipui, în realitate, că Sam ar fi vrut ca lumea să-şi amintească altfel de el. Abia dacă mai auzi restul cuvintelor rostite de Părintele Joe despre Sam: se pomeni că era atentă la Amelie, sau cel puţin la ceafa extrem de nemişcată a Ameliei. Niciun fir de păr nelalocul lui, nicio şoaptă, nicio mişcare.

Atât de imobilă...

Şi atunci, brusc, Amelie se ridică, într-o tăcere absolută, şi începu să urce treptele amvonului. Nu se opri acolo, ci lângă sicriu, şi-i desfăcu capacul prins în balamale.

Acesta se lăsă într-o parte, iar Amelie rămase acolo pentru câteva momente, privind în jos, spre chipul lui Sam.

Pe urmă, se întoarse cu faţa la sutele de persoane adunate în biserică.

— L-am cunoscut pe Samuel Glass aici, în această biserică, începu Amelie.

Tonul îi era delicat, dar se auzea peste tot. Nimeni nu se clinti. Şi, din câte putea să-şi dea seama Claire, nimeni nu respiră.

— A venit aici să pretindă — să pretindă — ca eu să îndrept anumite nedreptăţi pe care considera el că le-aş fi comis. Era ca un arhanghel cu sabia de foc, plin de furie şi de virtute, fară vreo urmă de frică faţă de consecinţe. Fără vreo urmă de frică faţă de mine.

Zâmbi, însă era ceva crispare în zâmbetul ei.

— Cred că m-am îndrăgostit de el în clipa aceea, când era atât de furios pe mine. M-am îndrăgostit mai întâi de neînfricarea lui, şi abia apoi am înţeles că era ceva mai mult decât simplul curaj. Era convingerea lui că viaţa trebuie să devină echitabilă. Că noi trebuie să fim mai buni. Şi, pentru o vreme... pentru o vreme, cred că am fost.

Se opri, privind din nou chipul palid şi rigid al lui Sam.

— Dar am fost slabă, vorbi ea mai departe. Slabă şi temătoare. Şi l-am lăsat să se îndepărteze de mine, fiindcă n-am avut curajul lui, nici convingerile lui. Pentru momentul acesta, pierderea aceasta, vina este a mea. Sam s-a sacrificat, încă o dată, pentru salvarea unor vieţi. Pentru salvarea mea. Ceea ce nu am meritat niciodată.

Acum, pe obraji îi şiroiau lacrimi, iar vocea îi tremura. Claire nu putea nici să respire, din cauza emoţiei care-i apăsa pieptul.

— Recent, altcineva a solicitat ca eu să schimb regulile din Morganville. Exact aşa cum mi-a pretins Sam acum cincizeci de ani, şi a continuat să-mi pretindă cu orice ocazie.

Claire îşi dădu seama, şocată, de faptul că Amelie vorbea despre ea. Ca şi cum ce-ar fi spus ea ar fi însemnat, cumva, o dovadă de vitejie.

Amelie îşi ridică braţele şi începu să-şi scoată agrafele din păr, una câte una. Coroana ei de păr palid ca gheaţa începu să se

desfăşoare şi să cadă, revărsându-se în libertate, peste umeri.

— Am hotărât, zise ea, că schimbările vor trebui efectuate. Schimbările vor fi efectuate. Sam a cucerit pentru oameni dreptul de a fi cetăţeni cu drepturi egale ai oraşului acesta, şi aşa va fi. Vor fi schimbări dureroase, vor fi primejdioase pentru noi toţi, dar vor fi. În memoria lui Sam, aşa voi face.

Se aplecă şi, cu foarte mare delicateţe, depuse o sărutare pe buzele lui Sam, după care închise sicriul la loc. Nimeni nu scoase vreo vorbă în timp ce ea se îndepărta, coborând treptele şi apoi ieşind pe uşa laterală. Oliver şi alţi câţiva vampiri schimbară între ei priviri tăcute, după care porniră în urma ei.

Părintele Joe vorbi, peste valul tot mai ridicat al şoaptelor din jur.

— Să ne rugăm.

Claire îşi împreună mâinile şi-şi lăsă ochii în jos. Lângă ea, Shane făcuse acelaşi lucru, însă nu uită să-i şoptească:

— Am înnebunit eu cumva, sau chiar am câştigat?

— Nu, şopti Claire, la rândul ei. Dar cred că tocmai ni s-a ivit o şansă.

Au trecut patru săptămâni.

— Haos, dezordine, balamuc, zise Shane. Situaţie normală pentru Morganville.

Sorbi din cafeaua lui şi o împinse pe cealaltă spre Claire.

La Common Grounds se desfăşură marea festivitate de redeschidere, cu cafele la jumătate de preţ, şi localul era ticsit. Toată lumea era amatoare de chilipiruri. Nu era tocmai ceva normal pentru ei doi, să stea aşa, pe teritoriul lui Oliver; Claire n-ar fi crezut ca Shane să vină acolo vreodată de bunăvoie, însă momeala cafeinei ieftine se dovedise extrem de puternică.

El o surprinsese şi mai mult, având un schimb semi-civilizat de cuvinte cu Oliver, atunci când îşi comandase cafeaua. A, apropo...

— Ce ţi-a spus Oliver? se interesă Claire.

Shane ridică din umeri.

— L-am întrebat pe Oliver dacă l-au găsit pe taică-meu, însă era constipat, ca de obicei. Mi-a zis că pot să-l uit pe taică-meu. Nu ştiu dacă asta o însemna că l-au găsit, sau că l-au omorât, sau că doar îi doare-n cot. Fir-ar să fie, eu nu vreau decât să găsesc pe cineva care să-mi spună adevărul.

Claire îşi ridică privirea spre el, amuţită. Trebuie să-i spun, se gândi. Chiar trebuie.

Doar că nu-şi putea găsi cuvintele.

Viaţa revenea la normal în Morganville. Amelie decretase interzicere absolută a vânătorii de oameni. Băncile de sânge se redeschiseseră, iar oamenilor din Morganville li se dăduse de ales: s-o ia de la capăt, sau s-o rupă la fugă. Destui profitaseră de cea de-a doua posibilitate. Claire îşi închipui că jumătate din populaţia oraşului se hotărâse să accepte varianta plecării... dar mai ştia şi că destui dintre cei plecaţi se vor întoarce. În definitiv, ei şi familiile lor nu mai ieşiseră niciodată din oraş. Pentru ei, lumea de afară era una cu totul nouă. Iar pentru unii, ar fi fost prea mult.

Common Grounds fusese renovată în timp record, şi era din nou deschisă pentru studenţi. Oliver stătea îndărătul barului, purtând masca lui de băiat simpatic şi turnând doze de espresso ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Statuia din bronz înfaţişându-l pe Bishop dispăruse de la universitate. De fapt, dispăruse oricare urmă de-a lui Bishop. Claire nu ştia ce se alesese de François şi de Ysandre, însă Myrnin o asigurase, cu un chip total impenetrabil, că nu-şi dorea să ştie. Uneori, şi ea era mulţumită să rămână în ignoranţă. Nu foarte frecvent, e adevărat. Dar uneori...

Shane, cu toate acestea, trebuia să afle despre soarta tatălui său. Frank Collins, din câte ştia Claire, dispăruse pur şi simplu în neant. Dacă Amelie o fi ştiut ceva, oricum nu spunea.

Acesta era momentul pe care Claire chiar îşi dorise să-l evite, oarecum. Îl amânase cât putuse de mult, însă Shane devenea tot mai agresiv întrebând lumea dacă a văzut vreo urmă de-a lui Frank Collins prin Morganville, şi ea chiar nu mai putea continua cu amânările.

— Am eu ceva să-ţi spun în legătură cu asta, îi zise, şi-şi drese glasul. Tatăl tău... eu... eu l-am văzut.

El încremeni, cu ceaşca la jumătatea drumului spre buze.

— Când?

— Acum ceva vreme, răspunse ea, nevrând să-i dea amănunte prea precise.

Detesta gândul că-i ascunsese atât de mult timp întâmplarea.

— El... ăăă... ar fi putut să mă omoare, dar n-a făcut-o. Mi-a zis să-ţi spun... că te iubeşte. Şi că-i pare rău.

Shane o privi, clipind de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzea.

— Şi unde l-ai văzut?

— Lângă celulele în care erau ţinuţi vampirii bolnavi. Acum nu mai e acolo. L-am căutat. A... dispărut.

Înghiţi în sec.

— N-am vrut să-ţi spun, dar eu cred... eu cred că avea de gând să se sinucidă, Shane.

Ceva se schimbă în interiorul lui Shane, pentru un moment prelungit: ea nu-i mai recunoscu expresia din ochi, sau de pe chip. Şi, apoi, o recunoscu. Era cea a tatălui său, cea care apărea înainte ca el să se dezlănţuie asupra cuiva.

Shane închise ochii, trase aer adânc în piept şi-şi lăsă capul în jos. Claire nu îndrăzni nici măcar să se mişte timp de câteva secunde, după care întinse mâna cu grijă şi şi-o aşeză pe masă, la doar câţiva centimetri de a lui.

Degetele lui se împletiră cu ale ei.

— Fir-ar să fie, şopti el. Nu, nu sunt supărat. Doar că mă simt... bănuiesc că mă simt uşurat. Voiam să ştiu. Şi nimeni nu vorbea cu mine.

— Ar fi trebuit să-ţi spun ceva, zise Claire. Ştiu, îmi pare foarte rău. Pur şi simplu, n-am ştiut cum. Dar n-aş fi vrut să afli de la Oliver, sau cine ştie cum altfel, fiindcă ar fi fost o ironie... muşcătoare.

— Hai, nu mai spune.

Shane mai inspiră o dată adânc, după care-şi înălţă capul. Ochii lui întunecaţi sclipeau acum de lacrimi nevărsate, pe care însă şi le stăvili.

— El n-ar fi vrut să ajungă aşa. A făcut o alegere. Cred că asta înseamnă ceva.

Ea încuviinţă.

— Înseamnă ceva.

Îi smulsese pansamentul, aşa că el putea acum, măcar, să-şi înceapă vindecarea.

Peste tot era la fel. Totul se vindeca. Prin întregul Morganville, clădirile arse erau demolate şi reconstruite. Primăria, distrusă de o tornadă, primea o nouă faţă prin grija municipalităţii, cu marmură din belşug şi mobilier nou, sofisticat. Toate Casele Fondatoarei care supravieţuiseră — chiar şi Casa Glass — erau reparate şi revopsite. Iar cele care nu supravieţuiseră erau

reconstruite din temelii.

Într-un interval de timp uluitor de scurt, viaţa din Morganville se reîntorsese la normalitate. În orice caz, la atâta normalitate câtă fusese vreodată. Iar dacă vampirii nu erau prea bucuroşi de schimbarea stării de fapt, ei bine, ei reuşeau — până în prezent — să-şi păstreze obiecţiunile în curtea lor.

Shane sorbi din cafeaua lui — cafea simplă, nu sofisticata băutură cu lapte preferată de ea — şi privi cum trece lumea pe afară, prin vitrinele faţadei. Ea îl lăsă să stea în tăcere şi să se împace cu veştile pe care tocmai i le dăduse: el o ţinea în continuare de mână, şi ea îşi închipui că era semn bun.

— O, ce grozav, zise deodată Shane, făcând semn cu capul spre uşă. Probleme, drept în faţa noastră. Exact ce ne trebuia.

Monica Morrell îşi făcu apariţia în prag, oprindu-se într-o poză de fotomodel, având grijă ca lumina s-o pună cât mai bine în valoare. Se întorsese şi ea în oraş, împreună cu cele mai bune prietene ale sale, şi-şi reintrase imediat în rolul ei de regină a belelelor, fară cea mai mică pauză. O ajuta şi faptul că Richard Morrell era încă primar, desigur, precum şi cel că familia Monicăi fusese totdeauna bogată.

Monica examină încăperea aglomerată cu o expresie dispreţuitoare, pocni din degete şi o expedie pe Gina la rândul pentru cafea. Apoi, ea şi Jennifer porniră drept spre masa la care stăteau Claire şi Shane.

Nimeni nu scoase o vorbă. Fu un război al privirilor.

— Ascultă, căţea, fii serioasă, te rog, zise în cele din urmă Shane. Din toată lumea de-aici, tocmai pe noi ne-ai găsit ca să ne ridici de la masă? Chiar n-am chef de aşa ceva azi.

— Nu te ridică nimeni, replică Monica, strecurându-se pe scaunul de lângă el.

Jennifer părea total şocată, dar îşi reveni şi-l izgoni cu forţa pe un biet boboc de la o masă alăturată şi-i smulse scaunul, trântindu-se la rândul ei.

— M-am gândit că, dacă tot aveţi scaune libere, n-o să fii chiar atât de bădăran. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ştii să câştigi, sau cam aşa ceva.

Shane clipi.

— Nu c-ai fi şi câştigat, se grăbi ea să se corecteze. Doar atât, că, ştii, mai eşti pe-aici. Ceea ce e, şi asta, o formă de câştig. Dar nu şi cea mai bună.

Shane şi Claire schimbară o privire între ei. Claire ridică din umeri.

— Oliver te-a primit înapoi? o întrebă.

Monica îşi plimbă degetul cu o unghie cu manichiură perfectă printr-o mai veche crestătură a tăbliei mesei, după care-şi azvârli părul încă negru peste umeri.

— Normal, răspunse. Ce-ar mai însemna oraşul Morganville fără familia Morrell?

— Ce mi-ar fi plăcut să aflu, bombăni Shane.

Monica îi aruncă o privire glacială.

— Hai, c-am glumit, o asigură el.

Dar nu glumise.

— Am auzit că munceşti, zise ea. Uau. Frumos din partea ta. Shane Collins, chiar să aibă un salariu. Ar fi trebuit să anunţe cineva presa.

Shane îi făcu un gest cu mâna, după care îşi privi ceasul.

— Apropo de serviciu, fir-ar să fie, exclamă el. Claire...

— Ştiu. Ora de plecare.

El se aplecă şi-o sărută. Avu grijă să fie un sărut cât mai frumos, dacă tot o aveau pe Monica în chip de spectatoare, ceea ce o făcu pe Claire să se încălzească până în vârfurile degetelor de la picioare; Shane nu se grăbi, mergând până într-acolo, încât lumea de la mesele învecinate începu să aplaude şi să fluiere.

— Păzeşte-ţi spatele, îi murmură el, cu buzele încă lipite de ale ei. Te iubesc.

— Păzeşte-ţi-l tu, răspunse ea. Şi eu te iubesc.

Îl privi cum se îndepărtează cu o privire despre care era sigură că o făcea să arate de-a dreptul proastă, dar nu-i păsa. Şi alte fete îl urmăriră cu privirile: mereu erau cu ochii pe el, însă Shane rareori mai remarca astfel de lucruri, de la o vreme.

Monica scoase un sunet îngreţoşat, cu gura în ceaşca pe care i-o trânti Gina în faţă.

— Dumnezeule, voi doi sunteţi dezgustători. Îţi dai seama că n-o să dureze, nu?

— De ce, pentru că o să mi-l furi tu? o întrebă Claire, destinzându-şi lent buzele într-un zâmbet. Cam mare bătaie de cap pentru tine, fată bogată.

— Vrei să mă provoci?

— Sigur. N-ai decât. Nu, pe bune. Un ciocan în moalele

capului, ăsta dă rezultate de fiecare dată.

Claire îşi goli ceaşca de cafea, în timp ce Gina se instala pe locul lăsat liber de Shane.

— Hei, puştiule, strigă ea apoi. Uite-aici!

Şi-şi împinse scaunul înapoi spre năucitul boboc pe care-l ridicase Jennifer cu forţa de pe al lui; el îl primi cu recunoştinţă, se aşeză, înclină capul în semn de mulţumire şi-şi puse la loc căştile pe urechi. Şi reîncepu să înveţe.

Şi Claire avea o grămadă de învăţat. Absolvise semestrul cu calificative maxime, însă acesta nu era decât începutul provocărilor din faţa ei. Ada avea s-o înveţe foarte nulte: deşi computerul o ura şi acum şi, probabil, avea s-o urască mereu. Myrnin... Myrnin absorbise atât de mult dn sângele lui Bishop, încât devenise o fabrică mergătoare de ser, spre încântarea doctorului Mills: vampirii din Morganville erau vindecaţi, unul câte unul.

Toţi, cu excepţia lui Sam. Lipsa lui Sam însemna un gol în viaţa tuturor. Amelie nu mai ieşea din casă decât pentru apariţii speciale; revenise la viaţa de pustnicie, la formala vestimentaţie albă; redevenise regina de gheaţă pe care o cunoscuse Claire la început. Dacă suferea, n-o arăta de faţă cu spectatorii de rând.

Însă Claire ştia că ea suferă.

Ştia că Amelie avea să sufere totdeauna.

În timp ce se îndrepta spre uşă, cineva o prinse de breteaua rucsacului.

— Hei, Claire!

Vocea nu era una foarte cunoscută, însă părea voioasă şi bucuroasă de vederea ei. Se întoarse. Îi trebuiră câteva secunde până să recunoască faţa abia vizibilă de deasupra unui teanc de cărţi.

Era băiatul acela stângaci, cu tunsoarea emo: cel pe care-l cunoscuseră, ea şi Eve, la Casa Studenţilor, înainte ca întregul Morganville să fie întors pe dos. Cel care fusese odinioară prieten cu Shane.

— Sunt Dean, ţi-aduci aminte? Ai un minut liber?

Nu era prea convinsă că ar fi bine să rămână. Simţea ceva ciudat la el, un amănunt pe care şi-l înmagazinase undeva, în memorie... A, da.

— Înainte să continuăm, spune-mi: de unde-l ştii pe Jason Rosser? îl întrebă ea.

Dean încremeni în plină încercare de a-şi lua ghiozdanul de pe scaunul alăturat.

— Ah. Hm... m-ai prins, bănuiesc. Când m-am mutat aici, am mai umblat o vreme cu Jason, după ce a ieşit din închisoare. Adică, teoria mea era că, din moment ce sora lui locuia în aceeaşi casă cu Shane, el putea să fie o cale prin care să ajung la el. Numai că era cam ţicnit, ştii?

Claire continuă să-l examineze cu privirea. Părea destul de sincer.

— Probabil că ţi-a arătat anumite lucruri. Secrete, adică. Legate de oraş.

Urechile lui Dean se înroşiră.

— Te referi la... mda. La scurtături? Cele care te duc dintr-un loc în altul? Sincer să fiu, nu le-am folosit niciodată, în afară de acea singură ocazie. M-am speriat de-am făcut pe mine.

Părea ruşinat de propria persoană, însă Claire putea să înţeleagă pe deplin ideea că Morganville i-ar putea părea înfricoşător cuiva. Drept e că ei i se părea fascinant, însă, în definitiv, ea nu era decât o ciudăţenie a naturii.

Dean arăta demn de plâns.

— Lasă-mă să ghicesc, zise. Am dat-o în bară, aşa e? N-o să mai vrei niciodată să vorbeşti cu mine.

— Ba nu, nu-i nimic, răspunse ea şi, suspinând, se aşează. Doar că Jason nu este ceea ce aş putea să numesc o persoană cu compania căreia să te lauzi.

— Te înţeleg. Dar, gândeşte-te, pe atunci lucram pentru Frank Collins, iar fratele meu era un biker dement, aşa că, în definitiv, nu eram chiar atât de departe, zise el, ridicând din umeri. Mersi că eşti atât de îngăduitoare, Claire.

— Oricine merită o a doua şansă. Hei, nu l-ai văzut pe Shane? Credeam că vrei să vorbeşti cu el.

— Vreau. Unde e?

— S-a dus la muncă. Tocmai a plecat.

— L-am ratat?

Dean privi în jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca Shane să se materializeze, pur şi simplu, din senin. Arătă chiar dezamăgit văzând că nu se întâmplă aşa.

— Fir-ar să fie, bombăni.

— Ei, e destul de aglomerat pe-aici. Dacă nu l-ai văzut, probabil că nici el nu te-a văzut pe tine. Nu că te-ar evita, sau

mai ştiu eu ce.

— Mda, probabil. Aşa. Şi, ce faci... ăăă... rămâi? în Morganville?

— Da, răspunse ea, dar fară să-i mai dea detalii.

Între noua şi uluitoarea ei relaţie cu Shane, şi faptul că Myrnin o învăţa o fizică atât de avansată, încât majoritatea laureaţilor premiului Nobel ar fi plâns de ciudă, nici nu se mai gândea acum să plece.

— Tu? îl întrebă, la rândul ei.

El ridică din umeri.

— N-am unde să mă duc, în altă parte. Tot în Casa Glass locuieşti?

— Hm, nu. Am făcut o învoială cu părinţii mei. Trebuie să stau acasă la ei până când împlinesc optsprezece ani. Totuşi, Eve mi-a promis c-or să-mi păstreze camera.

Adevărul era că ea cam locuia tot acolo, în destul de mare măsură, şi abia aştepta să-şi petreacă timpul cu prietenii ei: să cineze împreună, să joace diverse jocuri, să spulbere zombi în jocuri video, să joace tenis pe Wii... Iar Eve să recite cu patos din cărţile ei preferate cu vampiri, în timp ce Michael se foia, stânjenit.

Abia aştepta totul.

Morganville nu era un loc perfect. Niciodată n-avea să fie perfect. Cu toate acestea, Amelie îşi respectase promisiunea, şi oamenii începeau să se simtă cetăţeni cu drepturi egale, nu bunuri ale cuiva. Nu bănci de sânge mergătoare.

Era un început. Iar Claire plănuia ca, în timp, să se ajungă şi mai departe.

— Hei, exclamă ea deodată, ce-ar fi să vii pe-acolo, diseară? În Casa Glass? Să iei cina cu noi? Sunt sigură că lui Shane i-ar face mare plăcere să te vadă. Ar fi o mare surpriză pentru el.

— Ar fi, răspunse Dean, întorcându-i zâmbetul. Mda, OK. Pe la şapte?

— Perfect, zise ea. Ascultă, eu trebuie să mă duc la treabă. Ne vedem atunci!

El se ridică grăbit şi începu să-şi îndese cărţile şi foile în ghiozdan.

— Merg şi eu, zise. Doar o clipă.

Ce face, se dă la mine? se întrebă Claire. Ştia ce-ar fi spus Eve, dar nu-i prea venea să creadă. Dean părea un tip drăguţ...

dar când o privi, îi observă un licăr în ochi.

Îşi zise că poate ar trebui s-o ia la sănătoasa, însă ar fi părut nepoliticoasă.

Oliver o urmărea cu privirea din locul lui, de la bar. Îl salută cu un semn din cap, iar el îi răspunse cu o privire rece care o informa cam ce părere avea despre ea. Nu, ei doi n-aveau să fie niciodată prieteni. Şi, din partea lui Claire, era foarte bine aşa. Ea tot un ticălos îl considera, oricum.

Dean se împiedică în timp ce se ridica de la masă, îl înghionti pe un sportiv de la o masă vecină şi fu nevoit să-şi ceară scuze, ca să scape de necazuri, dându-se îndărăt şi ciocnindu-se de Claire în retragerea lui precipitată. Ea oftă, îşi luă rucsacul şi-l trase după ea spre uşă.

Se şi miră că el reuşi să nu cadă în vreo crăpătură a trotuarului, însă de îndată ce ieşiră din ochii lumii, Dean păru să se îndrepte şi să arate ceva mai stăpân pe sine. Hm. Era şi mai înalt decât i se păruse. Şi mai lat în umeri. Nu chiar cât Shane, dar solid, în definitiv. Părul fusese cel care o indusese în eroare: tunsoarea emo îi făcea de fiecare dată pe băieţi să pară mai pămpălăi.

— Încotro mergi? îl întrebă ea.

El îşi reaşeză rucsacul pe umăr.

— A, ştii tu, răspunse el, vag, arătându-i undeva spre stradă.

Ea începea să creadă că, într-adevăr, încerca s-o curteze. Metoda aceea, cu am-şi-eu-drum-încolo, probabil că era de pe vremea în care Roma încă-şi construia drumurile.

— Ai terminat cu orele, şi restul? se interesă Dean.

— Cu majoritatea. Mai am de terminat vreo câteva laboratoare; de fapt, chestii suplimentare, pentru punctajul general. Dar şi tu, am impresia că înveţi pe rupte.

— Nu tocmai, răspunse Dean. În general, car cărţile după mine doar ca să le fac pe proastele ca tine să creadă că sunt în siguranţă în preajma mea.

Ea clipi mărunt, gândindu-se dacă auzise bine. Cuvintele sunaseră la fel ca toate celelalte rostite de el. Pe acelaşi ton de băiat simpatic, normal.

Tocmai treceau pe o alee dintre două clădiri. Nu se vedea ţipenie prin jur.

— Ce...

Întoarse capul spre el, şi ultimul lucru pe care-l mai văzu fu

rucsacul lui, plin cu cărţi, îndreptându-se cu toată viteza spre propriul ei cap.

Claire se trezi, dar fară să fie sigură că se trezise cu adevărat: totul în jur i se părea bizar, neclar, ireal. Nu se putea mişca, iar capul o durea atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

Auzi voci.

— ... nu pot să cred că ai adus-o aici, spunea una dintre ele.

Era o voce cunoscută, dar nu reuşea s-o asocieze cu un nume: durerea de cap era mult prea puternică încât să mai poată gândi.

— Eşti dement? continuă acea voce. Ea nu e oricine! O să i se observe lipsa, Dean!

Tocmai ăsta e şpilul.

Dean. Aceasta era vocea lui Dean.

— Chiar vreau să i se observe lipsa. Vreau ca ei să o caute peste tot. Şi n-or s-o găsească, până n-o să vreau eu. Termină, Jason. Mai maturizează-te şi tu, odată!

— Gagiule, am ştiut eu că eşti nebun. Dar n-am ştiut că eşti şi tâmpit. Trebuie să-i dăm drumul.

Zgomot de paşi târşâiţi, grăbiţi. Pe lemn. Mormăieli. Doi bărbaţi care se luptau.

Unul dintre ei căzu.

— Tacă-ţi gura, se răsti Dean. Tot timpul scânceşti. N-ai avut niciodată altceva de făcut, decât să cari cadavrele. Nu-ţi cer nici măcar să te murdăreşti pe mâini.

— Nu! Uite ce e, o cunosc! Nu poţi să...

— Tocmai de-aia e perfectă. Toată lumea o cunoaşte. Haide, omule, adună-te. Nu-i decât o fată. Mai rău, e şi iubitoare de vampiri. Noi facem lumea mai bună, şi ne mai şi distrăm cu asta, comentă Dean, izbucnind în râs.

Şi era sunetul cel mai dezagreabil pe care-l auzise vreodată la un om... şi, în mare măsură, cam cel mai dezagreabil pe care-l auzise vreodată, punct.

Jason sigur era Jason Rosser, fratele lui Eve. Cel despre care Dean afirmase că abia dacă-l cunoscuse. Dar poate că totul nu era decât un coşmar oribil. Era logic să-l aducă pe Jason, fratele lui Eve, într-un vis în care să fie răpită şi legată, corect? Pentru că Jason fusese acuzat de crimele acelea...

Claire deschise ochii şi-şi încordă privirea spre tavanul a ceea

ce părea să fie o casă veche, părăsită. Tencuiala se cojea în straturi, atârnând, fluturând la cea mai uşoară adiere de vânt pătrunsă printr-o fereastră spartă.

Jason fusese acuzat de crimele acelea. Însă îi răspunsese Ameliei, făţiş, că el nu omorâse pe nimeni.

Doar le văzuse comise. Şi nu spusese niciodată cine fusese autorul. Dean.

Claire simţi că i se taie respiraţia. E rău, e chiar foarte, foarte rău... Îşi simţea capul de parcă ar fi fost lovit cu o cărămidă. O durea îndeajuns cât să-i vină să vomite, iar când încercă să se mişte, suferinţa se înrăutăţi. Oricum, nu putea să facă mare lucru. Era legată, atât la încheieturile mâinilor, cât şi la glezne.

Prin fereastră se vedea intrând lumina soarelui, însă într-un unghi destul de mic. Însemna că fusese leşinată ore în şir, iar în gură avea un gust amar, neplăcut. Îi dăduseră ceva, după ce că fusese lovită la cap. Cloroform, poate.

Sucindu-şi încheietura mâinii, reuşi să-şi vadă ceasul.

Cinci.

Soarele avea să apună curând. Deocamdată, probabil că nimeni nu-i simţise lipsa; încă nu era vremea cinei, şi ea avusese de gând să dea o raită prin laboratorul lui Myrnin, ca să vadă cât mai progresase el cu refacerea acestuia. Însă el n-o aştepta.

Nimeni n-o aştepta. Shane plecase la muncă şi n-avea să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

Telefonul.

Nu mai era în buzunar. I-l luaseră.

Clipi, şi probabil că-şi pierdu cunoştinţa, fiindcă atunci când deschise din nou ochii, Dean Simms era aşezat alături de ea, privind-o de la înălţimea lui. În pragul camerei dărăpănate, îl văzu pe Jason Rosser, părând bolnav şi stânjenit.

În schimb, Dean zâmbea de parcă ar fi fost stăpânul întregii lumi.

— Salut, zise el. Ei, aşadar te-ai trezit, da? Bun. Crezusem că eşti mai greu de doborât. Adică, toată lumea vorbeşte despre tine ca şi cum ai fi cineva special, dar ai picat exact la fel ca toate celelalte. Fără cea mai mică problemă.

— Eu...

Greaţa îi răscoli stomacul atunci când încercă să vorbească, şi fu nevoită să se oprească şi să înghită de mai multe ori, până

când fu capabilă să articuleze ceva.

— Prietenii mei or să mă caute.

— Mda, cam asta mi-am închipuit şi eu. Aşa că, atunci când or să te găsească, secată de sânge, ca pe cine ştie ce mică gustare penibilă a vreunui vampir, lângă uşa din spate a lui Oliver... mă rog. N-or să se bucure prea tare, nu-i aşa?

Ochii lui Dean, practic, străluceau.

— Frate, dar uşoară pradă ai mai fost. Frank avea impresia că ai coloană vertebrală. Eu zic că nu.

— De ce? îl întrebă, în şoaptă. De ce faci asta?

Chiar voia să ştie. Cumva, dacă tot era să moară, simţea măcar nevoia să înţeleagă motivul. Voia să găsească logica.

— Uite ce e, nimic personal, replică Dean, plimbându-şi o unghie pe obrazul ei şi zgâriind-o uşor. În fine, poate c-o fi şi un pic personal, fiindcă, mă-nţelegi, distracţia. Dar aici e vorba despre eliberarea oraşului. Despre lupta împotriva răului. Asta e ceea ce a vrut Frank Collins. Asta e ceea ce vreau eu. Asta e ceea ce vrei şi tu, Claire, este? Ştiu că asta e ceea ce vrea şi Shane. Aşa că le faci tuturor un serviciu dacă mori.

Prin urmare, Dean nu venise în Morganville doar ca să aibă grijă de Shane: venise pentru propria lui distracţie. Dacă îl cunoştea cât de cât pe Frank Collins, oricum, doar se folosise de Frank. De îndată ce sosise în Morganville, îşi dăduse seama că nimerise în plin sezon de vânătoare, şi că putea să facă orice-şi dorea.

Şi încă putea şi-acum, înţelese Claire, îngreţoşată. Nimeni nu-l bănuia, câtuşi de puţin.

Ea, în orice caz, nu-l bănuise.

— Ce e? o întrebă el. N-o să-mi spui că fac o greşeală? N-o să mă implori să n-o fac?

— De ce să mă mai obosesc, şopti ea. Tu tot o să faci ceea ce vrei, nu?

— Totdeauna, o aprobă Dean, lăsându-se pe spate. Jase. Ţine-o de picioare. Nu vreau să-mi tragă vreun şut.

— Nu e bine. Nu e bine ce faci, frate.

— Taci, dacă nu vrei să am două cadavre pe seara asta. Şi n-aş face decât să-mi ating mai bine scopul.

Claire încercă să izbească din picioare, însă n-avea rost: Jason se lăsă cu toată greutatea pe gleznele ei şi i le ţintui pe loc. Dean îi împinse cu forţa braţul în jos şi-şi desfăcu o trusă

medicală ruginită. Scoase din ea un ac din cele goale pe dinăuntru, folosite de doctori când vor să le ia sânge pacienţilor, însă în loc să-l conecteze la o eprubetă, îl înfipse într-un soi de furtun din cauciuc.

Iar furtunul din cauciuc avea celălalt capăt introdus într-un bidon mare şi gol, în care fusese odată lapte.

— O mică înţepătură, zise el, rânjind şi înfigându-i acul în venă.

Claire scoase un ţipăt. Jason îşi abătu privirea, cu un sentiment de vinovăţie întipărit limpede pe faţă, însă Dean continuă să zâmbească. Un lichid roşu inundă furtunul, alergând prin spiralele lui şi începând să se scurgă în bidonul pentru lapte.

— Cum te simţi? o întrebă el. Îţi plac vampirii. Cum te simţi când se scurge toată viaţa din tine, exact aşa cum procedează ei? Îi urăsc pe vampiri. Îi urăsc foarte, foarte tare. Iar dacă pot să fac oraşul ăsta să se ridice şi să mai omoare şi alţii, prin uciderea ta, înseamnă că am făcut o ispravă.

Ea închise ochii strâns şi se strădui să se gândească la ce-ar putea să facă.

Sânge.

O fantomă în alb şi negru pâlpâi, făcându-şi apariţia în celălalt capăt al camerei. Imaginea Adei părea liniştită şi stăpână pe sine, şi, poate, un pic de tot, mulţumită. Venise s-o vadă murind.

— Cheamă ajutor, îi şopti Claire. Te rog, du-te să chemi pe cineva în ajutor!

Jason şi Dean, cel puţin, nu aveau habar cu cine vorbea ea, din moment ce Ada nu se materializase în faţa lor.

— Cu cine vorbeşti, idioato? Jason nu e de partea ta. Doamne, Jason, ţine-o de picioare! Hai odată, omule! Doar nu-ţi cer nimic mai mult, aici!

Ada îşi înălţă sprâncenele subţiri. Imaginea ei pâlpâi. Claire nu voia să privească dunga roşie cum se înalţă în bidon; se simţea din ce în ce mai slăbită, iar inima îi bătea cu tot mai multă putere, străduindu-se să se menţină în funcţiune.

— Myrnin, gâfâi ea. Am nevoie de Myrnin.

Ada dispăru. Claire n-avea de unde să ştie dacă ea îşi va da sau nu o cât de mică osteneală ca să-i îndeplinească rugămintea.

Afară, soarele coborâse sub nivelul ferestrei.

Era amurgul.

Jason sări ca ars auzind un zgomot de afară.

— Asta ce naiba mai e?

— Nimic, îi răspunse Dean, care urmărea schimbările de pe chipul lui Claire.

Ea respira acum prea repede, aşa că se strădui să-şi încetinească răsuflarea; inima îi bătea prea iute, şi pierdea prea mult sânge. Ada, te rog. Te rog.

— Nu-ţi face probleme, continuă Dean. E doar vântul.

Jason dădu drumul picioarelor lui Claire. Ea, oricum, era prea slăbită ca să şi le mai poată mişca.

— Nu, nu e vântul. E cineva acolo, afară. Omule, las-o. Hai să plecăm!

— Nici nu mă gândesc! Aproape că ne-am terminat treaba aici. Doar cinci minute. Ţinte-te bine, frate!

— Nu sunt frate cu tine! mârâi Jason. Eşti pe cont propriu, jigodie!

Şi plecă. Nu... te rog, stai. Claire se strădui să nu plângă, însă deja nu mai ştia de ce trebuia să se ţină tare. Oare pentru că venea cineva? Ba nu, pentru că trebuia să se salveze singură. Nu venea nimeni altcineva s-o salveze.

— Dean, zise ea. Tu ştii despre portaluri, nu-i aşa?

Asta îi atrase atenţia. În întregime.

— Eu pot să-ţi spun despre ele un lucru pe care tu nu-l ştii. Dacă încetezi cu asta.

În ochii lui întunecaţi apăru un licăr neobişnuit de îndărătnic; nu suporta să fie privat de plăcerea lui.

— Ce fel de lucru? Pentru că ar trebui să fie ceva chiar ieşit din comun.

— A, chiar e, confirmă ea. Pot să te învăţ cum să-ţi creezi singur portalurile. Cum să ajungi oriunde vrei. Să faci orice vrei. Imaginează-ţi ce-ai reuşi dac-ai şti asta, Dean.

Da, el chiar îşi imagina, era clar, şi-i vedea obrajii prinzând culoare. Îi plăcea ideea.

Îi plăcea foarte mult.

Dean aruncă o privire spre bidonul pentru lapte, în care acum sclipea sângele ei. Un şuvoi neîntrerupt se scurgea, prin furtun, înăuntru.

— Tu începe să vorbeşti, zise el. Dacă-mi place ce aud, îl opresc.

Minţea, simţea asta.

— Poţi, pentru început, să nu te mai prefaci că mă omori pentru o cauză! Nu e aşa. Mă omori pentru că-ţi face plăcere, Dean. Tu nu eşti vampir, eşti mai rău. Ei sunt ca tigrii. Iar tu eşti un canibal.

În ochii lui apărură scântei; se aplecă spre ea.

— Poate c-o s-o încerc şi pe asta, zise. Şi poate c-o să încep chiar cu tine.

Claire clipi, ameţită. Lumea părea să se clatine în faţa ochilor ei. Avea o vedenie, şi părea atât de reală.

Privea dincolo de el, în livingul de acasă, exact ca printr-un tunel. Televizorul era în funcţiune. Eve cânta împreună cu cine ştie ce reclamă insuportabilă, tremurându-şi buzele, în timp ce punea pe masă un platou plin cu crenvurşti. Era rândul lui Eve la gătit. Michael îşi acorda chitara, atent la chei şi la coarde şi la sunete.

Shane veni dinspre holul de la intrare, îşi lăsă cheile pe masă şi întrebă:

— Claire unde e?

— N-a venit încă, îi răspunse Eve. Probabil c-o fi pe drum.

Ba nu. Nu vin. Îmi pare rău.

Shane se scotoci prin buzunar, scoase telefonul mobil şi formă numărul.

Undeva, dintr-o altă parte a casei părăsite, Claire îşi auzi soneria propriului telefon. Ciudăţenia era că şi Shane păru s-o audă. Privi în jur, îşi înălţă întrebător sprâncenele spre Eve, care-i răspunse printr-o ridicare din umeri.

— Poate că şi l-o fi uitat.

Ei puteau să-i audă telefonul sunând. Numai că telefonul ei era acolo.

Claire trase aer în piept, pregătindu-se să ţipe, însă nu mai avu nevoie.

Shane privi drept spre ea şi, într-o clipă, ea îşi dădu seama ce anume era acel tunel, acea pâlpâire argintie de pe marginile lui.

Îşi dădu seama că Ada n-o lăsase baltă, până la urmă. Că era un portal, şi că Shane avea s-o salveze.

El o văzu.

Făcu ochii mari.

— Claire! răcni, azvârlindu-se în direcţia portalului.

Dar acesta se închise până să ajungă la el.

— Of, nenică, răsuflă Dean. A fost cât pe ce. Tu poţi să faci şi chestia asta? Chestia cu portalurile?

Îşi flutură braţul, şi portalul prinse din nou viaţă, pâlpâind... numai că, în locul tunelului care dăduse spre Casa Glass, acum era un altul, ducând spre întuneric. Ba nu... nu era tocmai întuneric. Era fosta închisoare, cea în care-i ţinuseră pe vampirii bolnavi.

Ada m-a lăsat pe-afară pentru o vreme, şi, frate, începusem să transpir. Dar i-am promis ceva sânge proaspăt, doar ca să mă mai lase încă vreo două zile.

El se folosise de reţeaua portalului ca să ucidă, iar Jason îl ajutase... probabil doar din cauză că Jason era un tip singur, dar doritor de companie, iar Dean ştia cum să-i facă pe alţii să se simtă doriţi. Până şi Claire se simţise aşa, tocmai ea, care ar fi trebuit să ştie mai bine.

Inima îi bătea acum atât de repede...

— Vezi? zise el. Pot s-o fac de oriunde. Exact la fel ca tine. Cred că asta ne face să fim atât de speciali.

Era un tip inteligent, înţelese ea. Inteligent şi fără suflet. La fel ca Myrnin.

Cu deosebirea că Myrnin avea şi conştiinţă.

Ceva se mişcă de cealaltă parte a portalului. O fantomă... Ada?

Nu, cu toate că-i zări, pentru o clipă, imaginea în alb şi negru, stând în interiorul portalului şi întorcându-şi faţa de la ea. Făcându-i semn să treacă altcuiva, aflat de cealaltă parte.

Şi apoi, risipindu-se, ca o ceaţă.

Până la urmă, Ada îi adusese pe cineva în ajutor, numai că nu era vorba despre Myrnin.

Ci despre Frank Collins.

Tatăl lui Shane se opri de cealaltă parte a portalului, privind spre ei, arătând şi mai mult a fantomă decât Ada. Claire probabil că scoase vreun sunet, fiindcă Dean se întoarse să vadă ce este, şi faţa i se lungi de tot din cauza surprinderii.

— Frank? zise el. Frank... stai... lasă-mă să-ţi explic...

Frank Collins întinse mâna prin portal, îl înşfăcă pe Dean şi-l trase dincolo.

Dean urlă, o singură dată, după care se aşternu tăcerea. Nu se mai auzi... nimic.

Claire simţi că îngheaţă. Aşa probabil că te simţi, se gândi.

Când te prefaci în vampir: Numai că eu n-o să mă mai trezesc.

Frank trecu prin portal.

Respiră în continuare, o sfătui, şi îngenunche lângă ea, scoţându-i furtunul din braţ şi azvârlindu-l deoparte.

Improviză un soi de tampon şi i-l îndesă la îndoitura braţului, îndoindu-l şi mai mult ca să-l ţină mai apăsat.

— Îmi cer scuze pentru Dean, zise apoi. Am ştiut totdeauna că nu e sănătos la cap, dar n-am crezut niciodată c-o să ajungă în halul ăsta de nebun.

O mai privi preţ de câteva clipe, după care se ridică în picioare şi porni spre portal.

Din mers, înhăţă şi bidonul cu sânge, după care dispăru de tot.

Fantoma Adei apăru din nou, privind-o fix pe Claire. Zâmbea.

— Ajutor, şopti Claire.

— Ţi l-am adus, auzi vocea Adei, din îndepărtatul difuzor cu sunet metalic al telefonului mobil. El mi-a promis sânge, dar eu nu-i vreau pe-al tău. Nu-mi place.

Şi Ada dispăru, la rândul ei.

Rămase singură, şi îngheţată. Pentru ceva vreme, atât doar.

Apoi, braţe care o ridică, o mică pişcătură în braţul ei amorţit, şi pe urmă voci.

Lumină.

Şi apoi, un alt fel de neant.

Camera de spital era întunecoasă şi în miezul zilei, din politeţe faţă de vizitatori. Tuburile fluorescente din tavan răspândeau o lumină albă peste toţi, dar măcar nu se pomenea nimeni cuprins de flăcări.

Acesta era Morganville-ul, într-o coajă de nucă. Locul compromisurilor.

— Mi s-a spus că evoluezi bine, rosti Amelie, trăgându-şi un scaun lângă patul lui Claire.

Bodyguarzii ei îşi ocupaseră posturile la uşă. Unul dintre ei îi făcu cu ochiul lui Claire, care-i zâmbi ca răspuns.

— Am senzaţia, continuă Amelie, că trebuie să-mi cer scuze pentru lipsa de preocupare faţă de siguranţa ta.

— N-aţi fi putut să ştiţi că aveam necazuri, zise Claire.

Îmi porţi însemnul pe brăţară, ceea ce te face să fii în grija mea, replică Amelie; şi, cu asta, păru să considere problema

încheiată. Este un lucru care nu aruncă o lumină prea favorabilă asupra protectoratului meu. Din fericire, doctorul Mills consideră că vei avea o refacere totală. Poţi să le mulţumeşti prietenilor tăi că s-au mişcat atât de repede în beneficiul tău.

Claire se simţi plăcut încălzită, în siguranţă, dar şi oarecum drogată.

— Mda, apropo de salvare, zise. Ce s-a întâmplat?

— Mai multe lucruri. Întâi de toate, m-a sunat Eve şi mi-a solicitat ajutorul.

Amelie făcu un semn cu capul spre Eve, care izbuti performanţa de a arăta, în acelaşi timp, şi mândră de ea, şi ruşinată, cum stătea acolo, rezemată de perete.

— Cu toate că Eve s-a lansat în multiple presupuneri cu privire la voinţa mea de a ajuta, m-am hotărât să vorbesc cu Ada, îi explică Amelie, iar Claire puse pariu în sinea ei că fusese o conversaţie interesantă şi înfricoşătoare. Ea a recunoscut că ştie unde te afli. De aici încolo, a fost suficient de simplu să deschidem un portal către tine şi să-ţi aducem ajutoarele.

— Cine a fost? se interesă ea, simţind că i se îngreunează pleoapele. Shane?

— De fapt, nu, interveni Oliver, din cel mai întunecat colţ al încăperii. Eu te-am cărat. Dar nu e cazul să te laşi copleşită de sentimente: doctorii au fost cei care te-au salvat, nu eu. Eu doar te-am mutat dintr-un loc în altul.

După ton, dădea impresia că dorinţa lui cea mai profundă era să se scoată, cu orice preţ, din sfera mulţumirilor. Iar Claire fu bucuroasă să-i facă pe plac.

— Banca de sânge şi-a dovedit utilitatea, adăugă vesel doctorul Mills, aplecându-se peste patul ei şi verificând toate tuburile şi firele. Era timpul să le facă şi oamenilor un bine, decretă el, fără să pară câtuşi de puţin intimidat de faptul că făcea un astfel de comentariu de faţă cu Amelie şi cu Oliver. Ne datorezi vreo doi litri, puştoaico. Dar te las pe mai târziu, îţi promit. Nu te grăbesc deloc.

— Mersi, răspunse ea, încercând, ameţită, să-i facă un semn cu degetul mare ridicat.

— Mi-am făcut doar meseria, zise el. Fireşte, în unele zile e chiar o plăcere. Iar tu, odihneşte-te. O să mai stai aici vreo câteva zile. Ah, şi sper să-ţi placă noile sortimente de gelatină.

Avu impresia că glumeşte cu ultima frază, dar nu putea să fie

absolut sigură. Şi, înainte de a-l putea întreba, doctorul îi mângâli ceva pe foaia de observaţie şi se grăbi să plece spre următorul pacient. O victimă a gelatinei.

Degetele reci ale Ameliei îi potriviră cu meticulozitate păturile: din partea ei, era categoric o dovadă a agitaţiei.

— Sunt încântată de faptul că vei mai lucra o vreme cu noi, Claire, zise ea. Dormi, acum.

Claire tare şi-ar mai fi dorit, dar mai avea o întrebare.

— Pe el l-aţi prins? zise, deschizându-şi iar ochii. L-aţi găsit pe Dean?

— Da, îi răspunse Amelie, însă expresia feţei îi era absolut indescifrabilă. L-am găsit pe Dean.

Se ridică, le făcu semn bodyguarzilor şi plecă, fără vreo altă explicaţie, şi fară să mai privească înapoi. Oliver se ridică la rândul lui şi o urmă, însă astfel încât să pară că fusese propria lui iniţiativă.

O, dar aveau să apară probleme, dacă Oliver continua cu o astfel de atitudine. Dar erau probleme cu care Claire nu trebuia să-şi bată capul. În realitate, singurul lucru cu care trebuia să-şi bată capul era cum să înghită oribilele şi bizarele sortimente gelatinoase.

Cam la un minut după plecarea vampirilor, uşa se deschise din nou, şi-şi făcu apariţia Shane, ducând în echilibru mai multe pahare cu lichide. Cafea, după miros. Vederea lui o făcu pe Claire să simtă că a explodat soarele înăuntrul ei: o atât de mare fericire, încât se miră că nu-i ţâşnea prin pori, ca lumina.

Zâmbetul lui era uluitor.

— Sper că ai adus şi pentru mine, zise Claire, în timp ce el le întindea cafelele lui Eve şi lui Michael.

Şi tot îi mai rămânea una.

— Glumeşti, nu? o întrebă Shane. Tu nu ai nevoie de cafeină, tu ai nevoie de somn.

Întinse mâna cu paharul rămas, şi Claire îşi dădu seama că se înşelase: mai era şi altcineva cufundat în întuneric, mai adânc chiar şi decât fusese Oliver.

Era Myrnin.

Arăta total schimbat faţă de cum îl cunoscuse ea, şi nu doar din cauză că nu mai părea nebun. În primul rând, îşi amintise cum să se îmbrace: dispăruseră hainele de gală şi mărgelele de Mardi Gras şi şlapii. Era acum într-o bluză gri, tricotată, cu

pantaloni negri şi un sacou care arăta puţin cam ieşit din modă, dar nu într-o asemenea măsură ca înainte.

Şi totul era curat. Ba chiar avea pantofi în picioare.

— Da, tu trebuie să dormi, aprobă el, în timp ce primea paharul şi încerca gustul cafelei. Mi-am dat prea multă osteneală ca să-mi pregătesc un ucenic în ultima perioadă. Avem mult de lucru, Claire. Mult, şi bine. Unele lucrări ar putea chiar să-ţi aducă distincţii, după ce vei fi plecată din Morganville.

Ea zâmbi uşor.

— Tu n-o să mă laşi niciodată să plec.

Ochii negri ai lui Myrnin priviră fix într-ai ei.

— Poate c-o să te las, zise. Dar mai trebuie să-mi dăruieşti măcar vreo câţiva ani, dragă prietenă. Am foarte multe de învăţat de la tine, şi eu învăţ foarte încet.

Claire râse, fiindcă era o afirmaţie, pur şi simplu, caraghioasă. Sau, cel puţin, aşa credea ea. Avea o plăcută senzaţie de plutire, dar şi de foarte multă oboseală.

Părinţii ei sosiră în vizită şi-i alungară pe toţi ceilalţi, pentru o vreme. Până şi pe Myrnin. Presupuse că aşa şi trebuia, în visarea ei înceţoşată. Era plăcut să fie iubită astfel.

Când deschise iar ochii, era noapte. Părinţii ei plecaseră, şi Eve dormea într-unul dintre scaunele acelea incomode de spital, ghemuită cu capul pe braţe şi o pătură de spital acoperindu-i bluza goth de bowling. Michael avea chitara în mâini şi cânta, extrem de încet: ceva lent, şi frumos, şi liniştitor. Când văzu că pleoapele lui Claire se mişcă, încetă, cu o figură vinovată.

— Nu, nu, continuă, murmură ea. E chiar frumos.

— E vorba să cânt mai târziu la Common Grounds, îi explică el. Dar pot să contramandez, dacă ai nevoie să stau cu tine.

— Ba nu, te duci. Nu le răpi locuitorilor din Morganville plăcerea uluitorului turneu de revenire al lui Michael Glass.

— Mda, de parcă ar interesa pe cineva, replică Michael, însă zâmbind în acel fel care dădea de înţeles că se simţea stânjenit. Şi încântat. Eu n-aş pleca, adăugă el, dar am impresia că ai deja un bodyguard permanent.

Shane dormea şi el, cu capul pe marginea patului. Tare şi-ar fi dorit să-şi treacă degetele prin părul lui, dar nu voia să-l trezească.

Nici nu avu nevoie. Respiraţia lui Shane se schimbă, şi el se ridică în şezut, clipind, ca şi cum ar fi recepţionat cine ştie ce

semnal invizibil. Instantaneu, privirea i se concen tră asupra ei.

— Hei, zise, şi ea îl observă destinzându-se, cuprins de uşurare. Somnoroaso!

Se întinse şi-i luă mâna într-a lui, apoi se aplecă şi mai mult în faţă şi-o sărută. Îi dădu o senzaţie de căldură, şi de ameţeală, şi de dulceaţă, ca o promisiune.

— Bun venit înapoi, îi zise Shane.

Claire simţi că niciodată n-o să-şi mai privească propria viaţă ca pe ceva de la sine înţeles.

— Ai vorbit cu ai mei? îl întrebă.

— Am vorbit. Mamă, încă mă mai ustură urechile. Se pare că totul a fost din vina mea.

Shane zâmbi, însă ea vedea limpede că el chiar asta simţea, că el ar fi vinovatul.

— Nu-mi vine să cred că n-am fost cu tine când ai avut nevoie, Claire. Nu pot să cred că n-am reuşit să ajung la tine...

Ea îi lipi un deget pe buze.

— Tu ai fost mereu acolo când am avut nevoie de tine, îi zise. Acum eşti aici, nu?

— Ştii la ce mă refeream.

Se gândi dacă să-i spună despre Frank, despre cum o salvase el. Dar nu era sigură, cu adevărat sigură, că nu cumva îşi imaginase doar totul.

Iar dacă Frank Collins era într-adevăr pe-acolo, putea să-şi facă apariţia şi să-i povestească personal fiului său.

— Ştiu, îi zise.

Dar ceva din ce spusese Monica, atunci, la Common Grounds, nu-i dădea pace, mai ales în starea ei de slăbiciune. Îţi dai seama că n-o să dureze, nu? Lucrurile se mai schimbau. Oamenii se mai schimbau. Chiar şi Morganville-ul se schimba.

— Nu pleca, zise, cu toate că n-ar fi vrut s-o spună cu voce tare. Eşti la nevoie, Claire?

Shane îi luă mâna şi şi-o duse la buze, într-un gest demodat, demn de Myrnin în zilele lui cele mai bune.

— Nu plec nicăieri, îi zise. Nici măcar ca să fac un duş. Şi, apropo, chestia asta o s-o cam regreţi.

— Moşule, zise Michael, eu o regret deja.

— Gura, gagiule.

Michael aruncă în el cu o cutie de şerveţele. Shane o prinse din zbor şi-o azvârli înapoi, ceea ce însă nu putea să constituie o

încercare prea grea pentru reflexele de vampir ale lui Michael.

— Se trezi şi Eve, îşi şterse saliva de pe bărbie şi căscă.

— Măgarilor, nu puteaţi să participaţi la Super Bowl şi afară? Unii dintre noi au nevoie să-şi facă somnul de frumuseţe... să nu te aud, Collins!

Shane prinse din nou cutia cu şerveţele.

— Să auzi ce? o întrebă, şi azvârli cutia prin surprindere spre Eve. Aport!

Eve se ridică de pe scaunul ei, culese de jos cutia cu şerveţelele şi-l pocni cu ea în cap pe Shane. Tare. De mai multe ori.

Claire nu se mai putea opri din râs. Lacrimile îi usturau ochii, şi simţea că-i iubeşte atât de mult.

Pe toţi îi iubea atât de mult!

Michael o salvă pe Eve din războiul şerveţelelor de unică folosinţă şi o trase spre uşă, ţinând în cealaltă mână tocul cu chitara.

— Cer armistiţiu, zise el, întorcându-şi privirea spre Claire de lângă uşă. Ne întoarcem după concert.

Niciunul dintre ei nu voia s-o lase să rămână singură noaptea: înţelese acest lucru. Presupuse că, ulterior, o astfel de grijă ar fi putut să-i pară sâcâitoare, însă astă-seară, o făcea să se simtă doar... minunat. Adora să fie răsfăţată.

Apoi, uşa se închise, şi rămase numai cu Shane.

— Şi, întrebă ea, ce-avem astă-seară la televizor?

— Hochei.

— Sunt destul de convinsă că trebuie să mai fie şi altceva, în afară de hochei.

— Nţ. Numai hochei. Pe toate canalele. N-ai decât să faci plângere la firma de cablu.

Îşi împinse scaunul înapoi cu piciorul şi se instală în el, cu telecomanda în mână.

— Boule, oftă ea. Eu sunt aici cea cu tensiunea scăzută. N-ar trebui să fie la mine telecomanda?

— Mă pui pe gânduri. Uite, ţi-am adus un cadou.

Scoase din buzunar o ţepuşă din lemn şi i-o aşeză lângă mână, deasupra păturilor.

— Asta pentru ce mai e?

— Pentru cazuri de urgenţă, răspunse el. Urgenţe de tip Morganville.

Claire examină ţepuşa. După cum arăta, putea să fi fost una dintre ţepuşele lui Eve, cel puţin la origine.

— Îmi pare rău să te anunţ, dar Dean nu era vampir.

— Da, dar ar fi avut ceva efect şi asupra lui.

Atunci, ea descoperi ceva scris pe o parte.

— Mi-ai scris numele pe ea! exclamă.

Era cioplit manual. Trebuie că-i luase ceva vreme.

— Am avut destul timp, cât am stat aici, aşteptând să te trezeşti. În orice caz, Amelie a promulgat o nouă lege. Toţi oamenii au permisiunea să poarte ţepuşe la ei, pentru autoapărare. Vezi? Progresul.

— Sau nimicirea reciproc asigurată.

— În fine, cum o fi.

Claire ridică ţepuşa.

— Alte fete primesc bijuterii. Dar alea sunt fraiere!

El îşi vârî mâna în buzunar, scoase de-acolo o cutiuţă îmbrăcată în catifea, şi o aşeză lângă perna ei. Ea inspiră adânc, brusc, şi-şi simţi tot corpul un pic cuprins de ameţeală.

— Ce e? îl întrebă, încetişor.

— E... cam pentru mai târziu, răspunse el. Doar că n-am vrut să crezi că n-aş fi binecrescut, sau mai ştiu eu cum.

O sărută, şi ea simţi cum tot restul se topeşte. Toate suferinţele, toate temerile, toate grijile. Totul avea să fie, pur şi simplu... bine.

Undeva, Michael Glass cânta în faţa unei săli arhipline, din Common Grounds.

Amelie stătea singură, în biroul ei.

Myrnin transcria secrete într-un volum legat în piele.

Monica Morrell rânjea batjocoritoare în faţa unei fete îmbujorate din anul întâi.

Iar Claire Danvers era... fericită.

Cel puţin, astă-seară.